LAURIE FORD

Moştenire si ? ? visuri

Traducerea si adaptarea în limba română
de ELENA MITU

ALCRIS Romance

Capitolul 1

Din oglindă o privea o femeie sigură de ea şi sofisticată. Sorrel era mulţumită de această imagine, pe care se străduise destul de mult s-o obţină.

La parter, Roderick Drury îşi anunţase sosirea. Il lăsa să aştepte, deoarece aflase că femeile sofisticate nu aleargă în întâmpinarea oricărui bărbat.

Verifică din nou perfecţiunea machiajului, mâinile ei netezind materialul fustei elegante. Dar amintirea bărbatului care făcuse totul posibil pentru ea îi aduse un zâmbet cald pe buze.

Dragul domn Ollerenshaw, îşi spuse ea, amintindu-şi că fusese singura care lăcrimase la înmormântare. Numai ea părea să regrete trecerea în nefiinţă a unui bătrân negustor de metale, care fusese mult mai bogat decât crezuse posibil.

Zâmbetul i se şterse de pe buze la amintirea agitaţiei provocate de fiica lui la aflarea conţinutului testamentului. Nu contase foarte mult că aceasta, pe nume Cynthia Armitage, fusese cea care

moştenise cea mai mare parte a averii, iar acest fapt n-o împiedicase să arunce un şir de cuvinte urâte în direcţia lui Sorrel.

Dacă n-ar fi fost dorinţa expresă a domnului Ollerenshaw de a se bucura un pic de viaţă, întărită de şantajul emoţional: "Dacă n-o vei face, nu mă voi odihni în pace!", Sorrel ar fi renunţat de mult la suma de bani pe care o primise moştenire de la el.

De fapt, chiar dacă ar fi renunţat, banii n-ar fi ajuns la Cynthia. Cu isteţimea cu care ajunsese să facă această avere, bătrânul se asigurase că, dacă Sorrel va refuza banii, aceştia să fie donaţi unui centru de cercetări.

Singurul lucru care o împiedicase pe Cynthia să nu încerce să obţină o declaraţie că tatăl ei nu era în deplinătatea facultăţilor mintale, fusese suma prea mare de bani pe care ar fi trebuit s-o cheltuie.

Dar nu fusese deloc aşa. Chiar dacă fiica lui îl neglijase, cu toate că locuiau în aceeaşi casă, fusese lucid până în ultima clipă. Sorrel ştia foarte bine, deoarece ea fusese cea care-i rămăsese alături, în timp ce Cynthia plecase la o petrecere.

Tânăra femeie ridică din umeri, spunându-şi că n-are de ce să se gândească la femeia aceea, care n-avea nici o şansă s-o tulbure. Dar tresări, aducându-şi aminte că exista o persoană care o tulburase foarte mult, în urmă cu ani buni. Mai precis în urmă cu opt ani, iar rana abia acum părea să nu mai doară.

închizând uşa de la apartament, luă liftul spre parterul

clădirii. Zâmbi rece, fără să-şi ceară scuze bărbatului pe care-l făcuse să aştepte, pe care-l întâmpină cu o replică neutră:

- La timp, ca de obicei.

- Si, ca de obicei, arătţi uluitor de bine, replică avocatul de douăzeci şi nouă de ani.

Bărbatul ar fi dorit să grăbească mersul relaţiei lor, dar după ce fusese pus la punct cu fermitate, hotărâse să aştepte şi să se conformeze pasului impus de Sorrel.

Aşezată lângă el în timp ce maşina ieşea din Londra şi se îndrepta spre Kent, tânăra femeie îşi aminti cum i se luminase figura la vederea ei. Alte gânduri nedorite, anume că Rod avea mai mult decât un interes trecător în legătură cu ea, o făcură să se simtă iritată.

Sorrel ştia totul despre aranjamentul pe care-l stabilise în urmă cu şase luni. Anii în care trăise împreună cu Cynthia şi cu soţul ei slab şi patetic îi arătaseră că, în condiţiile în care aveau amândoi legături amoroase cu alte persoane, nimeni nu suferea. Dar, deoarece nu avea nici cea mai mică intenţie să aibă o legătură amoroasă cu Rod Drury sau cu oricare alt bărbat, dacă o să continue s-o privească atât de doritor, o să-i spună în curând că nu mai vrea să se vadă.

- Părinţii tăi ştiu că...

Se opri. Rod se întorsese spre ea, iar privirea lui o făcea să-şi dea seama că faţada ei sofisticată începuse să cadă. Dar, deoarece începuse, nu se mai putea opri.

Zâmbi rece şi se strădui să continue:

- Părinţii tăi ştiu că n-are nici o importanţă specială faptul că voi petrece o noapte la tine acasă, nu-i aşa?

Rod îi zâmbi cu căldură, apoi se concentră asupra drumului.

- Relaxează-te, Sorrel, ridică el din umeri. E un obicei de-al meu să duc femei acasă.

Liniştită, Sorrel întoarse capul să privească pe fereastră, nesigură dacă vrea sau nu să-şi fi dat seama că fusese foarte tensionată pentru o clipă.

Moira şi Neville Drury erau nişte persoane drăguţe, cu o pasiune pentru cai. După ce-i promiseră că-i vor arăta grajdurile, o conduseră în casă.

- Presupun că vrei să-ţi revii după călătorie, observă Moira, în timp ce străbăteau holul. O să-i cer uneia dintre menajere să-ţi arate camera ta.

- Mulţumesc, zâmbi tânăra femeie, promiţând că va coborî curând să ia ceaiul împreună.

în timp ce se îndepărta cu menajera, îşi spuse că, dacă ar fi fost mai naturală şi mai apropiată, cu siguranţă gazda ar fi condus-o ea însăşi în camera ei.

Dar nu voia să se apropie de nimeni. învăţase lecţia vieţii: dacă vrea să supravieţuiască, trebuie să fie mai distantă. Cu ani în urmă fusese o persoană caldă şi impulsivă, iubind viaţa, cu o personalitate plăcută, îndrăgostită de...

Se concentră pe despachetatul celor câteva lucruri pe care le adusese cu ea, întrebându-se cum de ajunsese să se gândească la el. Dispăruse din viaţa ei de ani buni!

N-o mai durea, dădu ea din cap cu fermitate. Si oricum, după anii pe care-i petrecuse împreună cu Cynthia şi Leslie, care aveau cea mai superficială căsătorie posibilă, având legături peste legături în timp ce ea avusese grijă de cei doi copii ai lor, ştia ceva mai multe despre viaţă şi despre dragoste.

încă nu-i plăcea să-şi aducă aminte cum se oferise practic bărbatului despre care credea că vrea s-o ia de soţie, pregătită să facă orice i-ar fi cerut. Cu toate

acestea, nu se mai îmbujora când îşi aducea aminte că se oferise la şaptesprezece ani, dar oferta îi fusese refuzată.

De atunci, se asigurase că nici un bărbat nu se va apropia prea mult de ea.

- Sper că nu v-am făcut să aşteptaţi, se scuză tânăra femeie când coborî în salon.

Era puţin rigidă, ca o consecinţă a încercării de a scăpa de gândurile care, după opt ani, încă se întorceau s-o bântuie.

In timpul ceaiului se discuta despre lucruri superficiale, o conversaţie pe care putea s-o întreţină cu uşurinţă. îndatoririle ei de bonă o obligaseră de câteva ori să rămână cu invitaţii Cynthiei, care încă nu se pregătise.

Tatăl lui Rod îi povestea fiului lui detaliile unei tranzacţii făcute de un asociat, iar gândurile lui Sorrel se îndepărtară din nou de la subiectul conversaţiei. îşi aduse din nou aminte de tatăl Cynthiei, care fusese singurul motiv pentru care rezistase atât de mult în acea casă. Deoarece nimănui nu părea să-i pese dacă bătrânul trăieşte sau moare, cum ar fi putut să-l părăsească, chiar dacă şi-ar fi dorit?

Fusese hotărâtă să plece ultima oară când Leslie Armitage îi făcuse din nou avansuri. Dar Albert Ollerenshaw era atât de nesigur pe picioare în ultima perioadă a vieţii lui, încât era nevoită de multe ori să-l ducă aproape pe sus în patul lui. Era sigură că, dacă n-ar fi făcut-o ea, bătrânul ar fi rămas pe jos.

îşi aminti apoi de ziua când se întorsese dintr-o plimbare cu Arabella, fetiţa precoce şi Benjamin, fratele ei mai mic şi mai drăgălaş şi găsise casa plină de oaspeţi şi

de zgomote, iar bătrânul incapabil să se ridice de pe culoarul de la etaj, unde căzuse în urmă cu o oră. Când reuşise în cele din urmă să se facă auzită, nici Cynthia şi nici Leslie nu fuseseră îngrijoraţi de spusele ei, lăsând-o să cheme un medic. De asemenea, tot în sarcina ei căzuse şi îngrijirea lui, fiica bătrânului fiind de-a dreptul scandalizată la gândul că va trebui să cheltuiască bani pentru angajarea unei asistente. Nu înţelegea de ce ar mai fi nevoie de încă o persoană în casă, din moment ce Sorrel părea mai mult decât capabilă să aibă grijă şi de cei doi copii şi de tatăl ei.

"Să încerci să trăieşti..." scrisese domnul Ollerenshaw în testamentul lui.

Zâmbetul blând de pe figura tinerei femei se stinse când reveni în prezent, la timp să audă că noul vecin al gazdelor va veni la cină în această seară. Prefera să fie aşa-- nu mai avea impresia că Rod pregătise o seară specială în care s-o prezinte părinţilor lui.

- Ti-ar plăcea să vezi grajdurile?

întrebarea, urmată de un zâmbet în direcţia mamei lui care făcuse propunerea iniţială, venise din partea lui Rod.

- Foarte mult, răspunse Sorrel, ridicându-se în picioare fără grabă.

Foarte repede, descoperi că însoţitorul ei moştenise dragostea pentru cai de la părinţii lui. Fu încântată să descopere că părea să uite de prezenţa ei în clipa în care zărise caii. Cu toate acestea, zâmbetul lui din clipa în care se întoarse spre ea, conştient de gafa făcută, era ruşinat.

- Nu m-am gândit să-ţi spun să-ţi aduci costumul de călărie, se scuză el. Deşi sunt sigur că-ţi pot face rost de ceva...

- Nu călăresc, replică ea, preferând sinceritatea unui răspuns evaziv.

Bărbatul o privi o clipă nedumerit, apoi zâmbi larg:

-îmi cer scuze. Noi, iubitorii de cai, ne imaginăm că toată lumea are aceeaşi pasiune ca şi noi. Mi-ar face plăcere să te învăţ, dacă ai dori...

In ochii lui apăruse din nou acea luminiţă care o nemulţumea.

- Nu, mulţumesc, clătină ea din cap cu hotărâre, întorcându-i spatele.

Revenită în camera ei, rămase o vreme pe gânduri, apoi se îmbrăcă pentru cină. Rochia ei era elegantă, fără mâneci şi cu decolteu drept, dar era prima oară când nu se bucura că are haine frumoase.

Fusese o greşeală să accepte să vină aici, îşi spuse ea. Rod fusese rănit de schimbarea în modul cum îl trata, iar suferinţa lui era vizibilă. Problema era că nu putea încerca să schimbe lucrurile fiind mai călduroasă în timpul cinei, deoarece ar risca să-l facă să creadă că ţine prea mult la el.

Din fericire, mai erau şi alţi invitaţi la cină. Cu noul vecin şi, fără îndoială, soţia lui, părinţii lui Rod nu vor mai fi atenţi la starea de spirit a fiului lor.

Cina urma să fie servită la ora opt, iar tânăra femeie era prea bine crescută să lase atâta lume s-o aştepte. La

opt fără un sfert, după ce îşi ridicase părul castaniu cu luciri aurii într-un coc elegant, Sorrel ieşi din camera ei.

Cu calm şi încredere în ea, deschise uşa de la salon. Primul lucru pe care-l remarcă fu silueta înaltă şi elegantă a unui străin care, întors cu spatele spre uşă, conversa cu Rod şi cu părinţii lui. îl văzu făcând o mişcare la auzul exclamaţiei cu care o primise gazda şi presupuse că se întorsese să fie prezentat. Dar în timp ce Rod se îndrepta spre ea, îi ascunse vederii figura noului vecin al părinţilor lui.

- Ce frumoasă eşti! fură cuvintele cu care o întâmpină Rod, făcând-o să se simtă în acelaşi timp uşurată că trecuse peste supărarea provocată de cuvintele ei, dar şi iritată să descopere că lumina dornică se aprinsese din nou în privirile lui.

Dar, chiar dacă nu-i făcuse plăcere că o prinsese de mână, în clipa următoare era foarte recunoscătoare că are un punct de sprijin. Ca şi când abia atunci şi-ar fi adus aminte de cerinţele politeţei, Rod se întoarse spre musafirul familiei.

- Vino să-l cunoşti pe Ellis Galbraith.

Simţind că pământul începe să-i alunece de sub picioare, Sorrel strânse mai tare braţul de care se sprijinea. Orice gând legat de Rod Drury îi dispăru din minte. Numai auzul numelui familiar o făcea să-şi dorească s-o ia la fugă şi să se ascundă în camera ei. Ar fi avut o nevoie disperată de ceva timp să-şi revină.

Dar nu avea nici măcar o secundă, deoarece Rod o

conducea deja spre bărbatul de care îi era teamă.

Era evident că şi Ellis era surprins, iar expresia lui dădea de înţeles că nu-şi putea crede ochilor şi că această femeie sofisticată din faţa lui era aceeaşi cu adolescenta cu piele albă şi păr lung care, în urmă cu opt ani, stătuse zdrobită în faţa lui.

Numai datorită siguranţei că arată bine în rochia elegantă şi datorită experienţei celor opt ani care trecuseră reuşi Sorrel să treacă peste următoarele minute. Era însă recunoscătoare că nimeni nu putea zări dincolo de faţada calmă şi sigură de ea, ca să vadă cât era de tulburată. Nici vocea nu-i tremura, aşa cum se temea, iar mâna pe care o întinse spre bărbatul din faţa ei, neschimbat în ciuda celor opt ani, cu excepţia unor fire albe de păr, era fermă.

- Rod spunea că ne va prezenta, zâmbi ea cu răceală, dar nu cred că este cazul, nu? Ce mai faci?

- Vă cunoaşteţi? interveni Rod înainte ca Ellis să poată răspunde.

Ştiu că toată lumea a auzit de Ellis Galbraith, dar n-aveam nici cea mai mică idee că vă cunoaşteţi.

Bărbatul despre care se vorbea nu apucase să spună nimic, ci se mulţumea s-o fixeze cu o privire rece, fără nici o sclipire în ochii lui negri.

Ultimul lucru pe care şi l-ar fi dorit Sorrel ar fi fost să afle cineva ce se întâmplase între ea şi Ellis în urmă cu opt ani. încă purta cicatricea acelei experienţe.

- Am fost vecini la un moment dat, când locuiam în

Wiltshire, răspunse ea cu aceeaşi răceală, simţind că i se înmoaie picioarele în timp ce aştepta replica lui.

- Cu mult timp în urmă.

Vocea lui era aşa cum îşi amintea: profundă şi joasă. Nu părea să fi intervenit vreo schimbare din vremea în care nu era atât de bogat şi de celebru ca acum. Ochii lui continuau s-o fixeze, iar mâna lui nu-i dăduse încă drumul.

- Eşti la fel de frumoasă ca întotdeauna, Sorrel, continuă el, privind-o lung din cap până-n picioare. Ce-ai mai făcut de ultima oară când ne-am văzut?

Faptul că fusese în stare să se refere la scena care o distrusese fără nici o tresărire, o făcu să-şi recapete stăpânirea de sine.

- Oh, diverse, ridică ea din umeri.

îşi retrase apoi mâna cu graţie, întorcându-se spre Rod, care-i propunea ceva de băut. Refuză cu un zâmbet, apoi se îndreptă spre gazde.

Nu-i era prea clar cum reuşise să treacă peste momentul penibil al cinei. în interior se simţea amorţită dar, chiar dacă ar fi preferat să rămână tăcută şi să-i lase pe ceilalţi să susţină conversaţia, ceva o împingea să nu-l lase pe Ellis să vadă cât de mult o afectase întâlnirea lor.

Chiar dacă nu crezuse posibil să fie vreodată recunoscătoare Cynthiei pentru ceva, acum constată că exerciţiile de conversaţie superficială pe care fusese nevoită să le susţină de nenumărate ori se dovedeau mai mult decât utile.

Fu conştientă de mai multe ori de privirea fixă a lui

Ellis. Era ca şi cum nu i-ar fi venit să creadă că se putuse schimba atât de mult nu numai în modul cum arăta-- în comparaţie cu acele zile în care abia îşi dădea seama ce poartă, iar părul îl purta liber.

- Locuieşti aici, Sorrel? o întrebă el la un moment dat, imediat după o întrebare pusă de Rod, dar care îi dispăru imediat din minte.

- Mi-a plăcut întotdeauna la ţară, răspunse ea zâmbind celor două gazde şi străduindu-se să înghită replica "aşa cum prea bine ştii".

Dar Londra este locul în care se trăieşte cu adevărat, nu-i aşa?

- Locuieşti în Londra?

Interesul lui brusc, după opt ani în care nu-i păsase dacă mai trăieşte sau nu, era de-a dreptul enervant. Dar ea dădu din cap, cu un zâmbet fals:

- Da, şi îmi place foarte mult. Moira, se întoarse tânăra femeie spre mama lui Rod, reuşeşti destul de des să ajungi în oraş?

Spre uşurarea lui Sorrel, seara dovedindu-se mai obositoare decât era cazul, când masa se apropia de sfârşit tatăl lui Rod spuse că are câteva probleme de afaceri de discutat cu invitatul lui, aşa că-şi ceru scuze şi se retrase cu Ellis în birou.

Chiar dacă bărbatul anunţase că vor lipsi o jumătate de oră, tânăra femeie şi-ar fi dorit să stea măcar două ore. în timp ce se treceau în camera de zi, mama lui Rod îşi sfătui soţul să nu întârzie prea mult.

- Ştiu ce se întâmplă când doi foşti ingineri încep să stea de vorbă, glumi femeia, clătinând din cap.

- Foşti ingineri? se interesă Sorrel, după plecarea celor doi.

- Ellis, la fel ca Neville, a trebuit să lase în urmă panoul cu schiţe, explică Moira. Zilele astea îşi petrec zilele mai mult la birou, ocupându-se de probleme administrative.

Sorrel se întrebă în sinea ei cum suportase Ellis, care avea mereu idei noi şi era foarte creativ, să fie legat de un birou. Poate că asta nu-l împiedica în cele din urmă să fie creativ.

- Sorrel, ce vrei să bei?

Ridică privirea, descoperind că Rod se apropiase de ea, dar clătină din cap. Nu voia nimic de băut, ci ar fi preferat să fie singură.

- Nimic, mulţumesc, zâmbi tânăra femeie. De fapt, aerul acesta curat de ţară mi-a produs o stare de somnolenţă. Mă întrebam, se întoarse ea spre Moira, dacă m-ai crede nepoliticoasă dacă n-aş sta prea mult.

- Deloc, răspunse femeia. De fapt, mărturisi ea cu o căldură care nu apăruse până acum pe figura ei, deoarece trebuie să scot caii la o plimbare la prima oră dimineaţa, rareori stau prea târziu.

Dezamăgirea lui Rod că nu vor rămâne singuri după retragerea părinţilor lui nu avu nici un efect asupra hotărârii ei. îl plăcea şi ajunsese să ţină la părinţii lui, dar nimic mai mult.

Cu toate acestea, fiind şi invitata lui, rămase suficient de mult ca să-l întrebe dacă n-avea nici o înclinaţie să se alăture firmei tatălui lui.

- E un subiect dificil, mărturisi bărbatul. Chiar dacă sper că tata a reuşit să treacă peste asta. Oricum, n-ar fi mers, adăugă el, zâmbindu-i mamei lui. Nu sunt deloc potrivit pentru afacerile lui. Nici nu eram în stare să-mi pun la loc lanţul de la bicicletă!

Sorrel zâmbi la gluma lui, iar Moira îl asigură că tatăl lui îi păstrează un loc în departamentul juridic al firmei. Dar tânăra femeie era mai atentă la sunetele care i-ar fi spus că întâlnirea de afaceri dintre cei doi bărbaţi luase sfârşit.

Erau absenţi de douăzeci şi cinci de minute când Sorrel, după ce îşi ascunsese un căscat prefăcut, asigurată de gazda ei că bărbaţii nu vor termina înainte de miezul nopţii, se retrase în camera ei.

Dar, aşa cum bănuise că se va întâmpla, nici nu ajunse bine şi se întorsese deja în timp la clipele în care, având abia şaptesprezece ani, îl cunoscuse pe Ellis Galbraith. Se prezentase la biroul lui pentru o slujbă şi se îndrăgostise în prima clipă de el.

Ellis avea deja o siguranţă de sine care dovedea că ştie deja în ce direcţie se îndreaptă. Era calificat ca inginer şi, chiar dacă nu avusese prea mulţi bani imediat după terminarea facultăţii, dăduse dovadă de multă inventivitate.

Avea douăzeci şi opt de ani când, frustrat că nici una

dintre marile firme cărora le prezentase ideile nu se arătase interesată, adunase toţi banii de care dispunea şi făcuse datorii la bănci, dar reuşise să-şi înfiinţeze propria firmă.

Câteva luni la rând fusese deranjat de actele şi formalităţile care trebuia îndeplinite şi care-l împiedicau să-şi pună ideile în practică. Deoarece avea prea mult de lucru, dăduse un anunţ că are nevoie de o secretară, iar Sorrel ajunsese să lucreze pentru el.

Fiind îndrăgostită de el, tinerei nu-i păsa că petrecea prea multe ore la serviciu. Chiar dacă erau aproape tot timpul împreună, se străduia să profite de orice ocazie să mai rămână în preajma lui până când, observând cât se făcuse de târziu, el îi spunea că e prea bună pentru el şi o conducea acasă cu maşina.

Oh, cât de mult iubise aceste drumuri spre casă! Obişnuiau să stea de vorbă tot drumul, iar când ajungea acasă şi se ducea la culcare, rămânea ore întregi cu ochii în tavan, gândindu-se la el.

Părinţii ei erau severi, dar îl cunoscuseră pe Ellis şi tatăl ei, care credea că munca este foarte bună pentru suflet, aprobase şi chiar aplaudase intenţiile lui. Chiar dacă Sorrel ajungea târziu acasă, era în ordine atâta vreme cât muncea şi ea din greu.

Era angajată la firma lui Ellis de şase luni când avuseseră primul succes. îşi aducea aminte acea zi de parcă ar fi fost ieri. Era ziua în care încetase să mai fie doar o pereche de mâini dornice să ajute, şi devenise o

tânără înfloritoare cu dorinţa de a împărtăşi cu Ellis toate cunoştinţele acestuia.

Mai târziu şi-a dat seama că el nu realizase ce face când, după ce lăsase receptorul în furcă, o prinsese în braţe cuprins de entuziasm şi o strânsese cu putere.

Dar faţa lui era foarte aproape de a ei, iar Sorrel n-a fost niciodată sigură după aceea dacă ar fi sărutat-o şi dacă n-ar fi făcut ea prima acest pas. Oricum, buzele li se întâlniseră, iar ea îl cuprinsese la fel de strâns, fără să dea înapoi când bărbatul ridicase capul şi o privise întrebător. Nu ştia nici acum ce se reflectase în ochii ei, dar el şoptise:

- Sorrel, eşti doar un copil...

Replica ei fusese rapidă:

- Cred că trebuie să-ţi faci un control oftalmologic.

Bărbatul se retrăsese puţin, cercetând cu privirea conturul corpului ei adolescentin, dar ea continuase să-l ţină de umeri, chiar dacă se îmbujorase. în cele din urmă, Ellis o sărutase din nou.

După ce o invitase de câteva ori în oraş, ajunsese să se considere iubita lui. O săruta de fiecare dată când o ducea acasă, fie după o întâlnire, fie după o seară prelungită de muncă. Dar văzuse mai multe în comportarea lui decât era cazul, pentru ca dezamăgirea să fie cruntă când descoperise în cele din urmă cât de mult o orbise iubirea.

Mult mai târziu a înţeles că replicile lui aveau alt sens decât cel dat de ea. Obişnuia să-i spună:

- Când voi avea ceva în acel cont care pare mereu gol, o să iau măsuri în ceea ce te priveşte, Sorrel!

Ca o copilă ce era, crezuse că se referea la căsătorie, când el nu voia decât să-i mărească salariul la o sumă rezonabilă.

Dar nu văzuse în cuvintele lui decât ce voia. Nu ştia să aştepte. Avea şaptesprezece ani, era îndrăgostită şi nerăbdătoare să devină doamna Ellis Galbraith.

Amintindu-şi cât era de încrezătoare în ea şi în dragostea lui Ellis pentru ea, Sorrel se încruntă.

Pentru că lucrurile ajunseseră la final în ziua în care el dormise prea mult. Muncea până târziu, întorcându-se întotdeauna la lucru după ce o ducea acasă şi, în cele din urmă, oboseala îşi spusese cuvântul.

Sorrel ajunsese la serviciu şi descoperise că era încuiat. Cum uitase cheile acasă, hotărâse să ocolească şi să se îndrepte spre apartamentul din spate, unde locuia Ellis.

Bărbatul ajunsese la uşă cu un halat aruncat în grabă pe el. în timp ce ea îl privise lung, el aruncase o privire la

ceas şi descoperind cât e de târziu o chemase înăuntru, ordonându-i să-i facă o cafea în timp ce se îmbracă.

Era prima oară când intra în apartamentul lui, atât de mic încât fusese în pericol să dea peste ceva. Ellis o prinsese în braţe ca s-o salveze.

- Miroşi minunat, murmurase el cu faţa afundată în părul ei proaspăt spălat.

Inima ei începuse să bată mai tare în clipa în care îi ridicase bărbia şi o sărutase uşor. Se înfiorase şi se lipise de el, strângându-l în braţe. Spre uimirea ei, sărutul lui se adâncise, devenind mai pasional decât fusese vreodată. Copleşită de sentimente şi senzaţii necunoscuse, se predase îmbrăţişărilor şi atingerilor lui, pregătită să fie a lui, pentru că o dorea. Bărbatul o condusese în dormitor, începând s-o dezbrace încet, printre sărutări.

Dorise să fie sigură de dragostea lui înainte de a i se dărui complet. Mângâindu-i pieptul gol, murmurase:

- Mă bucur că nu trebuie să aşteptăm până după căsătorie.

- Căsătorie? repetase Ellis, încetând s-o mângâie şi prinzând-o repede de umeri.

Dar ea zâmbise, fără să-l privească atent, dar bănuind că îndoielile lui se refereau la situaţia materială care nu-i permitea să aibă o soţie.

- Nu va trebui să mă mai plăteşti când vom fi căsătoriţi, continuase ea, chiar dacă ştia că e prea mândru s-o lase să muncească fără nici un salariu.

El se ridicase, privind-o cu o răceală şi o fermitate necunoscute.

- Sorrel, te rog să mă asculţi, începuse el.

Dar tânăra nu voia să asculte. îl iubea, era sigură de sentimentele ei şi voia să fie din nou strânsă în braţe şi sărutată. Zâmbise larg, încrezătoare şi sinceră.

- Dacă nu vrei să ne căsătorim imediat, spusese ea, conştientă că munca era pe primul loc, o să aşteptăm. Dar te iubesc atât de mult şi aş vrea să locuim împreună până atunci.

- Să locuieşti împreună nu mine? exclamase el.

Sigură pe ea, îşi imaginase că ştie ce vrea să însemne exclamaţia lui.

- Oh, te gândeşti la părinţii mei, nu-i aşa? dăduse ea din cap. Nu vor fi foarte încântaţi, desigur... dar ne vom strădui să nu avem copii înainte de căsătorie...

- Copii?

Groaza întipărită pe figura lui la auzul cuvintelor ei fusese primul semn că situaţia nu e chiar atât de roz precum îşi imaginase.

- Nu vrei copii? întrebase ea în cele din urmă.

Confirmarea că nu vrea nici copii şi nici să se căsătorească
rezultase din cuvintele lui spuse pe un ton rece:

- Sorrel, îmbracă-te şi ieşi de aici.

- Să mă îmbrac? se îmbujorase ea, conştientă că Ellis nu dorea nimic din ce avea de oferit. Nu mă vrei?

- Pentru numele lui Dumnezeu, ieşi afară! se răstise el, adunând poşeta ei de pe podea şi împingând-o în braţele ei.

- Dar... te iubesc, protestase ea, rănită. Tu...

- în viaţa mea nu există nici un loc pentru tine, replicase el cu răceală.

Nici dacă ar fi lovit-o, n-ar fi durut-o mai tare. Dar avusese efectul dorit. în câteva minute, ieşise din apartamentul lui. Nu-i era prea clar ce se întâmplase în acea zi.

Dar încrederea în propria persoană revenise a doua zi dimineaţă. începuse să creadă din nou că Ellis o iubea, datorită privirilor pline de afecţiune ale acestuia. Toată noaptea se gândise la ce se

întâmplase şi găsise o explicaţie potrivită. Desigur, avea legătură cu experienţa tatălui lui, care fusese nevoit să-şi lase ideile la o parte din pricina obligaţiilor faţă de soţie şi de cei trei copii, apăruţi destul de repede după căsătorie.

Ziua următoare, Sorrel se dusese la serviciu cu totul plănuit cu grijă. Nu va mai vorbi despre căsătorie şi despre copii. O să se întoarcă la relaţia pe care o avuseseră înainte de acea întâmplare şi o să fie mulţumită cu ce are până când Ellis va face o mişcare din proprie iniţiativă.

Numai că nu mersese aşa cum plănuise. Deoarece, înainte să spună că preferă să uite tot ce se vorbise cu o zi înainte, ochii îi căzuseră pe silueta unei alte tinere, aşezate în faţa maşinii de scris.

în timp ce se străduia să-şi revină din şoc, Ellis apăruse din biroul lui şi o condusese afară, spunându-i cu o încruntare:

- Nu credeam că te vei mai întoarce.

- Nu credeai...? murmurase ea.

- Credeam că ieri ţi-ai dat seama că nu mai am nevoie de tine, ridicase el din umeri.

Sorrel îşi aminti că, spre ruşinea ei, murmurase pierdută:

- Dar te iubesc, Ellis... Te voi iubi întotdeauna.

- Să n-o faci, o întrerupsese el cu răceală. îţi iroseşti timpul degeaba... Şi-l iroseşti şi pe al meu...

îi întorsese spatele, lăsând-o să fixeze uşa care se

închisese după el.

Nu ştia nici ea prea bine cum ajunsese acasă. Dar trecuseră săptămâni întregi în care se agăţase de speranţa că Ellis o iubea. Speranţele i se spulberaseră în clipa când aflase că bărbatul se întâlnea cu Jenny Pearson, o fată din satul ei. Din acea clipă, înţelesese că Ellis nu simţea nimic pentru ea.

Lunile care urmaseră după momentul acela erau o amintire neplăcută. Suferise o cădere nervoasă şi abia mult mai târziu îşi dăduse seama că părinţii ei, pe care îi credea foarte severi o sprijiniseră cum putuseră mai bine şi n-o întrebaseră niciodată despre ce fusese vorba.

Mai târziu, mama ei descoperise anunţul dat de o doamnă din oraşul învecinat care avea nevoie de o bonă pentru copiii ei, dar că nu cere să aibă experienţă.

Deoarece avusese foarte multă încredere în Ellis care o trădase, Sorrel ajunsese la concluzia că e mai bine să lucreze cu copii.

Ajunsese astfel să lucreze pentru familia Armitage, timp în care învăţase să-şi păstreze ascunse emoţiile. Felul în care se purta Leslie Armitage, deşi uneori părea de-a dreptul speriat de soţia lui, n-o ajutase în nici un fel să-şi schimbe părerea despre bărbaţi.

La ceva vreme după ce se angajase, aflase că Ellis nu se mai întâlnea cu Jenny Pearson şi că plecase din Kinglingham. Anul care urmase îi arătase mai bine cum stăteau lucrurile în familia în care ajunsese să trăiască.

Era conştientă că proprietarul casei era tatăl Cynthiei,

dar aceasta nu făcea prea multe să-i uşureze viaţa în ultimele zile pe care le mai avea de trăit. Era destul de des bolnav, dar fiica lui nu se apropia de el decât dacă dorea să-i ceară bani.

Cynthia îi spusese deschis că tatăl ei ar putea rezista ani întregi, ca o poartă care scârţâie, iar ea n-are de gând să-şi reducă moştenirea angajând o asistentă medicală care să aibă grijă de el. Destul de des, Sorrel trebuia să aibă grijă de bătrân. Odată cu trecerea anilor, se ataşase foarte mult de acesta şi nu voia să părăsească familia, ştiind că nimeni n-ar avea grijă de el.

în cele din urmă, Cynthia reuşise să-şi convingă tatăl să-şi vândă casa şi să se mute la Londra. Ştiind că nu va rezista foarte mult, tânăra femeie acceptase să meargă cu ei. De fiecare dată când răsfoia un ziar, Sorrel descoperea figura lui Ellis, de obicei pe prima pagină. Părea să se afirme cu rapiditate.

Era de puţin timp în Londra, când zărise din nou fotografia lui în ziar, de această dată în compania unei blonde uimitor de frumoase, pe nume Wenda Sykes. Ellis se logodise şi urma să se căsătorească. Nu peste mult timp, în ziare apăruse ştirea că logodna fusese ruptă. Odată cu trecerea timpului, Sorrel începuse să aibă impresia că în fiecare ziar apărea câte o fotografie a lui Ellis, de fiecare dată cu o altă femeie la fel de frumoasă şi de sofisticată.

După moartea lui Albert Ollerenshaw, care-i lăsase moştenire o sumă destul de mare de bani, Cynthia fusese

mai nervoasă decât crezuse că era posibil.

- L-am suportat pe bătrânul acela atâţia ani, iar acum îndrăzneşte să-mi facă una ca asta, exclamase femeia, furioasă mai ales pentru că, din pricina cheltuielilor excesive, nu putea avea imediat acces la moştenire. Şi tu, căţea nerecunoscătoare, îşi îndreptase ea apoi mânia spre Sorrel, ai primit mai mult decât ai putea câştiga într-o viaţă.

Nu fuseseră singurele insulte la adresa tinerei femei. Bineînţeles, o dăduse afară din casă şi-i interzisese să se mai întoarcă vreodată.

Zgomotul unei uşi trântite o trezi din reverie. Vocea lui Neville Drury răsună pe hol, în timp ce-şi luă rămas-bun de la invitatul lui.

Sorrel îşi dădu seama că avea obrajii plini de lacrimi. Era prima oară când plângea după ani buni, iar motivul nu era doar moartea lui Albert Ollerenshaw.

Capitolul 2

A doua zi dimineaţă când coborî la micul dejun, Sorrel era deja stăpână pe ea. Era de părere că lacrimile se potrivesc adolescenţei şi, în plus, ce motiv ar fi avut să plângă? Avea o casă frumoasă, bani în bancă, iar Rod Drury părea pregătit să-i fie aproape de fiecare dată când ar fi avut nevoie de o companie masculină.

Cu toate acestea, nu era foarte sigură că va rămâne în aceleaşi relaţii cu Rod.

Dacă o privea în continuare cum o făcuse seara trecută, nu-i va rămâne nimic de făcut decât să-i spună rămas-bun.

Gândurile acestea fură întrerupte de sosirea menajerei familie, care o conduse spre sufragerie.

- Familia a plecat să călărească, îşi ceru scuze femeia în locul lor. Iar domnul Roderick a crezut că...

Femeia se opri, jenată.

Sorrel zâmbi, încercând s-o liniştească:

- A crezut că nu mă voi trezi până la prânz.

Poate că acesta este un comportament potrivit pentru o femeie sofisticată, îşi spuse ea, ridicând din umeri. Chiar dacă este adevărat, era prea obişnuită să se trezească la prima oră, să vadă ce fac Arabella şi Benjamin, copiii pe care-i avea în îngrijire. Sorrel ştia că nu va fi niciodată destul de sofisticată pentru a lenevi în pat.

Termină repede cu micul dejun şi ieşi la soare, mulţumită că este singură. N-avea nici o intenţie să se

gândească la Ellis Galbraith. Dar, în timp ce se îndrepta spre un măr bătrân, se întrebă dacă îşi păstrase obiceiul să stea până târziu şi să se trezească la prima oră. Clătinând din cap, încercă să se gândească la Rod şi la ce ar trebui să facă în legătură cu el.

îl întâlnise pe Roderick Drury când avusese nevoie de consiliere juridică în legătură cu apartamentul pe care-l închiriase. Dar, după ce toate procedurile legale se încheiaseră, o surprinsese apărând în ziua în care trebuia să se mute, ca să se asigure că erau respectate toate condiţiile. Se dovedise foarte util, ajutând-o cu instalarea unor încuietori. Dar nu ştia nimic despre situaţia ei anterioară. în ochii lui, era doar o femeie independentă. Oricum, era sigură că nu-i va oferi nimic mai mult.

După ce plecase de la casa familiei Armitage, se întorsese acasă la părinţii ei pentru câteva săptămâni. Dar nu-şi găsise locul acolo, aşa că se întorsese din nou la Londra. Nu-i plăcea să vorbească despre ea, ci prefera ca oamenii să rămână nişte cunoscuţi, aproape străini. Devenise o persoană foarte retrasă.

Ajungând la mărul spre care se îndrepta, Sorrel îşi dădu jos ochelarii de soare şi se aşeză pe banca de sub coroana bogată.

Singura relaţie apropiată pe care o avusese fusese cea cu părinţii ei. Era uimitor cât de mult se schimbase tatăl ei în ultimul timp.

Poate că responsabilitatea pentru creşterea unui copil îi făcuse pe părinţii ei severi, iar acum, văzând-o matură şi

cu capul pe umeri, se relaxaseră. Cu toate acestea, erau în continuare foarte mândri. Ştiau că moştenise o sumă considerabilă de bani, dar în afară de tutun pentru tatăl ei şi flori pentru mama ei de fiecare dată când se ducea în vizită, nu acceptaseră nimic altceva.

Tocmai se gândea că ar fi cazul să-i viziteze din nou, când bătăile grăbite ale inimii îi spuseră că nu se înşelase în identificarea bărbatului care apăruse în faţa casei. Şi el o zărise şi, fără să-şi schimbe ritmul, se îndrepta acum spre ea.

La umbra copacului nu era nevoie de ochelari de soare, dar Sorrel şi-i puse, fără să se grăbească. Sperase că nu va mai fi nevoie să dea din nou ochii cu Ellis Galbraith, înainte de a se întoarce la Londra.

Până când ajunse lângă ea şi se aşeză pe bancă fără să-i ceară permisiunea, tânăra femeie îşi liniştise bătăile inimii, părând calmă şi sigură de ea.

- Familia Drury a plecat la o partidă de călărie, îl informă ea cu seninătate.

Simţea privirile lui fixate asupra ei şi întoarse capul încet, fixând cu ochii ei verzi figura atât de familiară. Aceeaşi bărbie masculină, aceeaşi gură fermă şi ochi întunecaţi şi misterioşi.

Ellis nu avea nici o intenţie să privească în altă parte. Dimpotrivă, părând să fie deranjat că nu putea să-i citească în ochi, întinse mâna şi, fără ceremonie, îi scoase ochelarii de soare.

- N-ai nevoie de ei, remarcă el.

în timp ce ea se străduia să-şi controleze pornirea de mânie care i-ar fi distrus faţada construită cu grijă, bărbatul o informă:

- N-am venit aici ca să văd gazdele tale.

- Sunt onorată, îl ironiză ea. Asta în cazul în care n-ai pus cumva ochii pe menajera de la parter.

Deşi plecase privirea, descoperi că buzele lui se arcuiră într-un zâmbet. Dar n-avea nici cea mai mică intenţie să fie amuzat de ceea ce spunea. Atunci când se cunoşteau, zâmbeau sau râdeau tot timpul, iar ea nu voia să i se amintească de acest lucru.

- Din câte am auzit, ai o adevărată reputaţie în ceea ce priveşte femeile, adăugă ea, crezând că va reuşi să-i şteargă zâmbetul de pe figură.

Avea dreptate. Chiar dacă lui părea să nu-i pese prea mult de reputaţie, replică ridicând din umeri:

- Prefer să-mi folosesc ochii mai degrabă decât să ascult bârfele.

- Ce vrea să însemne asta? întrebă ea cu o expresie care spunea că nu-i pasă prea mult de răspunsul lui.

- înseamnă că ar trebui să fiu orb să nu observ schimbările petrecute cu tine în ultimii opt ani.

Era pe punctul să-i adreseze o nouă replică ironică, dar ştia că Ellis dăduse întotdeauna dovadă de un simţ de observaţie foarte precis. Ar fi fost o greşeală din partea ei ca, din dorinţa de a-l face să creadă că trecuse peste suferinţa produsă, să exagereze cu nepăsarea sau cu ironia.

- Sunt sigură că nu te aşteptai să rămân acelaşi copil inocent de la şaptesprezece ani, nu-i aşa? întrebă ea, străduindu-se să pară oarecum uimită.

- La şaptesprezece ani, inocenţa era cea mai mare comoară a ta, replică el cu răceală. Prospeţimea de care dădeai dovadă îţi punea în valoare frumuseţea.

-Nu mi-ai spus niciodată aşa ceva, nu se putu ea abţine să nu răspundă.

Maxilarul lui se încordă:

- Căsătoria este cea care ţi-a făcut aşa ceva? mârâi el, adăugând, în timp ce ea se străduia să treacă peste şocul produs de înţelegerea faptului că o credea căsătorită: nu m-am aşteptat niciodată să dau peste tine şi să te ascult vorbind verzi şi uscate, într-un stil care nu ţi se potriveşte deloc.

- Nu ştii nimic despre mine, declară Sorrel cu răceală.

- Ştiu suficient de multe ca să-mi dau seama că te-ai căsătorit pentru bani, ridică bărbatul din umeri. Ce n-a mers, Sorrel? întrebă el apoi, cu o voce mai blândă.

- Ce n-a mers? repetă ea.

- Nu porţi verighetă, murmură Ellis. Ţi-a făcut probleme? Ai divorţat de el?

Vocea lui blândă o făcu să se înfioare.

- Crezi că am fost căsătorită? întrebă ea. Şi că am trecut printr-un divorţ?

Vocea lui căpătase din nou răceala pierdută pentru moment.

- Şi n-ai făcut-o?

Sorrel îşi feri privirea, clătinând din cap.

- N-am fost căsătorită.

Tăcerea care se lăsă între ei era apăsătoare. Tânăra femeie se simţise mulţumită şi aproape fericită înainte de sosirea lui. Acum, nu-şi dorea decât să fie din nou singură. începea să se simtă agitată, după ce ultimele câteva luni se scurseseră în linişte.

Dar, exact în clipa în care se pregătea să se ridice în picioare şi să spună că are nevoie de ceva din cameră, avu nevoie din nou de toată stăpânirea de sine ca să nu se enerveze la auzul întrebării lui:

- Şi ce s-a mai întâmplat cu tine, Sorrel Maitland, după ce...?

Replica ei răsună ca o lovitură de bici:

- După ce m-ai dat afară?

Izbucnirea de furie nu dură decât câteva secunde, iar tânăra femeie reuşi să i se adreseze în cele din urmă cu răceală:

- Nu m-am aruncat în cel mai apropiat râu, aşa cum te aşteptai. M-am maturizat, Ellis.

Era prima oară după atâţia ani când îi rostea numele. Avea impresia că o să se sufoce. Dar în modul acela în care reuşea întotdeauna s-o facă să râdă, el ridică din sprâncene, observând:

- Cu siguranţă. Arătai destul de bine şi înainte, dar acum...

- Oh, eşti prea amabil, murmură Sorrel, pe punctul să înceapă să râdă, amuzată de sarcasmul lui. Dacă mă scuzi...

începu să se ridice, dar tresări când mâna lui se întinse şi o prinse de braţ.

- Nu pleca, şopti el. Nu te-am mai văzut de atât de mult timp.

Tânăra femeie devenise o expertă în a-şi impune voinţa.

- Scuză-mă, ridică ea din umeri, dar ultima oară când ne-am văzut am avut impresia că nu ţi-ar păsa dacă nu m-ai mai vedea vreodată.

- Oh, Doamne, clătină el din cap, refuzând să-i dea

drumul, ai devenit foarte dură. Când ai încetat să mai râzi?

- Nici nu mi-am dat seama că am râs vreodată, replică ea, bucuroasă să constate că sentimentul de ură o ajuta să treacă peste aceste momente dificile.

Dar el schimbă brusc tactica, întrebând-o:

- Vrei să te căsătoreşti cu Rod Drury?

- O să mă mai gândesc şi o să fii primul care află, îl ironiză ea.

Deoarece suportase destule întrebări despre viaţa ei şi nu voia să-şi strice imaginea trăgând de braţul imobilizat, încercă să-l atace cu aceeaşi armă, replicând:

- Dacă nu mă înşel, am citit la un moment dat într-un ziar că te-ai logodit. Nu-i aşa?

Privirea lui era gânditoare, iar tânăra femeie fu sigură că nu-i va plăcea ce va urma.

- M-ai ţinut sub observaţie, Sorrel? avu el tupeul să întrebe.

Ea reuşi să zâmbească, făcând un efort inimaginabil.

- N-ai fost niciodată prea discret, îl ironiză ea.

Ochii lui se întunecară.

- Am fost logodit, dădu el din cap, dar n-a mers.

Privirea ei întrebătoare nu rămase fără răspuns.

- Situaţia mea financiară când m-am logodit nu era cea de acum. M-am despărţit de Wenda când am descoperit că obţinea tot ce nu-i puteam oferi răspunzând la avansurile unui bărbat în vârstă, deja cu un picior în groapă.

- S-a căsătorit cu el?

Bărbatul clătină din cap.

- N-avea nici un motiv s-o facă. Obţinuse tot ce dorea. La moartea lui, i-a lăsat întreaga avere moştenire.

Sorrel nu moştenise nici măcar un sfert din averea lui Albert Ollerenshaw, dar din punctul ei de vedere era o sumă semnificativă. Avu nevoie de toată stăpânirea ei ca să observe:

- După cum se pare, ai ceva împotriva unei tinere care moşteneşte bani de la un bătrân.

- Când n-are nici un sens, mi se pare dezgustător, ridică el din umeri.

Când Wenda şi-a îndreptat atenţia asupra lui, bătrânul n-a avut nici o şansă să se împotrivească.

- Sper că s-a purtat bine cu el.

- Poţi s-o spui încă o dată, mormăi el.

Dar Sorrel nu se gândea decât că, dacă Ellis ar afla vreodată cum ajunsese în posesia averii ei, ar crede că făcuse acelaşi lucru ca fosta lui logodnică.

- Spui asta doar pentru că eşti supărat că ai pierdut-o? îl provocă ea.

El se încruntă.

- După moartea lui, a făcut imprudenţa să mă caute.

- Presupun că n-ai primit-o prea frumos... Era cumva secretara ta? se interesă Sorrel, în cele din urmă.

Ellis nu fusese niciodată încet la minte, aşa că nu fu nici acum.

- N-a trebuit s-o dau afară, replică el.

Privind în altă parte deoarece nu mai putea suporta

privirea aceea penetrantă, Sorrel descoperi cu încântare că Rod tocmai apărea în faţa casei. Se ridică încet în picioare.

- Cred că n-ai deloc noroc la femei, Ellis, murmură ea.

Spre norocul ei, era cu spatele la el când răsună replica lui:

- Dar tu n-ai fost niciodată femeia mea, nu-i aşa?

Strângând din dinţi, se îndreptă spre Rod. în clipa în care se întâlniră, bărbatul o cuprinse în braţe, privind-o lung. Când aruncă în cele din urmă o privire spre banca de sub măr, Ellis dispăruse.

Rod îşi ceru iertare că nu fusese acasă când coborâse la micul dejun, iar regretul lui era atât de profund, încât tânăra femeie uită de Ellis Galbraith.

Masa de prânz fu luată într-o atmosferă relaxată. Mama lui Rod părea mai caldă şi mai apropiată decât ziua trecută. Poate că fuseseră de vină sentimentele materne. Deşi, dacă Rod continuă să-i arunce aceste priviri, până la urmă părinţii lui îşi vor spune că reprezintă pentru el mai mult decât o simplă prietenă.

Spre surprinderea ei, acest subiect fu abordat spre finalul mesei. Petrecerea de aniversare a căsătoriei Moirei şi a lui Neville pe care cei doi o plănuiau de câteva săptămâni fu subiectul discuţiei pentru o vreme, apoi femeia, interpretând corect semnalele fiului ei, o invită pe Sorrel la acestă petrecere.

- E foarte drăguţ din partea ta să mă inviţi, răspunse tânăra femeie, conştientă că are cel puţin două motive

pentru care să nu accepte.

în primul rând, această vizită scurtă îi arătase că Rod era mai interesat de ea decât păruse până acum. în al doilea rând, era mai mult decât probabil ca Ellis să fie şi el invitat.

- Din nefericire, nu sunt sigură că sunt liberă în acel weekend, explică ea. Nu mi-am adus agenda cu mine.

- Dacă îţi aduci aminte, interveni Rod, este weekendul pe care ţi-am cerut să-l păstrezi liber. într-un fel, am ghicit că, după ce te va cunoaşte, mama va dori să te invite.

în timp ce tânăra femeie se străduia din răsputeri să găsească o ieşire, bărbatul adăugă:

- Sorrel, mi-ai promis că nu-ţi vei planifica nimic pentru acele zile.

Sub privirile a trei perechi de ochi, sigură că nici unul dintre
părinţii lui Rod nu i-ar simţi lipsa, n-avea altă soluţie decât să zâmbească.

- în acest caz, probabil că n-am altceva planificat, declară ea, întorcându-se spre gazde. Vă mulţumesc pentru invitaţie, mi-ar face plăcere să vin.

Pe drumul de întoarcere spre Londra, în timp ce Rod continua să vorbească, Sorrel devenea din ce în ce mai neliniştită. Dacă voia să fie sinceră cu ea însăşi, trebuia să recunoască: întâlnirea cu Ellis Galbraith o tulburase destul de mult. în plus, avea impresia că Rod Drury era din ce în ce mai legat de ea.

Ştia foarte bine că era un bărbat foarte drăguţ şi că

era capabil să facă o femeie fericită, dar era sigură că această femeie nu era Sorrel Maitland.

Cunoscuse destule cupluri nefericite, pe lângă familia Armitage, ca să ajungă la concluzia că nu pierdea nimic. Şi chiar dacă n-ar fi avut această experienţă, discuţiile cu Ellis, care-i spunea că părinţii lui fuseseră foarte îndrăgostiţi la început, dar în cele din urmă au ajuns să se urască unul pe altul şi să divorţeze, o puseseră pe gânduri.

Rod Drury tocmai oprea maşina în faţa blocului ei, în timp ce Sorrel încerca să se gândească la un singur cuplu fericit care să fi rezistat la proba timpului. Ca să contrazică gândurile acestea sumbre, îi veni în minte imaginea părinţilor lui şi a căsniciei fericite a propriilor ei părinţi.

Ca de obicei, după ce încuie maşina, Rod insistă s-o conducă până în faţa uşii.

- Pot să intru câteva minute? întrebă el cu o expresie plină de speranţă, făcând-o să se întrebe dacă nu este momentul potrivit să-i spună că nu se vor mai vedea.

Dar amintirea petrecerii la care fusese invitată şi unde acceptase să meargă o împiedică. Nu-i făcea plăcere să încalce o promisiune.

- Sunt destul de obosită, opri ea orice încercare de a intra în apartamentul ei, ştiind foarte bine că putea vorbi ore întregi.

- Să fie de vină aerul curat de ţară? sugeră el, părând destul de mulţumit să stea de vorbă şi la uşă.

- E destul de solicitant, dădu ea din cap.

- Nu mi-ai spus ce făcea Ellis Galbraith pe banca de sub măr, păru el să-şi amintească brusc.

-Aşa este, replică tânăra femeie cu răceală, dându-i de înţeles că nu vrea să fie interogată. M-a văzut stând pe bancă şi a venit să mă salute, adăugă ea, dându-şi seama că-l şocase. Nu putea să mă ignore.

- Parcă spuneai că aţi fost vecini, comentă bărbatul, fără să dea vreun semn că vrea să plece.

- Exact, dădu ea din cap aprobator, introducând cheia în broască şi sperând că va înţelege sugestia. Dar a fost în urmă cu multă vreme.

După ce deschise uşa, Sorrel făcu un pas înăuntru şi se întoarse spre el să-i spună noapte bună. Dar bărbatul se apropie de ea şi se aplecă s-o sărute. Se strădui din răsputeri să nu se retragă, dar nu permise atingerea prea mult.

- Noapte bună, Rod, spuse ea în cele din urmă. îţi mulţumesc pentru plimbarea plăcută...

- Te-ai simţit bine? întrebă el, ezitând să plece.

- Foarte bine, dădu ea din cap, încercând să închidă uşa.

-Vin să te iau mâine, zâmbi el, făcând un pas înapoi. O să fiu aici pe la ora...

- Mâine?

- Sper că n-ai uitat că trebuia să mergem la teatru?

- Nu, desigur, minţi ea. Doar că nu mi-am dat seama că e mâine.

Când reuşi în cele din urmă să închidă uşa, se sprijini de ea.

Se simţea obosită şi neliniştită. în plus, aversiunea pe care o simţise brusc la gândul că va fi sărutată de Rod o luase prin surprindere. Singura explicaţie era neliniştitoare.

în minte îi veni imaginea lui Ellis, senzaţiile pe care i le producea atingerea lui. Clătină din cap, încercând s-o alunge, dar nu se putea minţi singură să nu se întrebe cum ar fi să fie din nou în braţele lui.

Nu că ar fi avut impresia că dorea s-o sărute. Chiar dacă vorbise despre prospeţimea ei de adolescentă, nu părea s-o placă foarte mult acum, când avea deja douăzeci şi cinci de ani.

Se duse în dormitor şi se aşeză pe scaunul din faţa oglinzii. Privi lung trăsăturile delicate, spunându-şi că, dacă vrea să fie sinceră, nu era nici ea foarte încântată de persoana rece care devenise.

Capitolul 3

Trezită devreme după un somn neliniştit, Sorrel nu era mai mulţumită de ea însăşi decât seara trecută.

Se îndreptă spre şifonier, nehotărâtă ce să îmbrace. Spre uimirea ei, hainele scumpe, la care nu putuse nici măcar să viseze înainte de a primi moştenirea, acum nu mai însemnau nimic.

în cele din urmă, se îmbrăcă în blugi şi un tricou larg, întrebându-se de ce cheltuise atât de mult pe o nouă garderobă, din moment ce se simţea mult mai bine în vechile ei haine.

Răspunsul la această întrebare veni ca un şoc, făcând-o să se prăbuşească într-un scaun din apropiere.

Acum îi era limpede ca lumina zilei că, fără să-şi dea seama, nu făcuse decât să devină o copie a femeilor pe care le zărise în ziare la braţul lui Ellis Galbraith!

Uimită, în timp ce-şi aducea aminte fotografia fostei lui logodnice, îşi dădu seama că aparenţa ei sofisticată nu se datorase încercării de a se conforma dorinţei domnului Ollerenshaw. La baza tuturor deciziilor ei, stătuse încercarea de a deveni genul de femeie pe care el părea să-l admire.

Şocată de această descoperire, tânăra femeie avu nevoie de aproape o oră să-şi revină. Prima reacţie era să schimbe imediat lucrurile, dar când stătu să se gândească mai bine, îşi dădu seama că acest aer sofisticat îi fusese foarte util când se întâlnise cu Ellis. Datorită aerului rece

şi detaşat, nu numai Ellis şi Rod Drury, dar nici gazdele ei nu bănuiseră nimic.

Nu reuşea să se decidă dacă să revină la stilul ei dintotdeauna, sau să continue cu această aparenţă sofisticată. în timp ce se gândea, telefonul începu să sune.

Nu era nici măcar opt şi jumătate, aşa că tânăra femeie speră că nu va fi Rod, care dorea să-i amintească de seara de teatru pe care o planificaseră. Dar, amintindu-şi că el era sigur că nu se trezeşte înainte de prânz, ridică receptorul.

Să audă vocea profundă a lui Ellis Galbraith fu atât de neaşteptat, încât aproape scăpă receptorul. Dar frustrarea pe care o simţea în preajma lui o ajută să-şi recapete stăpânirea de sine.

- De unde ai numărul meu de telefon? întrebă ea cu răceală, fără să încerce să ascundă că nu era foarte încântată de acest lucru.

- A fost destul de greu, replică el. Mai întâi, a trebuit să-i dau telefon lui Rod Drury.

- îl ai de la el?

- Chiar dacă a protestat, veni răspunsul lui ironic. De asemenea, a vrut să se asigure că înţeleg că este îndreptăţit să te scoată la teatru în această seară.

înainte ca Sorrel să poată replica, întrebarea lui rece o luă prin surprindere:

- Are dreptate, Sorrel? Are tot dreptul?

- Nu e treaba ta, se răsti ea, hotărâtă să-i dea o replică pe măsură.

Dar el o luă din nou pe nepregătite:

- Ceea ce înseamnă că n-are. Foarte bine. Să ieşim împreună în seara asta.

- Am făcut-o la şaptesprezece ani, declară ea mânioasă, trântind receptorul în furcă.

Supărată pe propria persoană pentru că nu se putuse abţine şi nu-l tratase cu răceală, clătină din cap, ridicându-se agitată de pe fotoliu. Străbătea camera cu paşi mari, certându-se. La naiba, de ce trebuise să apară din nou în viaţa ei? Trecuse peste eşecul relaţiei lor şi se vindecase. Nimic nu mai putuse s-o atingă de la acea experienţă. Nici insultele Cynthiei Armitage, nici măcar moartea bietului domn Ollerenshaw... Dar acum, mâinile îi tremurau doar din cauza unui telefon.

Spre seară, când se îmbrăcase deja într-o rochie elegantă de mătase verde, reuşise să-şi recapete stăpânirea de sine. îl întâmpină pe Rod cu un zâmbet rece, primind cu indiferenţă complimentul lui.

- Sper că piesa se va ridica la înălţimea comentariilor, observă el, în timp ce se aşezară pe scaune.

Dar, în cazul în care avem nevoie de ceva mai uşor, am rezervat o masă la un club de noapte.

- Drăguţ, murmură Sorrel, străduindu-se să pară mai entuziastă.

Era o piesă bună şi, ştiind că biletele costaseră enorm,

tânăra
femeie se strădui să se concentreze.

Era un efort conştient să treacă peste agitaţia provocată de telefonul lui Ellis, iar starea aceasta neplăcută se adăugă reproşurilor pe care avea să i le facă.

Sătulă de apariţia nedorită în mintea ei, simţi că e la capătul puterilor în pauză când Rod ieşi să se ducă la bar, iar Ellis Galbraith fu prima persoană asupra căreia i se opri privirea.

Părea să se evidenţieze din mulţime. înalt, întunecat şi distins în hainele elegante, supraveghea mulţimea din jur cu aroganţă. Deoarece nici ea nu era prea scundă, Sorrel era mulţumită că un bărbat masiv apăruse în calea ei, permiţându-i să-l analizeze în voie, fără să fie văzută.

Amintindu-şi invitaţia lui impertinentă de a ieşi împreună, se întrebă dacă bărbatul venise la teatru doar pentru că ştia că se află acolo. Oricum, era inutil să-şi pună o astfel de întrebare, deoarece biletele la această piesă se epuizaseră de foarte mult timp. Probabil că Ellis cumpărase biletul în urmă cu câteva săptămâni.

Inima începu să-i bată mai tare în clipa în care descoperi în ce direcţie se îndrepta. Pentru o clipă, cuprinsă de panică, vru să se întoarcă şi să plece. Deodată, auzi în stânga ei o conversaţie, iar uneia dintre vecinele ei i se spuse "Wenda". Se întoarse spre ea, descoperind că era fosta logodnică a lui Ellis.

Gelozia care o cuprinse brusc era surprinzătoare. Era cu atât mai supărată cu cât părea că el n-avusese nici o intenţie să se îndrepte spre ea, ci voia să stea de vorbă cu fosta lui logodnică.

Dar, continuând să creadă că este ascunsă vederii lui, ceea ce se întâmplă în următoarele secunde o luă prin surprindere, trebuind să lupte din răsputeri să-şi recapete

controlul. Deoarece, ajungând în apropierea logodnicei lui, chiar în timp ce-i auzea vocea mohorâtă salutându-l, Sorrel descoperi că Ellis nici măcar n-o văzuse pe aceasta. Când o descoperi, bărbatul o privi cu atât dispreţ, încât era clar că nu-i păsa dacă n-o va mai vedea niciodată. Dar bunele maniere învinseră imediat reacţia instinctivă, iar bărbatul se întoarse spre fosta lui iubire.

Tulburată, Sorrel îşi dădu seama că dispreţul faţă de modul în care Wenda făcuse rost de bani, acceptând avansurile unui bătrân, nu era prefăcut. Plecă privirea, gândindu-se că nu-i va spune niciodată lui Ellis în ce mod ajunsese la situaţia financiară de care se bucura acum.

Fu mulţumită pentru stăpânirea de sine de care dădea dovadă în clipa când, fie pentru că o zărise dinainte, fie că abia acum dăduse cu ochii de ea, Ellis se opri exact în faţa ei. Expresia dispreţuitoare de pe figura lui dispăruse, fiind înlocuită de admiraţie la vederea siluetei ei elegante.

- Eşti destul de departe de casă, reuşi ea în cele din urmă să-şi găsească vocea.

Sprâncenele lui se ridicară la auzul vocii ei afectate, dar tonul îi era rece când răspunse:

- Am un apartament în oraş.

Uimită la aflarea acestei informaţii, Sorrel se strădui să-şi păstreze calmul şi să trateze această întâlnire ca pe una accidentală.

- Ce părere ai despre piesă? întrebă ea, simţind că vrea să-l lovească în clipa în care, fără să-i pese de regulile de politeţe, el răspunse cu voce sigură:

- Prefer să avem câte o conversaţie, pe rând. încă n-am terminat-o pe aceea începută de dimineaţă.

Tânăra femeie ridică din umeri cu indiferenţă.

- Credeam că am încheiat-o, murmură ea.

Nu era surprinsă să constate că modul ei de a se comporta îl irita. Din îngustarea pleoapelor, îşi dădu seama că nu-i păsa prea mult de atitudinea ei. Dar, în timp ce era sigură că nu-i va mai spune nici un cuvânt, o surprinse întorcându-se spre ea şi privind-o gânditor. Apoi, fără să pară tulburat, el declară:

- Nu cred că am făcut-o.

Fără să stea prea mult pe gânduri, Sorrel îl provocă:

- Ce anume nu crezi?

Fixând-o cu privirea, fără să-i permită să privească în altă direcţie şi fără să ezite nici măcar o clipă, bărbatul observă:

- Aceasta nu eşti tu, Sorrel Maitland.

Din toţi cei pe care îi cunoştea, Ellis era ultimul faţă de care şi-ar fi dorit să pară transparentă. Dar nu era de mirare, din moment ce fusese atât de deschisă cu el la un moment dat. Cu atât mai mult, acum simţea că are motive să se supere pe el că fusese indiferent atât de multă vreme.

Râzând uşor şi afectat, îl privi drept în ochi şi replică:

- Aceasta sunt, Ellis...

Mânia o cuprinse din nou când el, văzând dincolo de afectarea ei, întrebă cu voce blândă:

- Eu sunt de vină pentru schimbarea aceasta?

Trebui să privească în altă parte, evitându-i privirea, strângând cu putere din dinţi în timp ce se străduia să se controleze. Cu coada ochiului, îl zări pe Rod apropiindu-se.

- Te înşeli din nou, Ellis, răspunse ea în cele din urmă.

Mândră de autocontrolul de care dădea dovadă, îi mai aruncă o
privire şi se întoarse apoi spre partenerul ei. Fu nevoită să-şi ceară scuze unor vecini pe care-i stropi cu lichidul din paharul adus de Rod, atât de tare îi tremurau mâinile. Multe din lucrurile pe care le crezuse uitate despre Ellis îi veneau acum în minte. în special expresia de pe figura lui când, întâlnind o provocare, hotăra să-i facă faţă. Dacă nu se îndoia, acea expresie apăruse în clipa în care-i aruncase ultima privire.

Restul serii, Sorrel petrecu o mare parte din timp încercând să se convingă că se înşelase. Oricum, chiar dacă Ellis o invitase să iasă împreună şi ea refuzase, deoarece nu însemna prea mult pentru el, va fi nevoit să accepte că nu orice femeie acceptă prezenţa lui, doar pentru că e solicitată.

Hotărâtă să nu se mai gândească la el, se purtă cu mai multă căldură cu Rod decât intenţionase. Că acesta era încântat era mai mult decât vizibil, după zâmbetul desenat pe figura lui.

Dar seara părea să se întindă la nesfârşit, ceea ce nu era neplăcut din punctul ei de vedere, din moment ce n-avea nici cea mai mică dorinţă să se ducă la culcare. însă

Rod părea să-i strice toate planurile şi încercările disperate de a nu se mai gândi la Ellis, începând să-i vorbească tocmai despre acesta.

Cuprinsă de disperare, Sorrel se strădui să zâmbească şi încercă să găsească un motiv pentru care Ellis ar fi avut nevoie de numărul lui de telefon.

-Ar fi putut să vă scutească pe amândoi de osteneală, explică ea, cu un zâmbet rece. Avea nevoie de adresa unei cunoştinţe comune din Wiltshire-- dacă ar fi ştiut că vom da unul peste altul la teatru în această seară, n-ar mai fi fost nevoie să dea telefon.

Fără să ţină cont de faptul că era aproape ora două când o conduse acasă, Rod părea din nou dornic să fie invitat înăuntru măcar câteva minute.

Dar îşi dădu seama că n-avea nici o şansă în clipa în care Sorrel introduse cheia în uşă şi-i spuse zâmbind:

- Mulţumesc pentru o seară foarte plăcută.

-Ai vreun plan pentru mâine? întrebă el, nefiind dispus să rateze o ocazie.

- Poţi să-mi dai un telefon, dădu ea din cap, evitându-i din nou sărutul în timp ce-i spunea noapte bună.

Tinerei femei i se păru că abia închisese ochii, când o bătaie în uşă o trezi.

încă pe jumătate adormită, deschise ochii şi privi spre ceas, descoperind că era deja opt şi jumătate.

Nu era suprinzător că dormise mai mult decât de obicei, ţinând cont de faptul că noaptea trecută fusese destul de agitată, iar seara avusese şi ea solicitările ei. Se ridică din pat şi-şi luă halatul, îndreptându-se spre uşă ca să descopere cine o căuta la această oră care i se părea foarte matinală.

Fu un adevărat şoc să descopere silueta elegantă a lui Ellis Galbraith într-un constum impecabil. Bărbatul o privi cu un zâmbet ironic, părând să-şi dea seama că abia se trezise. Imaginea din faţa ochilor avu efectul unui duş rece.

- Ce înseamnă asta? începu ea, întreruptă apoi de mişcarea lui rapidă.

Bărbatul păşi în interiorul camerei fără să fie invitat, apoi închise uşa după el. Ea îl privi cu ochi mari.

- Ce înseamnă asta? repetă ea, adăugând: şi de ce m-ai trezit la o asemenea oră, când dormeam foarte bine?

Fără să-şi dea seama cât de atrăgătoare era cu halatul aruncat neglijent pe umeri şi cu părul răvăşit, se încruntă.

Ellis o privi lung, răspunzând în cele din urmă, fără să se grăbească:

- Unul dintre ceilalţi locatari mi-a dat voie să intru.

Continuând s-o privească lung, el avu insolenţa să-i amintească de zilele când, dornică să-l vadă, să trezea suficient de devreme pentru a prinde autobuzul de ora şapte şi jumătate.

- în trecut, obişnuiai să te trezeşti odată cu păsările.

- Mi se pare cea mai...

începuse să vorbească, purtată de mânie, dar expresia lui înfuriată o opri. Ellis făcu un pas înainte, mormăind vizibil deranjat:

- Sau nu erai singură în pat?

Cu ochi mari, îl văzu îndreptându-se cu paşi grăbiţi spre dormitor. Tinerei femei nu-i venea să-şi creadă ochilor, descoperind că verifica într-adevăr dacă dormise singură.

Mânia care o cuprinse brusc o făcu să se scuture de amorţeală. îl urmă imediat.

- Ce naiba crezi că faci? strigă ea, când aproape se ciocni de el.

Bărbatul privea patul gol, iar mânia care-l cuprinsese dispăruse
la fel de brusc. Se întoarse spre ea, fixând-o încruntat.

- Dumnezeu ştie, murmură el.

în clipa următoare, ca şi când n-ar fi avut deja destule surprize, Ellis se apropie de ea şi o cuprinse în braţe.

Căldura îmbrăţişării lui merita anii de aşteptare, iar

Sorrel trebui să se străduiască din răsputeri să rămână supărată pe el. Chiar dacă nu părea să facă vreo încercare de a o săruta, asta nu însemna că n-o va face la un moment dat. Tânăra femeie ştia că nu trebuie să permită aşa ceva.

Făcu o încercare de a se elibera, dar descoperi repede că este inutil, deoarece braţele lui se strânseră mai tare.

- Ellis Galbraith, dacă ai intenţia să mă violezi, atunci n-ai decât să încerci. Dacă nu, lasă-mă în pace!

îşi dădu seama că replica ei îl făcea să râdă înainte să termine ce avea de spus. Râsul lui era neaşteptat. Dar şi mai neaşteptat era că şi ei i se părea amuzant.

încă în braţele lui, străduindu-se să nu izbucnească în râs, ridică privirea spre figura lui amuzată. Nu reuşi să se abţină, iar hohotul ei de râs răsună în cameră.

Inima îi bătea cu putere, iar râsul îi îngheţă pe buze în clipa în care îşi dădu seama că, atât de aproape de ea, Ellis putea descoperi lucrurile pe care ea voia să le ascundă. îşi plecă privirea, dar se simţea lipsită de puterea de a se smulge din braţele lui. Dar trebuie s-o fac, îşi spuse ea cu disperare, reuşind în cele din urmă să-l împingă.

Dar braţele lui se strânseră mai tare în jurul ei.

- Lasă-mă să te ţin puţin în braţe, murmură el, iar tonul lui blând o făcu să se simtă cuprinsă de slăbiciune.

Se sprijini de el, plecând capul în piept, incapabilă să reziste şuvoiului de amintiri. Buzele lui îi atinseră părul, iar palmele fierbinţi păreau să-i topească materialul

subţire al halatului.

- Părul tău miroase la fel cum îmi aduc aminte, observă el cu voce scăzută.

Nu-şi dădu seama cât rămase aşa, lipită de el, uitând cât e ceasul, în mintea ei rămânând doar încercarea de a trece peste suferinţa provocată de respingerea lui din trecut. Dar Ellis fu cel care îi aduse aminte de această suferinţă, şoptindu-i la ureche:

- Eşti aceeaşi fată pe care o cunoşteam, nu-i aşa, Sorrel?

întrebarea lui fu ca un duş rece, făcând-o să-şi revină. Corpul ei
deveni rigid, iar figura ei exprima răceală. Văzând această schimbare, bărbatul îi dădu drumul.

Ea făcu un pas înapoi.

- Te înşeli, Ellis, declară tânăra femeie cu răceală.

Dar el clătină din cap înainte să termine ce avea de spus.

- Nu mă minţi; n-ai făcut-o niciodată, îi aminti el. Fata pe care o cunoşteam ar zâmbi, iar ochii ei ar fi luminoşi şi ar râde înainte ca zâmbetul să-i apară pe buze. Şi ai făcut-o din nou, acum câteva minute. Ai râs cu mine, cu toată figura, arătându-mi că eşti aceeaşi Sorrel pe care o cunoşteam.

Ea făcu încă un pas înapoi, bătând în retragere. Pentru a se linişti, simţea nevoia să-i arate că în ea nu mai exista nici o urmă din adolescenta pe care o rănise cu atâta uşurinţă. Dar îi era foarte greu să-l privească în ochi

şi să-i spună toate acestea. Era important să fie rece şi impersonală.

- Nu mai sunt acea fată care s-a făcut de râs în faţa ta, declară ea, continuând repede, în clipa în care îşi dădu seama că voia din nou s-o contrazică: şi nici nu vreau să fiu, Ellis.

Declaraţia aceasta fu cea care-l opri. Ochii lui o priviră cu atenţie, scrutător, de parcă ar fi vrut să-i citească gândurile. Crezând că vrea din nou s-o contrazică, ea ridică bărbia cu mândrie, hotărâtă să nu cedeze.

Dar, spre uimirea ei, expresia de pe figura lui se îmblânzi, iar bărbatul murmură gânditor:

- Te-am rănit foarte tare, nu-i aşa?

Sorrel ridică din umeri, străduindu-se să pară nepăsătoare, în timp ce răspunse:

- S-a terminat în urmă cu mulţi ani.

Era sigură că Ellis ar trebui să plece, dacă voia să-şi păstreze în continuare expresia netulburată.

Dorinţa ei fu evidentă în clipa în care se întoarse din uşa dormitorului, îndreptându-se spre sufragerie. N-avea nici o importanţă de ce bărbatul se prezentase la uşa ei în această dimineaţă, singurul lucru care conta acum era să rămână singură, pentru a-şi recăpăta stăpânirea de sine.

Spre surpriza ei, Ellis se apropie imediat de ea. Oare ce se ascundea în întunecimea ochilor lui? N-avea nici cea mai mică idee, dar era sigură că nu însemna că simte ceva pentru ea, sau că regretă că o făcuse să sufere în trecut.

O urmă fără un cuvânt spre uşă, dar în clipa în care

era sigură că va ieşi fără să mai spună nici un cuvânt, se întoarse spre ea şi spuse:

- O să rămân prin preajmă şi o să te conduc la serviciu, când vei fi gata.

Sorrel îl privi tăcută, fără să facă nici o mişcare, în timp ce realiza că el credea că lucrează în continuare ca secretară, dar acum se mutase la Londra.

Descoperind însă că nu se grăbea să facă duş, nici să se îmbrace, şi ştiind că părinţii ei nu erau bogaţi, bărbatul începu s-o privească lung, cu ochii îngustaţi. Nu era surprinsă să constate licărul de suspiciune din privirile lui.

- Deşi, cu serviciul pe care probabil că-l ai, observă el după câteva clipe de tăcere, sunt sigur că-ţi permiţi propria maşină.

îi acorda tot timpul necesar pentru a răspunde. Dar cum ea nu spuse nici un cuvânt pentru a confirma sau infirma suspiciunile, el repetă:

- Ai nevoie să te conduc la serviciu?

între timp, Sorrel căutase o modalitate de a scăpa mai repede de el. Dar acum, când avea această ocazie, descoperea că nu era foarte simplu să spună acele cuvinte.

- Am maşină, se bâlbâi ea în cele din urmă, apoi ridică privirea spre el, dregându-şi vocea. Dar n-am un serviciu la care să mă duc.

Ochii lui erau reci ca gheaţa. O străpunse cu privirea, în timp ce se răsti:

- Şi cine plăteşte pentru toate acestea? Drury?

- Nu, răspunse ea cu răceală, dar amintindu-şi dispreţul din privirea lui când vorbise despre modul în care Wenda moştenise banii acelui bătrân, hotărî să evite răspunsul: de fapt, bărbatul care plăteşte pentru acest stil de viaţă este unul pe care n-ai de unde să-l cunoşti.

Cu aceste cuvinte, trânti uşa după el.

Abia spre ora zece, găsi Sorrel destulă energie să se ridice din pat şi să facă un duş. Ellis plecase, dar dispreţul din privirea lui era vizibil şi dureros. Oricum, probabil că dacă ar fi aflat de unde provin banii, ar fi dispreţuit-o şi mai mult!

Ceea ce o durea cel mai mult era că abia acum îşi dădea seama că-l iubea pe Ellis, că nu încetase niciodată să-l iubească. Oricât încercase să ignore acest adevăr, acum îi era foarte clar. Acesta era motivul pentru care trebuia să se asigure că nu va mai da niciodată ochii cu el, şi nici nu vor mai vorbi la telefon. Poate că încă însemna ceva pentru el, dar tulburarea care o cuprinsese când o strânsese în braţe fusese un semn că e mult prea periculos să fie în preajma lui. Trebuia să-l uite, o dată pentru totdeauna. N-ar mai suporta să treacă din nou prin starea prin care trecuse în urmă cu opt ani, nu mai îndura atâta durere. O a doua respingere din partea lui ar distruge-o.

Capitolul 4

După ce trecu o săptămână, apoi două din clipa în care Ellis ieşise pe uşa ei, strângerea de inimă pe care o simţea la auzul soneriei telefonului sau a interfonului deveni din ce în ce mai slabă, pentru a pieri în cele din urmă.

După cum îşi imaginase, Ellis n-avea timp pentru ea, mai ales acum când era sigur că are un iubit bogat. Fără îndoială că ajunsese la concluzia că, din moment ce locuia singură, bărbatul despre care era vorba era unul căsătorit, pe care îl vedea doar când putea pleca de lângă soţia lui. Oricum, această situaţie o satisfăcea, din moment ce nu trebuia să-şi facă probleme la gândul că se va pomeni cu el la uşă.

Spera că astfel va reuşi să-l uite, deşi în cele două săptămâni care trecuseră se gândise aproape tot timpul la el. Nici măcar nu avusese timp să se gândească prea bine la Rod Drury şi la ce va face în privinţa lui. Era clar că trebuia să ia cât mai repede o decizie, deoarece acesta părea din ce în ce mai legat de ea.

Tânăra femeie tocmai se pregătea să se ducă la o petrecere împreună cu Rod, şi alesese o rochie la întâmplare, când îşi dădu seama că, deoarece această petrecere nu însemna nimic pentru ea, ar putea foarte bine să nu se ducă.

Acest moment fu un adevărat şoc, dându-şi seama că nu era cinstită nici cu ea însăşi şi nici cu Rod. într-adevăr, nu-i ceruse să ţină din ce în ce mai mult la ea dar,

nedorind să-l rănească, îi permisese să-şi facă speranţe, în loc să-l descurajeze.

Dacă stătea mai bine să se gândească, prezenţa lui Ellis din nou în viaţa ei fusese cea care o făcuse să evite săruturile lui Rod. Apariţia fostei ei iubiri, chiar şi pentru o scurtă vreme, fusese suficientă pentru a o îndepărta de oricare alt bărbat.

Dar îi promisese lui Rod că va merge la petrecere, şi nu era stilul ei să nu-şi ţină promisiunile. în schimb, hotărî că în această seară, când o va aduce acasă, îi va spune partenerului ei adevărul despre relaţia lor.

Era o adevărată uşurare să ia în sfârşit hotărârea aceasta, mai ales că, după ce-i va mărturisi adevărul lui Rod, nu va mai trebui să-şi ţină promisiunea de a merge la aniversarea părinţilor lui.

Hotărâtă în legătură cu ce avea de făcut, sigură că nu va mai avea astfel ocazia de a se întâlni cu Ellis, se îmbrăcă şi se fardă, aşezându-se apoi pe un scaun, în aşteptarea lui Rod.

Ca de obicei, el veni ceva mai devreme, complimentând-o cu căldură la vederea rochiei de culoarea chihlimbarului pe care o îmbrăcase.

- O să fiu invidiat de toţi bărbaţii prezenţi la petrecere, spuse el cu mândrie, în clipa în care Sorrel ieşi din apartament şi închise uşa în urma ei.

- O să fie mulţi invitaţi? întrebă ea, mai degrabă pentru a-i distrage atenţia.

- Nu m-ar mira dacă ar fi toată lumea, glumi el,

pornind maşina. Familia Fenton nu organizează petreceri restrânse, ci unele mari, unde se strâng toţi cei din lumea bună.

- Pare interesant, murmură ea, obligată de politeţe să pară entuziastă.

Aşa cum presupusese Rod, casa familiei Fenton era plină până la refuz de invitaţi. Cele două gazde erau nişte persoane foarte plăcute, atente cu toţi invitaţii şi dornici să creeze o atmosferă destinsă.

Rod o prezentă câtorva persoane, iar conversaţia superficială de salon îşi continua cursul când una dintre femeile din apropiere aruncă o privire spre intrare şi remarcă:

- După câte se pare, draga de Cynthia uită că se apropie de patruzeci de ani şi se străduieşte să-şi facă apariţia într-un stil tineresc.

Vocea femeii era acidă, iar privirile lui Sorrel se îndreptară spre intrare. Imediat, orice urmă de relaxare dispăru. Simţi că i se strânge stomacul la vederea Cynthiei Armitage, care se despărţise de soţul ei încă de la intrare şi saluta cu entuziasm primul bărbat întâlnit.

Tânăra femeie era sigură că, mai devreme sau mai târziu, fosta ei angajatoare se va apropia şi de grupul în care se afla. Faptul că erau ambele invitate în aceeaşi casă n-o va împiedica să facă o scenă.

- Nu pot suporta asta, comentă Beverly, femeia care observase apariţia Cynthiei, urmărind-o cu dezgust în timp ce-şi manifesta zgomotos entuziasmul. Să mergem să

luăm ceva de mâncare.

- Sorrel,ţi-e foame? o întrebă Rod, atent ca întotdeauna.

La răspunsul ei că n-ar deranja-o să mănânce ceva, întreg grupul se îndreptă spre cealaltă încăpere.

Tânăra femeie nu-şi dădea seama ce avea Beverly împotriva Cynthiei, deoarece după ce se întoarseră în camera principală, conversaţia continuă de unde fusese întreruptă.

Spre miezul nopţii, Beverly anunţă că vrea să plece, ţinând cont de faptul că a doua zi dimineaţă avea ceva de făcut. Mulţumită că astfel avea ocazia să plece, Sorrel îi sugeră lui Rod să urmeze exemplul cunoştinţelor lui.

îşi luară rămas-bun de la gazde, iar Sorrel se îndreptă spre camera în care îşi lăsase haina, în timp ce Rod o aştepta aproape de ieşire. Cu toate că sperase că va pleca fără să fie nevoită s-o întâlnească pe Cynthia Armitage, aceasta fu prima persoană pe care o văzu în salonul în care fuseseră depozitate hainele.

în clipa în care o văzu, femeia păli, iar toate speranţele lui Sorrel că va putea pleca neobservată dispărură.

- Doamne, tu! exclamă fosta ei angajatoare.

Pentru câteva secunde, păru să fi rămas fără cuvinte. Dar pacea nu dură foarte mult, începând să-i spună în toate felurile la care se putea gândi, în timp ce două alte invitate, care intraseră în aceeaşi cameră, priveau scena, mute de uimire.

Cea mai blândă expresie folosită de femeia cuprinsă

de furie fu "căţea nerecunoscătoare care l-a păcălit pe bietul meu tată să-i lase bani moştenire".

-Fiecare zdreanţă de pe ea a fost cumpărată cu bani care ar fi trebuit să fie ai mei! strigă Cynthia, fixând cu dispreţ rochia lui Sorrel.

Străduindu-se din răsputeri să rămână calmă şi netulburată, tânăra femeie îşi luă haina. Era tentată să-i spună femeii din faţa ei câteva adevăruri dureroase, de faţă cu nişte necunoscute. Dar îşi reprimă acest impuls, întorcând spatele oricărei satisfacţii pe care ar fi avut-o în a descoperi lumii cum se purtase Cynthia cu tatăl ei şi că, dacă n-ar fi fost de faţă pentru a avea grijă de el, ar fi putut chiar muri de foame. La fel de tăcută ca în clipa în care intrase în cameră, se îndreptă spre ieşire.

Fără să-şi dea seama, Rod avu o influenţă benefică asupra nervilor ei tulburaţi. Ignorând ce se petrecuse la etaj, bărbatul vorbi despre cu totul alte lucruri, ajutând-o să uite de Cynthia şi de veninul ei, care nu părea să se fi micşorat odată cu trecerea timpului.

Intrebându-se dacă n-ar fi fost mai bine s-o lase să spună tot ce avea pe suflet, Sorrel abia îşi dădu seama când ajunseră în faţa blocului în care locuia. Abia când Rod o conduse spre apartamentul ei, cuprinzându-i umerii cu braţul, îşi dădu seama că ar fi fost mai bine să se gândească pe drum cum ar putea să-i spună că e ultima oară când mai ies împreună, astfel încât să fie cât mai puţin rănit.

Ajunseră în faţa uşii de la intrare înainte să poată rosti

primul cuvânt. Hotărî să încerce să spună ceva, dar Rod o opri, declarând:

- Mă bucur că ai vrut să pleci de la petrecere în acelaşi timp cu mine.

Un sentiment neplăcut îi spuse că lăsase ce avea de spus până în ultima clipă, iar acum era prea târziu.

- A fost o petrecere plăcută, murmură ea, sperând că greşise în aprecierea ei, dar uimită să-l vadă atât de grav şi de hotărât.

- Am vrut să plecăm mai devreme de la petrecere, astfel încât să nu fii prea obosită în clipa în care îţi voi spune ce vreau să-ţi spun de ceva vreme, continuă el, spre disperarea lui Sorrel.

- Rod, eu... începu ea, încercând să-l împiedice.

Dar el nu voia să fie împiedicat.

- Trebuie să ştii că te iubesc, declară bărbatul, apoi continuă, în timp ce ea realiza cât de tare îl va răni: îmi dai voie să intru, ca să te pot cere în căsătorie?

- Rod...

Nu-şi găsea cuvintele, dar expresia ei era grăitoare. Figura lui se întunecă înainte să fi apucat să spună:

- Rod, îmi pare rău...

Nu mai avea nici un motiv să-i spună că nu mai vrea să se vadă cu el, deoarece, oricât de mult ar fi încercat să evite adevărul, bărbatul văzuse în ochii ei că n-au nici un viitor împreună.

- Nu spune nimic, o opri el brusc. Ai un timp de gândire. Poate că, după ce te vei gândi, o să-ţi surâdă ideea.

Dar Sorrel clătină din cap:

- Nu pot să fiu soţia ta, spuse ea cu blândeţe. îmi pare rău... îmi placi foarte mult, dar nu sunt îndrăgostită de tine.

- Dar poate că vei învăţa să mă iubeşti, insistă el, dar ea clătină din nou din cap.

- Nu, Rod.

Siguranţa din vocea ei îl făcu să se încrunte, în timp ce întrebă:

- Eşti îndrăgostită de altcineva?

Suprinsă de observaţia lui, Sorrel ştiu că poate recunoaşte adevărul doar în faţa propriei persoane, dar că mândria nu-i dădea voie să mai spună şi altcuiva.

- Nu sunt îndrăgostită de nimeni, minţi ea.

- în acest caz, te poţi căsători cu mine, o presă el. Ne înţelegem bine şi...

- Nu, Rod, îl întrerupse ea. Nu vreau să mă căsătoresc.

Sinceritatea din privirea ei fu cea care păru să-l convingă că n-avea nici o şansă. Dar Sorrel se simţi copleşită de tristeţe când, fără să spună un cuvânt, el se aplecă şi o sărută pe obraz, întorcându-se apoi pe călcâie şi plecând.

Tânăra femeie îl urmări cu privirea până când dispăru, iar abia când auzi zgomotul uşii de la ieşire, introduse cheia în broască.

Inima ei era grea, dându-şi seama că, fără să vrea, ajunsese să-l rănească. Deschise încet uşa, clătinând din cap, când un zgomot din stânga o făcu să întoarcă privirea. Spre uimirea ei, în faţa uşii apăruse silueta înaltă a lui Ellis Galbraith!

Incapabilă să spună vreun cuvânt, rămase încremenită de şoc în clipa când bărbatul o împinse înăuntru şi o urmase, închizând uşa după el.

Gândindu-se fără sens că blocul ei nu mai este sigur, reuşi să murmure:

- Cum ai intrat?

Bărbatul ridică din umeri, zâmbind ironic în timp ce declara, fără să ţină cont de întrebarea ei:

- Aşadar, amicul Drury n-are pic de noroc!

în timp ce realiza că Ellis ascultase cu neruşinare conversaţia pe care o avusese cu Rod, deschise gura să-i

spună ce părere are despre comportamentul lui. Dar bărbatul o opri cu un singur gest şi un zâmbet amuzat, declarând:

- Ai de gând să-mi faci o cafea? Sau trebuie să-mi fac singur?

- Cafea? repetă ea, nevenindu-i să creadă. La naiba, n-am de gând să-ţi fac nici o cafea!

Privirea lui ironică o fixa, făcând-o să se simtă ca sub lupă. Aproape împotriva voinţei ei, declară:

- E foarte târziu, sunt obosită.

Incepu să se liniştească, dându-şi seama că Ellis lua în considerare remarca ei nu prea subtilă.

- Bine, ridică el din umeri, cu o privire dezamăgită.

Dar satisfacţia ei nu dură foarte mult, deoarece el adăugă, întorcându-se spre bucătărie:

- In acest caz, sunt nevoit să-mi fac singur. Vrei şi tu?

Pe de o parte, ar fi vrut să-l lovească pentru impertinenţa de care dădea dovadă. Pe de alta, i se părea că situaţia este amuzantă. Era dificil să încerce să stea supărată pe el, deşi apariţia lui din senin o speriase mai mult decât era dispusă să recunoască. Bărbatul se întoarse spre ea, înainte de a ieşi, iar ea plecă privirea, nedorind să-l lase să vadă cât era de amuzată de comportamentul lui.

- Nu vreau zahăr, mormăi ea, acceptând oferta lui, ştiind că se expune sarcasmului lui cu această replică.

Işi imagina deja că-i va spune că, dacă ar dori zahăr, poate s-ar mai îndulci, dar el o surprinse, declarând cu

seriozitate:

- Da, îmi amintesc.

Următorul zgomot pe care îl auzi fu clinchetul ceştilor de cafea. încerca să se convingă singură că n-avea prea mare importanţă că-şi amintise că prefera cafeaua amară. Ellis avusese întotdeauna o memorie excelentă, mai ales pentru lucruri de detaliu. Şi oricum, nu vedea nici un motiv pentru care s-ar tortura singură, căutând înţelesuri ascunse faptului că-şi amintea diverse lucruri despre ea.

De fapt, ştiind foarte bine cum se făcuse de râs în faţa lui, spera mai degrabă că a uitat tot.
Când bărbatul se întoarse cu două ceşti de cafea, îl privi cu gravitate. N-avea de gând să-i permită să stea mai mult decât câteva minute, cât să-şi bea cafeaua. Apoi, îl va da afară. La urma urmei, cine se credea, venind în vizită la o asemenea oră?

Nu aşteptă prea mult să-l anunţe care sunt intenţiile ei. Abia se aşezaseră la măsuţa scundă, pe două fotolii faţă în faţă, când îl întrebă:

- De cât timp bântui prin preajmă?

După zâmbetul lui, îşi dădu seama că alegerea cuvintelor îl amuza.

- Pe unde, mai precis? o provocă el, lăsându-i o vreme să reacţioneze, apoi adăugând chiar în clipa în care deschidea gura să-i dea o replică usturătoare: de suficient de mult timp ca să aud declaraţia lui Drury.

Era clar că bărbatul intenţiona să ignore ostilitatea ei.

- Nu ţi-a trecut prin minte că e nepoliticos să tragi cu

urechea la un moment intim? se răsti ea.

- Nu crezi că Drury ar fi fost deranjat de prezenţa mea dacă m-aş fi arătat exact în clipa în care aproape îngenunchease în faţa ta? o ironiză el.

Tânăra femeie era conştientă că agitaţia pe care o simţea în preajma lui era de vină pentru ostilitatea de care dădea dovadă, din moment ce nu putea face mare lucru dacă voia să-l scutească pe Rod de un moment neplăcut. Singura soluţie era să încerce să-şi recapete răceala şi aparenţa sofisticată de care dăduse dovadă în prima seară când îl revăzuse.

- Poate că ai dreptate, dădu ea din cap, deşi nu prea cred că te-ai străduit să nu auzi despre ce se discuta.

Zâmbetul lui larg îi confirmă impresia. Cei opt ani care trecuseră părură doar o clipă, la vederea acelui zâmbet. Stomacul i se strânse de emoţie, amintindu-şi clipele plăcute petrecute împreună, când îi zâmbise la fel. Dar, spre mulţumirea ei, bărbatul interpretă altfel momentul acesta de emoţie:

- Sorrel, nu te-ai schimbat deloc, clătină el din cap. Deteşti în continuare să răneşti sentimentele cuiva, nu-i aşa?

In clipa în care voia să-l convingă de contrariu, o întrerupse din nou:

- Tocmai ţi-ai amintit că l-ai rănit pe Drury cu refuzul tău...

- Nu e niciodată plăcut să răneşti pe cineva, comentă ea cu răceală.

- Nu, nu este, fu el de acord, încruntându-se.

Pentru o clipă, tânăra femeie îşi spuse că poate şi el a suferit puţin când a rănit-o.

Dându-şi seama că imaginaţia ei nu-şi învăţase încă lecţia, clătină din cap, refuzând să vadă lucrurile din acest punct de vedere.

- Cafeaua ta se răceşte, observă ea.

Sorrel ridică încet ceaşca spre buze, încercând să ignore faptul că el nu făcea nici o mişcare, şi aproape se înecă în clipa în care el spuse, fără urmă de tulburare în voce:

- I-ai spus lui Drury că nu vrei să te căsătoreşti cu nimeni.

Era un efort foarte mare să-şi păstreze faţada sofisticată, mai ales că aproape îi dădură lacrimile, în încercarea de a înghiţi cafeaua. Ellis Galbraith părea s-o surprindă de fiecare dată fără apărare, îşi dădu seama, aşa că e poate mai bine să nu răspundă la nici una dintre întrebările lui.

Bărbatul observă expresia ei nemulţumită, dar nu dădu nici un semn că l-ar fi afectat în vreun fel dorinţa ei de a-l vedea plecat.

- Acea remarcă era o declaraţie că nu vrei să te căsătoreşti niciodată? îşi continuă el şirul ideilor, părând să nu-şi dea seama că nu mai avea şaptesprezece ani, când îi spunea tot ce simţea şi gândea.

Refuzând să se lase afectată, ridică din umeri. Cu ceva noroc, în curând o să se sature să tot întrebe, fără să

primească nici un răspuns. Apoi o să plece, iar ea va merge la culcare, întrebându-se probabil care era motivul pentru care venise. Oricum, n-avea nici cea mai mică intenţie să-l întrebe.

Ridică privirea spre el, iar expresia lui o făcu să tresară. Cunoştea prea bine această expresie hotărâtă, care însemna că nu va pleca nicăieri înainte să obţină răspunsul dorit.

- Cred că e timpul să pleci, spuse ea brusc, fără să-i pese că era nepoliticoasă.

- Ai minţit? continuă el interogatoriul, dându-i impresia că nici n-o auzise. Ai minţit şi când i-ai spus că nu eşti îndrăgostită de nimeni?

Sorrel încremeni. Era incapabilă să facă vreo mişcare, incapabilă să spună vreun cuvânt. Inima i se strânse în piept, în clipa în care el continuă, nemilos:

- Sorrel, încă eşti îndrăgostită de mine?

Timp de câteva secunde, nu putu face altceva decât să-l privească lung. Apoi, de teamă că va citi în ochii ei mai mult decât era dispusă să spună, râse încet, dispreţuitor:

- Doamne, Ellis, sper că nu sunt chiar atât de transparentă!

Replica era încărcată de tot sarcasmul de care era în stare. Dar ar
fi trebuit să ştie că e nevoie mai mult decât de o simplă replică să-l ia prin surprindere.

Bărbatul ţinea la părerea lui şi răspunse imediat:

- La un moment dat, ai jurat că mă vei iubi toată viaţa.

- Chiar aşa? îl ironiza ea, părând surprinsă. Doamne, ce copil trebuie să fi fost!

Starea de agitaţie o făcu să se ridice în picioare, privind în direcţia uşii.

Ellis se ridică şi el, dar nu-i dădu timp să se bucure că avea intenţia să plece. Deoarece, în clipa în care se ridică în picioare, nu se îndreptă spre uşă, ci spre ea, cu o lucire hotărâtă în priviri.

- Aşadar, acum eşti o femeie matură, dădu el din cap, oprindu-se în faţa ei.

Neştiind ce-ar trebui să răspundă la o asemenea replică, Sorrel rămase nemişcată, privindu-l cu atenţie. Dar când una dintre mâinile lui se ridică spre faţa ei, mângâindu-i pielea catifelată a obrazului, constată că-i era aproape imposibil să-şi păstreze expresia rece. Inima ei începu să bată cu putere, dându-i impresia că bătăile răsună în toată camera.

Respiră uşurată în clipa în care palma lui îi părăsi obrazul, pregătită să-i spună cu ultimele forţe "Noapte bună!", dar nu avu nici o şansă să-şi ducă planul la bun sfârşit.

Fără să-i dea timp să respire, ambele lui mâini se ridicară spre părul ei, desfăcând dintr-o singură mişcare agrafele care susţineau cocul elegant. In timp ce părul bogat îi căzu liber pe umeri, avu impresia că dispare şi ultima ei redută de apărare.

-Acum semeni mai mult cu fata pe care o cunoşteam,

murmură el, privind-o cu satisfacţie.

-Ti-am mai spus... încercă ea să riposteze, dar încremeni în clipa în care el o cuprinse în braţe, privind-o cu căldură.

Mai fusese cuprinsă de panică, dar în această clipă avu impresia că o să leşine.

Ar fi vrut să rămână calmă şi liniştită, dar de ani buni tânjea după atingerea lui.

încercă să-l împingă, dar Ellis refuză să-i dea drumul, aplecându-se spre ea. Cu fermitate, buzele lui îi luară în stăpânire gura.

Tânăra femeie oftă uşor, cuprinsă de o stare de mulţumire pe care n-o mai avusese de ani buni. îl cuprinse cu braţele, de parcă ar fi fost un naufragiat agăţându-se de ultimul colac de salvare.

Mişcarea fusese inconştientă, în timp ce săruturile se adânceau, devenind din ce în ce mai pasionale. Nu ştia decât că tânjise după atingerea lui, după sărutările lui fierbinţi.

- Frumoasa mea Sorrel, murmură Ellis, îndepărtându-se puţin, degetele lui împingând la o parte bretelele rochiei ei.

Se aplecă să-i sărute pielea fierbinte a umerilor, urcând apoi spre
gât.

- Te doresc atât de mult, respiră el adânc, făcând-o să se înfioare.

O sărută din nou, fierbinte şi pasional, iar mâinile lui îi

cuprinseră spatele. Când degetele atinseră fermoarul rochiei, ridică privirea spre ea, întrebător. Cuprinsă de pasiune, tânăra femeie nu avu nimic de obiectat.

După ce rochia elegantă nu mai era decât o grămăjoară mătăsoasă la picioarele ei, bărbatul îşi aruncă haina. Privirea lui rămase fixată pe pieptul ei, apoi gemu slab şi o cuprinse cu braţele, mângâind cu buzele fierbinţi pielea fină a sânilor ei.

Sorrel nu-şi dădu seama cum ajunsese în pat, dar atingerea pielii lui o îmbăta.

- Iubita mea, murmură el, mângâind-o cu pasiune.

Nu era conştientă că degetele lui îi desfăcuseră sutienul, dar privirea lui fierbinte o făcu să se îmbujoreze.

- Cât eşti de frumoasă!

Orice gând dispăru din mintea ei la atingerea degetelor precaute dar şi îndrăzneţe. Ameţită, închise ochii, conştientă doar de prezenţa lui aproape. Se dezbrăcară cu mişcări grăbite, dornici să-şi exploreze corpurile, şi abia când era goală în braţele lui Sorrel se simţi copleşită de timiditate. Bărbatul se retrase puţin ca s-o poată admira, dar ea se întinse să-l sărute.

- Eşti atât de frumoasă, draga mea, murmură el liniştitor. Corpul tău e perfect. E de mirare că n-am putut sta departe de tine?

- Voiai să stai departe de mine? şopti ea.

El clătină din cap, răspunzând la întrebare cu buzele lipite de ale ei:

- Am încercat din răsputeri, dar n-am mai putut rezista.

La auzul mărturisirii lui, Sorrel simţi că se sufocă de emoţie. Il dorea din toată inima, iar corpul ei tremura. Inima îi bătea să-i spargă pieptul, iar el o trase şi mai aproape, declarând cu hotărâre:

- Sorrel, trebuie să fii a mea. Vreau să locuieşti cu mine.

- Oh, Ellis! gemu ea, în pragul lacrimilor.

O clipă mai târziu, era într-adevăr pe punctul să plângă. Dar nu de fericire că Ellis i-ar fi cerut să fie soţia lui şi să locuiască împreună în Kent.

Ci pentru că, văzând că este de acord cu propunerea lui, el o strânse mai tare, murmurând:

- Nu suport gândul că un alt bărbat plăteşte datoriile tale.

Şocată, rămase nemişcată în braţele lui. Dându-şi seama că este
goală în braţele unui bărbat care o rănise cu cruzime şi căruia îi acorda din nou puterea s-o rănească, sări apoi din pat, luând halatul de la capătul patului şi acoperindu-se cu el. îşi dăduse seama că, dacă ar accepta oferta lui, ar trebui să-i spună de unde avea banii. Nu suporta gândul că o va privi cu acelaşi dispreţ cu care o privise pe fosta lui logodnică.

Figura lui era nedumerită, dar expresia se schimbă imediat în uimire când, sigură că-şi poate controla vocea, Sorrel declară:

- Cred că ţi-am spus în urmă cu ceva timp că ai stat deja prea mult. Te-aş ruga să fii bun să pleci.

- Să plec?

Acesta fu singurul lui răspuns, dar sări imediat din pat şi se apropie de ea, prinzându-i umerii într-o strânsoare de oţel.

O întoarse spre el, privind-o cercetător.

- Ellis, haide, comentă ea, fără să clipească, chiar dacă degetele lui o răneau. Nu cred că ţi-am făcut probleme în acea dimineaţă în care m-ai dat afară din camera ta, după un moment asemănător!

El se retrase, ca şi cum l-ar fi lovit. O privi uimit, apoi exclamă:

- Doamne! Vrei să-mi spui că te-ai prefăcut până acum, doar pentru că voiai să te răzbuni pentru ceea ce s-a întâmplat în urmă cu opt ani?

Expresia lui rănită o făcu să-şi dorească să cadă la picioarele lui şi să-i mărturisească adevărul. Dar îşi învăţase lecţia şi nu mai voia să dea înapoi. în faţa privirii lui suspicioase, instinctul de supravieţuire începu să lucreze.

- Ai dreptate, Ellis, răspunse ea cu răceală prefăcută, observându-l cu atenţie. în plus, două cereri în căsătorie în aceeaşi seară sunt prea multe! Sau, de fapt, cererea ta era mai mult o propunere?

Bărbatul o privi încă o dată, plin de mânie.

Inainte să plece din apartamentul ei, îi aruncă:

- Orice ar fi fost, propunere sau cerere în căsătorie, te asigur că am destui bani să-ţi asigur stilul de viaţă cu care se pare că te-ai obişnuit!

Oricum ar fi, îşi spuse tânăra femeie după o vreme, fusese o seară foarte emoţională.

Mai întâi, venise supărarea provocată de Cynthia Armitage, apoi cea produsă de propunerea lui Rod şi de faptul că fusese nevoită să-l rănească. Dar ultima întâmplare le făcuse pe celelalte să pară nesemnificative.

Işi dori să poată plânge, dar nu putea. Se simţea înfrântă, îngheţată şi mai nefericită decât fusese vreodată.

Capitolul 5

Hotărând că se gândise prea mult la Ellis Gailbraith şi că trecuse de prea multe ori în revistă tot ce se petrecuse seara trecută, Sorrel se trezi a doua zi dimineaţă devreme şi, simţind că are nevoie de o activitate care s-o ţină ocupată, începu să facă ordine în apartament.

Dar, ca şi cum ar fi fost o conspiraţie împotriva liniştii ei sufleteşti, agrafele împrăştiate pe covor îi aduseră aminte de atingerea lui Ellis. Să-şi aducă aminte că nu făcuse nici o mişcare să-l împiedice când i le scosese din păr şi o luase în braţe, îi aduse lacrimi în ochi.

- La naiba cu el, murmură ea, dar fără ură în voce.

Şi imaginea lui îi rămase în minte întreaga zi.

La lumina zilei, îi era clar că propunerea lui de a locui împreună cu ea era reală, nu rezultatul imaginaţiei ei. Da, o dorise, n-avea nici o îndoială.

Şi fusese de-a dreptul furios când îi venise din senin ideea că încercase să se răzbune pe el.

Pentru o clipă, inima îi bătu mai tare, la ideea că poate se trădase. Răspunsul la atingerea lui, pe care şi-l amintea prea bine, era tot ce şi-ar fi putut dori un bărbat. Ar fi vrut ca Ellis să creadă că nu mai avea nici un fel de putere asupra ei. Dar ce mod mai bun ar fi avut să-l convingă de acest lucru, decât să-i arate că a devenit o femeie în toată firea, stăpână pe ea şi care ştie ce vrea? Dacă era sigur că îl înşelase în ultima clipă pentru a se răzbuna, nu era un motiv destul de clar că nu mai era aceeaşi Sorrel Maitland

pe care o cunoştea?

Amintirea a ceea ce se petrecuse între ei continuă s-o bântuie şi ziua următoare. Dar până atunci, ajunsese la o concluzie legată de motivul pentru care-i spusese că nu suportă gândul că un alt bărbat îi plăteşte datoriile. Era vorba despre posesivitatea lui, de care nu fusese conştientă până acum.

Dacă ar fi mers la el pentru o lună sau două, cine ştie cât ar fi durat? în plus, era sigură că şi-ar fi dorit s-o posede în totalitate în acea perioadă. Nu declarase cu siguranţă că voia să fie singurul care să aibă drepturi asupra ei?

Ce alte dovezi ar mai fi necesare? Era clar că renunţase la fosta lui logodnică doar pentru că aflase că primea bani de la un altă bărbat.

Telefonul ei rămăsese tăcut o vreme, dar când începu să sune joia următoare, inima începu să-i bată mai tare. Dar în cele din urmă îşi dădu seama că e norocoasă dacă Ellis va accepta s-o mai salute, data viitoare când se vor vedea.

Sigură că nu risca să fie la capătul firului, ridică receptorul şi descoperi, spre surprinderea ei, că Rod Drury era cel care-i telefonase.

- Bună, Rod, îl salută ea cu voce calmă, dornică să nu-i provoace mai multă suferinţă decât o făcuse.

Trebuia să recunoască: n-o deranjase prea tare că nu mai ieşeau împreună. După ce schimbară câteva replici despre vreme şi lucruri fără importanţă, descoperi că Rod

voia să-i aducă aminte că petrecerea părinţilor lui era a doua zi.

- Mi-am adus aminte, răspunse ea cu voce blândă, sperând din toată inima că nu-i va cere să-şi îndeplinească promisiunea făcută.

- Vrei să vii cu mine? întrebă el.

- Nu cred că este o idee prea bună, Ros, replică ea.

- Pentru că m-am grăbit să-ţi cer să fii soţia mea?

- Eu... ezită ea.

Nu voia să-l rănească din nou, dar ştia că singura soluţie e sinceritatea.

- Da, recunoscu tânăra femeie în cele din urmă. Dar n-ar fi avut nici un rost să mai aştepţi. Pur şi simplu nu vreau să mă căsătoresc.

- Inţeleg, veni răspunsul lui.

Sorrel speră că-şi va lua rămas-bun de la ea, dar el o surprinse, revenind la subiectul petrecerii părinţilor lui.

- Sorrel, mi-aş dori ca părinţii mei să fie fericiţi în acest week-end.

- Sunt sigură că vor fi, murmură ea, amintindu-şi că i se păruse unul dintre cele mai potrivite cupluri pe care le cunoscuse vreodată.

- Problema este, insistă el, că au o problemă în ceea ce mă priveşte.

- Da?

- Da, murmură el. Mă cunosc foarte bine şi, dacă mă voi duce singur, vor fi siguri că ne-am certat şi că nu mă simt foarte bine... O să le strice ziua, care ar trebui să fie

perfectă.

- Dar ai mai dus fete acasă, replică ea repede, dornică să nu fie încolţită. De ce n-o inviţi pe una dintre ele?

- Părinţii mei te-au invitat pe tine, comentă Rod. în plus, dacă trebuie să fiu sincer, eşti singura fată pe care aş duce-o acasă în acest week-end. De altfel, adăugă el repede, fără să-i dea voie să spună nimic, ar fi cinstit faţă de părinţii mei.

- Sunt sigură că-ţi faci prea multe probleme... începu ea, dar el o întrerupse din nou.

- îţi promit că nu te voi cere din nou în căsătorie, dacă asta este problema, promise el. Vino cu mine, Sorrel. O să fim doar prieteni buni, nimic mai mult. îţi dau cuvântul meu. Ar însemna foarte mult pentru părinţii mei.

Tânăra femeie lăsă receptorul în furcă, regretând deja că acceptase. Dacă Rod i-ar fi lăsat un minut de gândire şi n-ar fi presat-o, n-ar fi acceptat. Dar el apelase la conştiinţa ei, când deja se simţea vinovată că-l făcuse să sufere.

Problema era că nu se mai aşteptase să mai stea de vorbă cu el şi nu-şi pregătise nici o scuză. Singurul motiv pe care l-ar fi putut prezenta ar fi fost cel real: nu vrea să se ducă de teamă că-l va întâlni pe Ellis Galbraith.

în timp ce pregătea valiza cu cele necesare pentru week-end, se simţi brusc cuprinsă de revoltă. De ce ar trebui să-i fie teamă de Ellis? Nu-i datora nimic, la fel cum, după cele întâmplate, nici el nu-i mai datora nimic. La urma urmei, de ce să creadă că nu vor avea o

conversaţie civilizată data viitoare când se vor vedea?

Spre mulţumirea ei, Rod se ţinu de cuvânt şi, când veni s-o ia, se purtă ca un bun prieten. Nimic din comportamentul lui n-o jena. Când ajunseră la casa părinţilor lui, Sorrel era sigură că, dacă se va purta tot week-endul la fel, au toate şansele să se simtă chiar foarte bine.

- Ti-am dat aceeaşi cameră ca data trecută, îi spuse Moira, după ce se salutară. Ambele mele surori sunt aici cu soţii lor, la fel şi fratele lui Neville cu soţia lui. Sunt cu toţii pasionaţi de cai, de aceea au mers întâi la grajduri, dar apoi vom lua ceaiul şi o să-i cunoşti pe toţi.

- Intre timp, o să duc bagajul lui Sorrel la etaj, interveni Rod, conducând-o spre camera ei.

După ce-i lăsă valiza în cameră, nu încercă să mai rămână în preajma ei, ci spuse simplu:

- Ne vedem într-un sfert de oră.

Era clar pentru Sorrel că bărbatul renunţa la propriile sentimente, de dragul părinţilor lui.

Plăcându-l mai mult decât înainte pentru acest lucru, tânăra femeie despachetă, apoi se pregăti pentru ceai. Când ieşi din cameră, Rod era pe scară şi o conduse spre salonul de la parter.

Zgomotul conversaţiei animate răsună din clipa în care deschiseră uşa. Dar Sorrel descoperi foarte repede cât de drăguţi erau membrii familiei lui Rod, făcând cunoştinţă cu o mulţime de unchi, mătuşi şi verişori.

Inevitabil, din când în când se discuta despre cai, iar

cu aceste ocazii îşi aducea aminte de problema pe care o avea cu Ellis, dar în alte ocazii se străduia să se concentreze la conversaţia din jurul ei.

Din ce aflase, întreaga familie hotărâse să înceapă sărbătorirea cu o partidă de călărie. Masa de prânz urma să se ia în drum, la un local din Habberleigh, oriunde ar fi această localitate de care nu mai auzise.

Incepuse să fie cuprinsă de entuziasm, chiar dacă nu călărea şi nu putea face parte din grupul care pornea de dimineaţă, când îl auzi pe Rod declarând:

- Dacă vremea rămâne la fel, o să aveţi o zi minunată.

în cameră se lăsă tăcerea, în timp ce toată lumea se întoarse spre el. Neîncrederea se zărea pe figurile lor, iar una dintre mătuşi întrebă:

- Roderick, sper că nu vrei să spui că nu vii cu noi?

Cu toate că avea douăzeci şi nouă de ani, mătuşa lui i se adresase ca unui copil de zece ani, ceea ce-i aduse un zâmbet pe buze.

- Mi-e teamă că nu, mătuşă, replică el vesel.

- Dar... începu femeia să protesteze.

- Sorrel nu călăreşte, Sybil, interveni Moira repede, zâmbind în direcţia tinerei femei, aşa că Rod...

- Nu călăreşte...? repetă Sybil, făcând-o pe Sorrel să se amuze de expresia ei, de parcă ar fi comis un păcat capital.

Dar amuzamentul ei fu înlocuit de uimire, când femeia îşi reveni şi se întoarse spre gazde:

- Neville, sunt sigură că, dacă n-ai deja una, poţi face

rost de o trăsură pentru tânăra domnişoară. Nu vrem să fragmentăm grupul.

- Nu va fi fragmentat, interveni Sorrel, fără să fie prea încântată la ideea de a fi purtată ca un sac de cartofi peste câmpuri, ţinând pe toată lumea în loc. Rod glumea doar când spunea că nu vrea să vină, nu-i aşa, Rod?

Spera că bărbatul va citi în ochii ei ceea ce voia să spună şi anume că nu avea nevoie să stea în continuare lângă ea.

Pentru o vreme, el rămase nemişcat, privind-o. Apoi, privind-o pe mătuşa lui cu un zâmbet ironic, observă:

- Aş face orice s-o pornesc pe mătuşa Sybil.

Apoi se întoarse spre Sorrel, anunţând-o:

- Ştii că, dacă te interesează, avem un cal mai liniştit în grajduri.

- De fapt, răspunse ea repede, m-am gândit să mă duc la o plimbare.

Prefera să aibă băşici la călcâie, decât să nu fie în stare să stea jos o săptămână. Adevărul era că-i făcea plăcere să meargă pe jos.

Cina din acea seară fu una dintre cele mai vesele la care asistase vreodată. Neville Drury ţinu un discurs amuzant despre perioada fericită când o cunoscuse pe Moira până în prezent, iar în timp ce se deschideau sticlele de şampanie, Sorrel trebui să-şi aducă aminte că fetele sofisticate nu plâng la scenele romantice.

După terminarea cinei, toată lumea trecu în sala pregătită pentru petrecere, în aşteptarea musafirilor.

Sorrel nu era prea încântată să fie aici cu această ocazie.

Chiar dacă petrecerea începuse de mai bine de o oră, Ellis nu se zărea nicăieri, iar tânăra femeie începu să se relaxeze. Ştia că petrecerea şi-a pierdut o parte din farmec, datorită lipsei lui, dar prefera să se întâmple aşa, decât să fie din nou cuprinsă de durere la apariţia lui.

Nu ducea lipsă de parteneri şi, tocmai când era pe punctul să refuze un tânăr care o invita a doua oară la dans, privirile ei alunecară spre uşa de la intrare. Inima i se opri în loc, fără să se întrebe care era motivul acestei reacţii.

- Mi-ar face plăcere, răspunse ea, zâmbind tânărului care aştepta s-o cuprindă în braţe.

Ii zâmbi partenerului ei, refuzând să privească în stânga sau în dreapta, dar conştientă permanent de prezenţa întunecată din sală.

Din fericire, când dansul luă sfârşit şi începu să se teamă că va fi destul de greu să scape de bărbatul care o ţinea în braţe, Rod se apropie de ea şi o salvă.

- Te simţi bine? întrebă el, conducând-o pe ringul de dans.

Fără să vrea, ochii ei se îndreptară spre uşă. Ellis nu era acolo.

Aruncă o privire în sală, căutându-l. Inima i se opri în piept şi un atac de gelozie sălbatică o luă prin surprindere, descoperind că bărbatul aluneca şi el pe ringul de dans, neatent decât la blonda superbă din braţele lui.

- Fantastic, răspunse în cele din urmă la întrebarea lui Rod, dându-şi seama că nu era politicos să nu răspundă.

- Nu regreţi că ai venit?

Zări din nou silueta lui Ellis, mult prea aproape de partenera.

- Nu, minţi ea cu tot curajul de care era în stare, conştientă că nu simţise niciodată o asemenea emoţie devastatoare.

Simţea o nevoie copleşitoare să se îndrepte spre perechea din apropiere şi s-o smulgă pe tânăra blondă din braţele lui Ellis.

- Eşti sigură că nu te deranjează să mă duc mâine la partida aceea de călărie? întrebă partenerul ei, în timp ce Sorrel îşi aducea aminte că braţele care se strângeau acum în jurul unei necunoscute o cuprinseseră în urmă cu o săptămână.

- M-aş supăra dacă nu te-ai duce, spuse ea, încercând să-şi revină.

Era hotărâtă să nu-i pese cu cine dansează Ellis-- chiar dacă nu ştia cum va reacţiona dacă o va invita la dans.

în minutele următoare, bărbatul dansă de două ori cu aceeaşi blondă, apoi cu o altă invitată la fel de frumoasă. Sorrel, sigură că a suportat destul şi că n-o va mai invita, era pe punctul să anunţe că se duce la culcare.

Nici ea nu stătuse prea mult departe de ringul de dans, hotărâtă să evite orice ocazie de a intra în contact cu el.

Nici măcar nu era sigură că bărbatul o văzuse.

Dar în clipa în care se întreba dacă mai trebuie să stea până la plecarea membrilor familiei, descoperi că Ellis ştia că se află acolo. Tocmai încerca din răsputeri să nu arunce o privire spre locul în care îl zărise ultima oară, aşteptând ultimul ei partener care se dusese să-i aducă de băut, când ridică privirea şi descoperi că bărbatul pe care dorea să-l evite se afla în faţa ei.

Rămaseră o vreme nemişcaţi, în timp ce ochii lui o măsurau din cap până-n picioare, admirând rochia elegantă de culoarea flăcării, cu bretele delicate.

Era sigură că avusese dreptate şi nu voia nici măcar s-o salute, când el spuse, cu voce calmă:

- Sorrel Maitland, vrei să dansezi cu mine?

Din vocea lui răsuna provocarea, ca şi cum ar fi încercat să vadă cât de îndrăzneaţă poate fi.

Provocarea era ciudată, ţinând cont de faptul că-i demonstrase deja cât de uşor se poate smulge din braţele lui. Dar, în clipa în care voia să accepte invitaţia doar pentru a-i demonstra că are această putere, gelozia o făcu să-şi spună că o invita la dans doar pentru că blonda avea nevoie de o pauză.

- Poate altă dată, dădu ea din cap, răspunzând cu voce rece. Partenerul meu trebuie să se întoarcă, a plecat să-mi aducă de băut.

Privirea lui atentă, printre pleoapele îngustate, îi dădu de înţeles că lui Ellis nu-i păsa de aroganţa din vocea ei. Dar, spre mirarea ei, Ellis Galbraith era hotărât să demonstreze că nu acceptă un răspuns negativ.

- N-are decât s-o bea singur, spuse el, întinzându-se şi prinzând-o de mână.

Fără să poată face vreun gest, Sorrel se pomeni pe ringul de dans, cuprinsă strâns de braţele lui. N-avea ce face decât să danseze, dacă nu voia să provoace un scandal.

Cuprinsă de supărare, ar fi vrut să-l lovească, dar ştia că era urmărită de atâtea perechi de ochi, încât era imposibil să scape neobservată. Işi control' mânia, încercând să-şi păstreze o expresie netulburată.

Făcuseră deja câţiva paşi prin sala aglomerată, când Ellis spuse:

- Nu mă aşteptam să te văd aici în această seară.

Incercând să ignore faptul că inima ei încerca să evadeze din piept, îşi imagină că se referea la modul în care se despărţiseră, şi la faptul că probabil nu dorea să dea din nou peste el. Conştientă că aştepta un răspuns la această declaraţie, rămase o vreme tăcută, apoi încercă să răspundă cu aceeaşi răceală de care dăduse dovadă când îl dăduse afară din apartament.

- Oh, de ce asta? întrebă ea, ca şi cum nu şi-ar fi amintit ce se întâmplase.

- Nu e evident? răspunse el, uimind-o din nou când declară cu simplitate: din moment ce l-ai refuzat pe Drury, aş fi considerat că e mai bine pentru el să nu-l mai vezi.

- Am acceptat această invitaţie în urmă cu mult timp, replică Sorrel repede, încercând să se apere. Rod voia să...

Se întrerupse, conştientă că, în încercarea de a se apăra, pierduse o parte din atitudinea degajată şi rece. In

cele din urmă, ridică din umeri, provocându-l:

- Şi de unde ştii că mă interesează ce e mai bine pentru cineva?

Ar fi trebuit să plece de lângă el fără nici un alt cuvânt. Dar înainte să facă un pas, braţul îi fu prins cu fermitate, iar în clipa în care ajunseră în apropierea uşilor de la terasă, el spuse cu voce tare, pentru urechile celor din preajmă:

- E cald aici, nu crezi?

Lăsase impresia că ea tocmai se plânsese că-i este cald. înainte să-şi dea seama ce se întâmplă, o conduse afară pe terasă, şi apoi mai departe, de-a lungul peluzei.

N-avea decât două soluţii. Fie să-i dea o replică dură şi să încerce să scape din strânsoarea lui, deoarece nu părea dispus să-i dea drumul prea repede, fie să rămână calmă şi rece.

- E o seară foarte plăcută, nu crezi? remarcă ea.

Strânsoarea lui se relaxă, dar tot nu părea dispus să-i dea drumul. Ignorând încercarea ei de a vorbi despre vreme, continuă subiectul pe care-l părăsiseră atât de abrupt:

- Te-a interesat întotdeauna ce e mai bine pentru alţii, Sorrel, observă el. Nici o pisică pierdută care se apropia de birou nu pleca fără să primească mâncare.

- îmi plac animalele, ridică ea din umeri.

- Pisicile, câinii, copiii, bătrânele, continuă el, îţi păsa de toate.

Gândindu-se că e bine că nu vorbise şi despre bătrâni, se înfioră.
Bărbatul simţi reacţia ei, dar n-avea de unde să-şi dea seama că provine din teama de dispreţul lui.

- Ti-e frig, murmură el.

Dar, în loc să se îndrepte spre casă, continuă s-o conducă mai departe, cuprinzându-i umerii cu braţul ca să-i ţină de cald.

- E ciudat cum se schimbă oamenii, nu-i aşa? murmură ea, încercând să ignore strângerea stomacului şi bătăile grăbite ale inimii.

Nu voia să se întoarcă în casă, dar ştia că n-are de ales.

Deja cineva ieşise pe terasă, putând să-i zărească, chiar dacă îmbrăţişarea lui n-avea o tentă intimă.

- Sunt de acord că mergem cu toţii mai departe, răspunse el, fără grabă. Dar păstrăm aceleaşi calităţi care ne definesc. De fapt, cred că, în adâncul inimilor noastre, rămânem la fel.

Chiar dacă îşi dădea sau nu seama, vocea lui începuse s-o seducă, iar ea nu voia acest lucru.

- Ai început să studiezi filozofia? întrebă ea cu ironie.

Ar fi putut la fel de bine să-şi cruţe forţele, deoarece replica ei n-avu nici un efect. Işi continuă ideea, cu o voce cu efect hipnotic asupra ei.

- De fapt, am crezut că ai rămas aceeaşi fată care iubeşte copiii, când m-am întors la un moment dat în Kinglingham în urmă cu câţiva ani.

-Te-ai întors în Kinglingham? exclamă ea, fără să-şi dea seama că se oprise brusc, privindu-l cu ochi mari.

Ellis se oprise şi el, lăsându-şi mâna să cadă de pe umerii ei.

- De fapt, cred că te-am văzut cu doi copii, continuă el, păstrându-şi faţa ascunsă în întuneric. Aproape am venit să te salut.

Tânăra femeie se întreba dacă era într-adevăr ea cea pe care o zărise. Ar fi putut să fie. Petrecea destul de mult timp cu copiii, mai ales când mama lor declara că nu-i mai poate suporta şi o trimitea la plimbare cu ei.

- Dar nu eram eu? întrebă ea, fără să se poată abţine să se gândească dacă ar fi devenit la fel de închisă în ea şi în cazul în care, în urmă cu câţiva ani, Ellis s-ar fi apropiat de ea pe stradă s-o salute.

Bărbatul părea să întârzie prea mult cu răspunsul.

- Cum puteai să fii tu? murmură el, în cele din urmă.

N-ai fost căsătorită niciodată, nu-i aşa?

Dar asta n-o împiedica să aibă grijă de copiii altora, îşi spuse ea. Oricum, era sigură că nu fusese ea cea pe care o zărise. Deoarece nu era nimic în neregulă cu vederea sau cu memoria ei şi, în clipa în care o zărise în casa familiei Drury, o recunoscuse cu uşurinţă.

- Nu, răspunse tânăra femeie. N-am fost căsătorită.

- Şi, scuză-mi întrebarea, n-ai avut nici copii, nu?

-Te scuz, zâmbi ea, aproape fără să vrea. Nu, n-am avut nici copii.

Brusc, se simţea dezamăgită că nu-l zărise niciodată în

Kinglingham, deşi era sigură că ar fi reacţionat extrem, fie îmbujorându-se şi luând-o la fugă, fie încercând să-l lovească. Dar acum era timpul să se întoarcă în casă.

încercă să se întoarcă şi să pornească pe acelaşi drum pe care veniseră, dar braţul lui o prinse din nou. Trebui să lupte nu doar cu senzaţia copleşitoare a atingerii lui, dar şi cu panica bruscă la auzul vocii lui blânde:

- Sorrel, de ce nu te-ai căsătorit niciodată?

încercă să ridice din umeri nepăsătoare, dar era prea tensionată şi nu reuşi. Nici cuvintele acide pe care voia să i le arunce nu-i reuşiră. Nu putea decât să se întrebe ce intenţii avusese Ellis în seara în care îi propusese să locuiască împreună. Dar el n-o lăsă prea mult să se întrebe, ci spuse:

- în seara în care ne-am văzut, nu mi-ai lăsat nici o îndoială că nu vrei să fii soţia mea, dar...

- Erai serios? exclamă ea, înainte să se poată abţine. Chiar mă cereai în căsătorie când...

Se opri brusc, încercând să-şi recapete stăpânirea de sine. El o privi lung, zâmbind:

- Cred că m-am înfierbântat cam tare, nu-i aşa? râse el, continuând, fără să-i dea voie să-şi revină din şoc: dar eşti o femeie fierbinte, Sorrel. Erai încă de la şaptesprezece ani... Deşi, din moment ce nu pari să vrei să-mi ţin promisiunea făcută într-un moment în care îmi pierdusem capul, să spunem că am scăpat amândoi ieftin.

- Sunt de acord, dădu ea din cap, străduindu-se să-şi ţină vocea sub control.

- Bine... Acum, îmi răspunzi la întrebare?

- Nu mai ştiu care era aceasta, minţi ea, încercând din nou să se întoarcă spre casă.

Dar braţul lui o opri din nou, la fel de ferm, în timp ce bărbatul îi împrospătă memoria:

- Te-am întrebat de ce nu te-ai căsătorit niciodată, repetă el întrebarea.

Tânăra femeie încercă din nou să ridice din umeri, dar n-avea nici un sens, ţinând cont de faptul că Ellis n-o putea zări în întuneric.

Chiar dacă părea să fi simţit mişcarea ei nepăsătoare, el nu părea dispus să renunţe.

- Cred că nu mi-a plăcut nimeni destul de mult, răspunse ea în cele din urmă.

- Aşadar, nu ţi-a plăcut nici un bărbat destul de mult, murmură el, cu voce serioasă. Sau n-ai avut destulă încredere în nimeni, Sorrel?

Tresărirea involuntară din clipa în care bărbatul atinse rana ascunsă o dădu de gol, dar vocea ei era rece, când replică:

- Increderea este pentru copii.

Fără să-i mai pese că nu este demn din partea ei să se zbată, îşi smulse braţul din strânsoare. Dar nu apucă să facă mai mult de doi paşi, când el o ajunse din urmă. O prinse cu ambele braţe şi o trase spre el, murmurându-i la ureche cu voce blândă:

- Eu ţi-am făcut asta? Din cauza mea ai devenit atât de închisă, fără să dai voie nimănui să se apropie de tine?

Trebuia să accepte că nu-i va da drumul, dar nu voia să-l lase s-o facă din nou să sufere, dacă îl putea opri.

- Oh, Doamne, ridică ea privirea, încruntându-se.

Ar fi vrut să-i arunce câteva cuvinte bine alese în legătură cu cât de mult se înşelase - dacă i-ar fi dat ocazia.

Dar n-avu nici o şansă. Deoarece, ca şi cum ar fi vrut să-şi ceară iertare pentru toată durerea pe care i-o provocase, el o strânse mai aproape cu tandreţe. Buzele lui îi atinseră gura uşor, ca o adiere de vânt. Era atât de frumos acest sărut cu putere vindecătoare, încât îi veni să plângă. Numai că nu putea să-l lase din nou aproape...

Nu mai voia să se îndrăgostească din nou de el... Braţele din jurul ei n-o mai reţineau, ci doar o mângâiau. îl împinse departe de ea, întrerupând sărutul tandru.

- Ellis, te înşeli dacă îţi imaginezi că nici un bărbat nu s-a mai apropiat de mine, spuse ea cu răceală.

El încremeni, iar vocea lui fu la fel de rece când o întrebă:

- Vrei să spui că un bărbat după mine...

Râsul ei ironic îl întrerupse.

- Tocmai asta vreau să spun.

- Cine? reveni el, spre uimirea ei.

Dar avea deja un răspuns pregătit, singurul lucru care o surprinsese fusese îndrăzneala lui de a pune o asemenea întrebare.

- Cine altcineva decât cel care plăteşte pentru maşina, pentru hainele şi pentru apartamentul meu?

Işi aduse aminte că Ellis spusese la un moment dat că nu poate suporta gândul că un alt bărbat plăteşte pentru datoriile ei. Işi dădu seama că-l atinsese într-un punct sensibil. Vocea lui era sălbatică, răstindu-se la ea:

- Şi-l iubeşti pe acest bărbat?

Fusese foarte legată de domnul Ollerenshaw, aşa că putea spune că ţinea mult la el.

- Din toată inima, sosi răspunsul ei.

Când se îndreptă din nou spre casă, descoperi că bărbatul n-o mai urma. Cu bărbia ridicată, urcă scările şi intră în casă.

Capitolul 6

La micul dejun, câţiva dintre invitaţi se plângeau de dureri de cap, dar Sybil hotărî că un galop în aerul rece al dimineţii va fi cel mai bun leac. Toată lumea era de acord că fusese o petrecere foarte reuşită.

- Eşti sigură că nu vrei să vii cu noi? o întrebă Rod pe Sorrel, aplecându-se spre urechea ei. Pot să-ţi găsesc un cal potrivit. Şi promit că nu voi pleca, lăsându-te să te descurci singură.

Tânăra femeie clătină din cap, chiar în timp ce se gândea cât de grijuliu se purta cu ea. Numai că nu era dispusă să-i strice distracţia, reţinându-l lângă ea.

- M-am hotărât să fac o plimbare, zâmbi ea.

- Ei bine, de ce să nu-ţi faci plimbarea, apoi să vii la Habberleigh şi să iei masa de prânz cu noi? Poţi să iei apoi maşina mea, adăugă el, dar ea clătină din cap.

- Au trecut ani buni de când n-am mai avut ocazia să fac o plimbare lungă, răspunse ea zâmbind din nou, descoperind că Moira Drury privea în direcţia ei.

N-am nici cea mai mică idee unde voi fi la vremea prânzului.

- E o zonă frumoasă, interveni mama lui Rod. Dar dacă vrei să stai atât de mult, o s-o rog pe doamna Richards să-ţi pregătească un pachet.

Fără să vrea să ridice cuiva probleme -- din punctul ei de vedere, personalul avusese destul de mult de lucru cu ocazia petrecerii - tânăra femeie clătină din cap. Dar

Moira nu voia să asculte protestele ei, iar când micul dejun luă sfârşit şi toată lumea se împrăştie pentru a se pregăti de plimbare, se îndreptă spre menajera casei, pentru a-i cere să pregătească pachetul.

Deoarece nu se gândise la plecare că va merge pe jos, fu nevoită să îmbrace un costum cu pantalon, în locul blugilor care ar fi fost mai potriviţi. Din fericire, încălţase o pereche de pantofi cu toc jos.

Când coborî la parter, Rod era în hol, iar tânăra femeie îl însoţi la grajduri. Fu ultimul care plecă, zâmbindu-i cu căldură şi încercând să-şi ascundă regretul din priviri.

- Mi-ar fi plăcut să vii cu mine, Sorrel. Dar îţi urez o plimbare plăcută.

- Şi ţie la fel, replică ea, întorcându-se spre casă.

Dacă ar fi fost aşa cum dorea doamna Richards, Sorrel ar fi plecat la plimbare cu un coş de picnic de o mărime impresionantă. In cele din urmă, reuşi să reducă pachetul la câteva sandvişuri, depozitate într-o cutie de plastic deoarece, din punctul de vedere al menajerei, urma să plouă.

Soarele refuza să apară, dar nu părea să fie pericol de ploaie. Dar gândindu-se că menajera se pricepe mai bine la prognoza meteo, în câteva minute teama de ploaie dispăru din mintea ei, la fel ca orice alt gând.

Nu-l mai văzuse pe Ellis din clipa în care-l anunţase că ţine foarte mult la binefăcătorul ei, apoi se îndepărtase de el. N-avea nici cea

mai mică idee dacă traversase terenul care despărţea cele două proprietăţi, sau se întorsese în faţa casei unde avea parcată maşina.

Pornind pe un drum de ţară, tânăra femeie se opri după o vreme, descoperind o casă în faţa ei. N-avea nici cea mai mică idee dacă era casa lui Ellis. Nu ştia decât că se află aproape de cea a familiei Drury şi că n-avea nici o intenţie să-l mai vadă din nou. După câţiva paşi, făcu la dreapta, îndepărtându-se cât putea de repede de casa pe care o zărise.

Poate că Ellis avusese un aranjament cu blonda aceea care părea să asculte fiecare cuvânt al lui de parcă ar fi fost un adevărat profet, se surprinse ea gândind. Şi ea dispăruse în clipa în care se întorsese în sala de dans.

Sorrel era enervată că e geloasă pe o altă femeie, iar gândul că Ellis o sărutase pe aceasta îi provoca o înţepătură dureroasă.

Ora următoare continuă să meargă cu hotărâre, refuzând să se mai gândească la Ellis Galbraith. Descoperind că se grăbise când avea toată ziua la dispoziţie, tânăra femeie se opri la marginea drumului şi, văzând că era foarte cald chiar dacă cerul devenise de un cenuşiu ameninţător, îşi dădu jos haina şi rămase o vreme să se odihnească.

Când câteva picături de ploaie îi udară tricoul, găsi răceala lor foarte plăcută. îşi puse din nou haina abia când simţi că i se face frig. Micul pachet cu mâncare începuse să devină o povară, iar pentru o vreme cochetă cu ideea

de a scăpa de el. Animalele sălbatice vor fi foarte mulţumite să încerce sandvişurile doamnei Richards.

Dar gândul că femeia lăsase la o parte alte treburi doar ca să-i prepare ei ceva de mâncare, o făcu să se simtă vinovată.

Părăsi marginea drumului unde se oprise, pornind mai departe. După cum spusese Moira Drury, peisajul era fermecător. Dar ploaia

începuse să se anunţe, iar tunetul răsună în depărtare, ceea ce-o făcu să-şi spună că e cazul să caute un adăpost.

Nu era foarte departe de a găsi un loc de refugiu, iar când ploaia începu să cadă, se îndreptă spre un pâlc de copaci. Din locul în care se afla, descoperi, destul de aproape, o casă splendidă în izolarea ei, unde era sigură că nimeni nu se va supăra dacă va aştepta trecerea ploii pe verandă.

Era la jumătatea distanţei dintre casă şi copaci, în timp ce ploaia o udase deja până la piele, când gândul că Ellis locuia pe undeva prin apropiere o făcu să se oprească brusc.

Nu-i păsa că hainele ei erau de acum bune de aruncat, dar gândul acesta nu-i dădea pace. Dacă era casa lui? Şi dacă era acasă? Dacă...

Încetă să facă presupuneri la vederea siluetei înalte a unui bărbat care ieşin din casă. Nu-i păsa de ploaia care cădea şiroaie şi care îi uda hainele. Recunoscându-l pe Ellis, Sorrel vru s-o ia la fugă, dar mândria o opri, înainte să se îndepărteze. Ellis sugerase deja că nu era în stare să

aibă încredere în bărbaţi, şi că el era motivul. Mulţumită domnului Ollerenshaw, putuse să-i declare că n-avea dreptate. Dar ce va crede dacă, în clipa în care se va apropia de ea, se va răsuci pe călcâie şi va începe să alerge?

Oricum, era prea târziu s-o facă, deoarece bărbatul era deja lângă ea. Figura lui întunecată era imposibil de citit. Fără nici un semn că ar fi supărat pe ea şi ignorând că erau la fel de uzi, comentă, cu ironie:

- Ai ieşit la o plimbare?

Nu ştia nici ea prea bine de ce o amuzase acest comentariu. Probabil că ştia că mersese destul de mult pe jos, dar poate că era ridicol să înceapă o conversaţie normală, când erau amândoi din ce în ce mai uzi.

Fără un zâmbet, răspunse:

- Toată lumea a plecat la o partidă de călărie. Am preferat să ies la un picnic, adăugă ea, arătând pachetul cu sandvişuri pe care-l avea încă în mână.

Ellis îi luă pachetul din mână şi, ancorând-o cu fermitate cu cealaltă, începu s-o conducă spre casă.

- Unde mergem? întrebă ea, spunându-şi în acelaşi timp că, din moment ce era clar unde mergeau, probabil că ploaia nu-i făcea prea bine.

- Nu cred că e bine pentru tine să stai într-un soare atât de puternic, răspunse el, străduindu-se să pară grav. Aceasta este casa mea.

Amuzamentul dispăru brusc de pe figura ei. Brusc, îi veni ideea că Ellis credea că ştiuse prea bine unde

locuieşte. Şi că venise special la el...

- Nu veneam să te văd, izbucni ea, în clipa în care ajunseră la poarta care rămăsese deschisă.

El o privi lung.

- Ştiu asta, dădu bărbatul din cap, împingând-o în faţa lui pe poartă.

Cu inima bătând cu putere, chiar dacă nu mersese prea repede, tânăra femeie rămase în hol, picături mari de apă scurgându-se pe covor. Nu voia să intre în nici o cameră, dacă toate erau la fel de luxoase.

- O să-ţi stric covorul, observă ea, ridicând privirile de la pata din ce în ce mai mare de umezeală.

-Dacă preiei jumătate de vină, mă însărcinez eu cu cealaltă, comentă el, făcând un semn spre pata de umezeală de la propriile picioare.

Brusc, în timp ce el zâmbi larg, Sorrel uită pentru o clipă să mai fie în defensivă.

Şi, ca soarele care apare printre nori, zâmbetul îi lumină întreaga figură.

Fără să-şi dea seama că zâmbetul ei se reflectata şi în lucirea ochilor, văzu că bărbatul o fixa cu atenţie. Figura lui se întunecă brusc, iar printre dinţii strânşi răsună un murmur răguşit:

- Oh, Doamne, cât de mult te iubesc!

Zâmbetul lui Sorrel dispăru.

Dar, în timp ce ochii ei se măreau din pricina şocului, îşi dădu seama că bărbatul nu rostise aceste cuvinte. Deoarece, în clipa în care Ellis vorbi, vocea lui era

normală:

- Mă duc să mă schimb.

în timp ce ea încerca să-şi revină din starea de şoc, bărbatul o întrebă:

- Preferi un halat de-al meu, sau o pneumonie?

De fapt, alegerea era a ei, dacă prefera să rămână sau nu în hainele ude.

-Ai cumva un uscător? întrebă ea, când reuşi să-şi regăsească vocea.

Inima îi bătu din nou mai tare când el ridică din umeri, zâmbindu-i din nou:

- Sunt sigur că trebuie să fie unul pe undeva, pe aici.

- Poate în bucătărie, sugeră Sorrel.

Dar el o conducea deja la etaj.

- O să mă ocup de asta când îmi vei da hainele ude.

Urcară împreună scările, iar când ajunseră în faţa dormitorului el deschise uşa larg, făcând apoi un pas înapoi.

Privind lung hainele ude care se lipiseră de pielea ei, o instrui:

- Dezbracă-te, iar eu o să-ţi arunc un prosop în cameră.

Nu simţise niciodată o nevoie mai acută să fie singură, aşa că nu irosi timpul, intrând în cameră şi închizând uşa după ea. Fără să-şi dea seama ce face, începu să se dezbrace.

în mintea ei nu mai rămăsese loc decât pentru o întrebare nebunească: oare i se păruse, sau el rostise acele cuvinte? Oare inima ei era de vină, jucându-i o festă crudă, în condiţiile în care, fără să ştie unde merge, paşii o purtaseră tocmai spre casa lui?

Hainele erau scoase una după alta, dar nu era atentă la ce face. Nu putea să nu-şi aducă aminte cum, la şaptesprezece ani, fusese atât de sigură că Ellis era îndrăgostit de ea. Dar se înşelase, iar plata fusese amară.

Era prea mult să se înşele şi a doua oară. De fapt, era puţin probabil să fi auzit bine, deoarece vocea lui Ellis sunase foarte normal când i se adresase, nu ca şoapta răguşită pe care nu era sigură c-o auzise.

în clipa următoare, deveni conştientă de locul în care se afla şi de îmbrăcămintea ei sumară. îşi aminti brusc promisiunea lui Ellis că-i va arunca un prosop, dar n-avu timp să reacţioneze, deoarece uşa se deschise brusc, iar bărbatul intră.

Deoarece era la celălalt capăt al camerei şi părea lovită de paralizie, el fu nevoit să traverseze încăperea ca să-i întindă halatul şi prosopul pe care le adusese. Dar, în clipa în care bărbatul se apropie de ea, iar lumina ferestrei căzu pe silueta ei fragilă, fu rândul lui să încremenească.

Exclamaţia care-i scăpă de pe buze n-o ajută să-şi recapete culoarea naturală.

N-avea cum să pretindă că era foarte obişnuită să stea în faţa unui bărbat, îmbrăcată doar în lenjerie intimă. înainte să-şi fi revenit din şoc şi a avea vreo şansă să apeleze la faţada sofisticată, Ellis se aplecă să adune hainele ude de pe podea.

Cu spatele la ea, întrebă:

-Vrei să-ţi usuc şi restul hainelor care mai sunt pe tine?

-Abia dacă sunt umede, se bâlbâi ea.

Spre bucuria ei, nu întârzie prea mult după ce primi răspunsul. Cu picioarele tremurânde, Sorrel simţea nevoia să se aşeze.

De ce trebuise să se îmbujoreze ca o adolescentă? De ce se dăduse de gol tocmai acum, când era foarte important să pară foarte calmă?

Supărată pe ea însăşi, tânăra femeie era foarte deranjată că, după ce fusese goală în faţa lui, faptul că o surprinsese în lenjerie de corp o afectase atât de mult. Oricum, probabil că explicaţia era că nu-l mai privise ca pe un potenţial iubit, ci ca pe un străin.

Incepând deja să regrete că refuzase invitaţia de a merge cu Rod, îşi scoase agrafele din păr şi începu să se şteargă cu prosopul.

Oh, Doamne! murmură Sorrel, zărindu-şi imaginea ciufulită în oglindă. Şi nici măcar nu avea un ruj la ea. Fără urmă de machiaj, cum mai poate prezenţa faţada

aceea rece în faţa lui Ellis?

Ca să completeze imaginea foarte departe de una sofisticată, halatul pe care-l primise de la el părea cu zece mărimi mai mare. Gemând nemulţumită, îşi suflecă mânecile mult prea lungi şi-şi trecu degetele prin păr, încercând să-l facă să arate cât de cât prezentabil.

Dorindu-şi să nu fi acceptat niciodată să fie condusă în această casă, auzi paşii lui Ellis coborând la parter. Fără îndoială, ducea la uscat hainele ei.

Cea mai mică dintre grijile ei era că hainele nu vor mai arăta niciodată prezentabil. Incepuse să regrete că se despărţise de ele.

Cochetă o vreme cu ideea de a rămâne acolo unde se afla, până în clipa în care Ellis va urca să-i aducă hainele deja uscate. La urma urmei, era sigură că n-o voia aici mai mult decât se voia ea.

Poate că avea o întâlnire cu blonda de la petrecere. Era sigură că-i stricase planurile din clipa în care o zărise stând în ploaie.

După încă zece minute, nu se îndura să părăsească dormitorul. Dar începuse să se întrebe dacă el n-o aştepta să coboare -- îşi imagină chiar privirea lui plină de ironie în clipa în care ar urca s-o întrebe ce o reţine. Fără să mai aibă nevoie de alt stimulent, se ridică repede în picioare.

Orice femeie sofisticată ar fi coborât deja, îşi spuse ea. Gândul acesta fu ultimul impuls de care mai avea nevoie.

Cu toate acestea, era foarte agitată când coborî la parter. Nu ştia în ce cameră îl va găsi, aşa că rămase o

vreme în hol, admirând câteva picturi în ulei. Zgomotul unor paşi în spatele ei o făcură să tresară, reuşind prea târziu să se controleze. Chiar dacă se străduia să ascundă acest lucru, gazda ei, arătând foarte bine în pulover şi pantaloni, nu era prea încântată că hotărâse să coboare. Dar, amintindu-şi cum arăta, îşi dădu seama că trebuie să fie mulţumită că nu izbucnise în râs la vederea ei.

- N-am luat un pieptene la mine, comentă ea, apoi îl urmă spre ceea ce se dovedi a fi camera de zi.

Fără să spună un cuvânt, el închise uşa privind-o cu coada ochiului, oarecum întrebător, descoperind că adoptase o atitudine care nu se potrivea în nici un fel cu reacţia avută când o surprinsese la etaj.

Simţea cum o cuprinde o stare de agitaţie, în timp ce el se apropie şi-i întinse o perie de păr. Fusese o greşeală să coboare. Dar, exact în clipa în care voia să-l anunţe că vrea să urce din nou în dormitor, descoperi în privirea lui o lucire cunoscută. Era semn că avea ceva de spus şi că, indiferent dacă durează zece minute sau câteva zile, nu va părăsi această casă înainte să audă ce avea de spus.

Strânse degetele cu nervozitate în jurul periei, pe care începu s-o treacă prin părul încă ud. Ochii ei îl fixau cu atenţie şi precauţie, până când îi înapoie peria. Bărbatul nu spuse nimic, părând să aştepte momentul în care se va bucura de întreaga ei atenţie.

Nu voia să audă ce avea de spus, aşa că hotărî să-l atace prima. Fără să-şi dea nici ea seama cum reuşise, vocea ei era fermă în clipa când întrebă:

- Sper că hainele mele sunt deja uscate până acum, nu?

- Nu tocmai, răspunse bărbatul calm, privind-o în ochi. Ia loc, Sorrel, adăugă el. Cred că putem petrece timpul în aşteptare stând puţin de vorbă.

Tânăra femeie se aşează, conştientă că nervozitatea ei ar ieşi la iveală dacă ar refuza să-l asculte.

-De ce nu? răspunse ea, zâmbind fals. Picturile tale sunt remarcabile...

Dacă urmau să stea de vorbă, ea voia să fie cea care controlează
discuţia.

- Ellis, spune-mi...

Numai că n-avu ocazia să termine ce avea de spus.

- Nu, Sorrel, clătină el din cap, tu să-mi spui. Cum este posibil ca, fiind atât de apropiată de acest bărbat care îţi plăteşte chiria, maşina şi hainele pe care le porţi, bărbatul la care susţii că ţii foarte mult, cum ai susţinut seara trecură...

Se opri o clipă, cu o expresie hotărâtă, în timp ce privirea lui părea să vadă prin ea. Apoi se aplecă în faţă, continuând:

- Spune-mi, Sorrel, cum de eşti încă virgină?

Capitolul 1

Chiar dacă se străduise să pară neafectată, întrebarea lui îi spulberase liniştea şi o făcuse să încremenească. Era atât de evident că greşise coborând la parter! La naiba cu el şi cu întrebările pe care le pune! Ba nu, a fi trebuit să coboare din prima clipă. Cu siguranţă, ezitarea ei îi confirmase toate bănuielile.

- Eu... încercă ea să nege, dar privirea lui hotărâtă o opri la jumătatea propoziţiei.

- Cum eşti? insistă el, dându-şi probabil seama că avea dreptate. Doar nu vrei să mă contrazici, nu?

- Nu vreau să fac nimic, se răsti ea, nemulţumită să se simtă încolţită.

De unde aflase? se întrebă tânăra femeie. Răspunsul la atingerea lui din seara aceea, în afara acelui moment de timiditate, când o fixase cu privirea, n-avea de ce să dea de bănuit. In cele din urmă, reuşi să-şi recapete controlul, ridicând bărbia cu mândrie.

- O să mă duc la etaj să aştept până când mi se vor usca hainele.

Era imposibil să mai stea cu el. Dar bărbatul fu la uşă înaintea ei, privind-o cu mânie, în timp ce se răsti la ea:

- Pentru numele lui Dumnezeu, încetează să mai fugi!

- Te rog să nu strigi la mine! replică ea pe acelaşi ton. Şi... să ştii că nu fug!

- Nu? repetă el cu voce rece, privind-o cu severitate.

- Nu, îl înfruntă ea. Voiam doar să-ţi dau de înţeles,

fără să te jignesc, că n-am nici o intenţie să-ţi răspund la întrebările prea personale pe care le pui.

Sarcasmul ei nu părea să-l fi atins în nici un fel; avea impresia că nici n-o auzise. Nu părea dispus să renunţe la punctul lui de vedere.

- Aşadar, întrebările personale par să te deranjeze?

Jenată de mintea lui cercetătoare care părea să vadă dincolo de aparenţe, continuând să caute răspunsuri fără să-i dea ocazia să se apere, Sorrel se enervă, pierzându-şi aparenţa rece, lăsându-l să vadă rana deschisă din inima ei care nu se vindecase.

- N-ai nici un drept să-mi pui întrebări personale, se răsti ea. Nici un drept! Ai pierdut orice drept în clipa în care m-ai dat afară din birou, în urmă cu opt ani!

în clipa în care încheiase această replică, ar fi vrut să existe o modalitate de a-şi lua înapoi cuvintele. Răsunase atâta durere din ele! Ştia că şi el era conştient de această durere; era vizibil pe figura lui, în gestul lui de a întinde mâinile spre ea, ca şi cum ar fi încercat s-o aline.

încercând cu disperare să-şi recapete calmul, se întoarse să plece. Dar Ellis o prinse de umeri, obligând-o să se întoarcă spre el, ca şi cum ar fi refuzat să-i permită să mai fugă. Atingerea lui n-o ajuta în nici un fel să-şi recapete controlul.

- Oh, Doamne, cât trebuie să te fi rănit! clătină el din cap.

Cu degete blânde, îi ridică bărbia, obligând-o să-l privească. Ochii întunecaţi erau cuprinşi de emoţie, deşi îi

era imposibil să-şi dea seama despre ce emoţie era vorba.

- Dar n-am avut altă soluţie, Sorrel. Ştii foarte bine în ce situaţie mă aflam, murmură el. Aş fi putut ajunge în cele din urmă să te urăsc, iar eu...

- Nu te mai agita, îl întrerupse ea cu răceală, ignorând faptul că replica lui o luase prin surprindere.

Modul în care i se adresa o făcea să se îmblânzească, tocmai într-un moment în care nu trebuia s-o facă. Se străduia din răsputeri să ţină ascuns cât de mult o rănise, sau cât de greu îi fusese să treacă peste ceea ce se întâmplase.

-A luat sfârşit în urmă cu multă vreme, minţi ea.

- Poate că ai trecut peste acea durere, şi poate că m-ai uitat, replică bărbatul, dar a lăsat o urmă în inima ta, nu-i aşa? Am dreptate, Sorrel, ai ajuns să nu mai ai încredere nici în mine, nici în alt bărbat. Nu încerca să mă contrazici, îmi dau seama foarte bine.

Cu o mişcare bruscă, se smulse din strânsoarea lui. Se săturase de el şi de întrebările lui. Dacă i-ar mai răspunde la una singură, ar însemna să-l provoace să mai pună încă o duzină.

- O să trec şi peste asta, ridică ea din umeri.

Ajunsese aproape de uşă, iar ultimii paşi care o despărţeau de ea fură făcuţi în grabă. Dar înainte să întindă mâna s-o deschidă, vocea lui răsună provocator:

- In acest caz, de ce eşti atât de grăbită?

Brusc, tânăra femeie înţelese că încercarea ei de a se îndepărta cât mai repede de el nu era tocmai acţiunea

unei femei căruia nu-i pasă de el. Gândul că bărbatul îşi poate imagina că-i este teamă de întrebările lui o făcu să coboare mâna. Se întoarse pe jumătate spre el, răspunzând:

- Nu mă grăbesc, doar că...

Cuvintele îi muriră pe buze, deoarece Ellis se opri în faţa ei, privind-o înţelegător. Cu privirea fixată asupra ei, bărbatul declară:

- Doar că eşti agitată în prezenţa mea, nu? Dar e vina mea, Sorrel, sau din cauza ta eşti atât de irascibilă? Ti-e teamă de reacţiile tale?

Dacă ar fi fost după ea, ar fi alergat spre casa familiei Drury aşa cum era îmbrăcată. Numai că vocea lui era din nou seducătoare.

- Eu... se bâlbâi ea.

Nu avu ocazia să mai spună un cuvânt.

- Ti-e teamă că, dacă te-aş prinde din nou în braţe, mi-ai răspunde la fel de fierbinte ca data trecută?

în urmă cu câteva minute, întrebarea aceasta ar fi provocat-o să se răstească la el, dar privirea lui hipnotică o împiedica să reacţioneze.

- La fel cum ai făcut atunci când naivitatea cu care ai răspuns ar fi trebuit să-mi spună ce am înţeles abia azi? Ti-e teamă că, dacă ai ajunge din nou în aceeaşi situaţie, ai uita că n-ai nici un pic de încredere în mine şi nimic nu te-ar mai reţine?

Fermecată de privirea şi de cuvintele lui, păru să treacă o eternitate până când îşi regăsi vocea să

răspundă. Pe de o parte, ar fi vrut să continue să-i vorbească cu blândeţe, s-o facă din nou să aibă încredere în el, dar un avertisment disperat începuse deja să răsune în mintea ei. Ceea ce spunea el era foarte adevărat. Dar, în timp ce-l fixa cu privirea fără să spună nimic, îşi dădu seama cât de aproape e de a fi din nou rănită. Singura soluţie era să mizeze pe cartea înşelăciunii, din moment ce-l convinsese data trecută că voia doar să se răzbune.

- Ştii foarte bine ce ţi-am răspuns data trecută, îşi găsi ea vocea în cele din urmă, încercând să-l înfurie.

Dorea din răsputeri să-l supere, deoarece ar fi fost singura modalitate de a se pune la adăpost, din moment ce nu putea avea încredere în propriile reacţii.

- Ah, da, dădu el din cap aprobator, zâmbind larg.

Zâmbea, iar ea încercase să-l înfurie! Era uluitor!

- Ar fi mai bine să plec, încercă ea să scape. Cred că hainele mele s-au uscat deja.

- Afară încă plouă cu găleata, observă Ellis, ochii lui reflectând un amuzament interior. Cred că şi restul hainelor de pe tine o să se ude dacă ieşi acum în ploaie.

Amintindu-şi că o văzuse în lenjerie intimă, strânse mai tare halatul în jurul corpului ei suplu. Zâmbetul lui se întinse pe toată figura.

- Ştii că nu eşti aşteptată la masa de prânz.

Sorrel se strădui din răsputeri să nu rostească întrebarea care-i stătea pe buze, dar n-avu noroc.

- Şi ce propui? se auzi ea întrebând.

- Nimic altceva decât să stai şi să iei masa de prânz cu

mine, o asigură el.

- Dar n-ai o altă întâlnire? se interesă ea, amintindu-şi de blonda din seara trecută.

- Dacă vrei, întreaga mea zi e la dispoziţia ta, zâmbi el, apoi îi făcu un semn cu ochiul.

Mănâncă împreună cu mine, Sorrel, fac nişte sandvişuri cu brânză extraordinare.

Ochii ei rămaseră o vreme fixaţi pe buzele lui, înainte să-şi aducă aminte că adusese propriile sandvişuri.

- Şi ce s-a întâmplat cu pachetul cu somon afumat şi cu caviar pe care l-am adus cu mine?

- S-a udat, replică el cu promptitudine.

Ştiind foarte bine că minţea, din moment ce pachetul era într-o cutie de plastic în care nu pătrunsese apa, tânăra femeie simţi nevoia să izbucnească în râs. Chiar dacă reuşi să-şi păstreze expresia solemnă, nu-şi putu reţine replica murmurată:

- Uneori, te mai plictiseşti de somon afumat şi caviar.

Dar trebui să zâmbească la vederea expresiei lui satisfăcute. Ellis se aplecă spre ea zâmbind, depunând un sărut uşor pe vârful nasului obraznic, în timp ce întreba:

- Cât de bine ştii să tai pâinea?

Incapabilă să găsească puterea să-l lase singur să-şi mănânce sandvişurile cu brânză, Sorrel replică:

- Sunt expertă.

Masa de prânz nu fu altcătuită din sandvişuri cu brânză, ci din supă, friptură cu salată, apoi biscuiţi şi brânză. Un vin delicios însoţi una dintre cele mai bune

mese de prânz de care avusese parte.

Fie era de vină atmosfera ploioasă, care făcea căldura din interior foarte primitoare, fie era efectul vinului, dar până la urmă tânăra femeie descoperi că se relaxase.

Vorbiseră despre orice alt subiect, în afară de ei doi. Discutară despre peisajele locului, despre picturile din hol şi despre orice altceva le veni în minte.

-Te-ai săturat? întrebă el, în clipa în care refuză oferta lui de încă un biscuit.

- Voi avea într-adevăr nevoie de plimbarea pe jos spre casa familiei Drury, zâmbi ea, dându-şi seama că e timpul să se pregătească de plecare.

O să te ajut să speli vasele, apoi o să...

-In casele cele mai bune, stăpânul casei citeşte ziarul în timp ce se spală vasele, o întrerupse el cu un zâmbet larg.

-Foarte bine, o să le las să se usuce mâncarea pe ele, replică ea, zâmbind la rândul ei.

Nu era decât o glumă, deoarece Ellis i se alătură la chiuvetă.

Spălarea vaselor se termină într-un timp record, iar tânăra femeie se îndreptă spre locul în care fusese depozitat costumul ei. Bărbatul îl scosese din uscător şi-l pusese pe un umeraş, în speranţa că-şi va reveni la forma iniţială.

- Presupun că pot face rost de un fier de călcat, spuse Ellis, observând modul cum privea costumul distrus.

-Nu e nevoie, dădu ea din cap, continuând să

privească hainele.

După câte părea, gazda ei nu era prea dornică s-o vadă plecând.
Dar bunul-simţ îi cerea să plece cât mai repede, din moment ce oricum îşi permisese prea mult stând la prânz.

Cu toate acestea, trebuia să recunoască: faptul că Ellis nu încercase s-o convingă să mai stea o deranja oarecum.

Cu umeraşul pe care se afla costumul în mână, trecu pe lângă el. Dar înainte să se îndrepte spre uşa de la bucătărie, cu mândria rănită că nu încercase s-o mai reţină, fu surprinsă de vocea lui blândă, care o anunţă:

- După ce te îmbraci, vino în salon. O să prepar nişte cafea.

Sorrel urcă în dormitor, mulţumită de modul în care decurseseră lucrurile. Nu că ar fi aşteptat o invitaţie să ia masa cu Ellis. De fapt, dacă ar fi ştiut de la plecare că va ajunge acasă la el şi vor lua masa împreună, ar fi rămas pe loc.

Se îmbrăcă în pantaloni, mulţumită că nu intraseră la apă, spunându-şi că, deşi Ellis începuse cu tirul de întrebări deranjante, până la urmă se purtase ca un prieten vechi, care n-o deranjase în nici un fel.

Chiar dacă prietenia lui fusese destul de impersonală, era sigură că amintirea clipelor petrecute împreună va fi foarte plăcută. încheindu-şi haina mototolită, hotărî să-şi lase părul liber. Se va îndrepta direct spre casa lui Rod şi, sperând că restul invitaţilor nu se întorsese, va urca în camera ei şi va repara toate stricăciunile produse de

ploaie.

Când coborî în salon, Ellis o aştepta cu cafeaua pusă în ceşti. Se ridică în picioare la intrarea ei şi o invită să ia loc.

Sorrel îi zâmbi cu căldură în clipa în care îi întinse ceaşca de cafea, gândindu-se că nu mai este în pericol. Deoarece el părea impersonal, nu se mai simţea tensionată.

Se puteau purta ca două persoane civilizate care beau cafea după masă. Dacă el nu va insista să vorbească despre alte chestiuni personale, nu era nici un motiv pentru care nu s-ar despărţi în cei mai buni termeni.

Nu ştiu nici ea prea bine de ce, din moment ce Ellis părea la fel de relaxat, ceva nu-i dădea pace, făcând-o să pună capăt acestei stări de relaxare. Mai bine şi-ar fi muşcat limba decât să fi întrebat, aşa cum o făcu, dacă îi face plăcere să locuiască în regiune. Răspunsul ar fi trebuit să fie evident, din moment ce cumpărase o casă aici.

- Neville Drury mi-a spus că te-ai mutat de curând, încercă ea să-şi justifice interesul.

- Imi place să stau aici oricât de des pot, răspunse el. Cu toate acestea, serviciul îmi cere să petrec foarte mult timp la Londra.

Dându-şi seama că greşise, deoarece acum îi dădea motive să-i pună la rândul lui întrebări personale, nu-şi putu reţine nevoia de a afla mai multe despre el.

- Cu siguranţă, ţi-a mers foarte bine după ce ai părăsit

Kinglingham, observă ea.

Nu era surprinsă că bărbatul profită imediat de ocazia oferită, declarând cu un ton interogativ:

- Nici tu nu mi se pare c-ai fi dus-o foarte rău.

Dacă îşi imaginează că se va lăsa provocată, se înşală, îşi spuse Sorrel. Hotărâtă să nu-i spună nimic despre ea, nu ştia ce răspuns să-i dea. Dar, din moment ce fusese prima care solicitase informaţii personale, Ellis nu părea dispus să cedeze.

- Aşadar, vorbeşte-mi puţin despre Sorrel Maitland, o invită el, observând reacţia ei de apărare. Nu e timp să-mi povesteşti tot ce s-a întâmplat în opt ani, timp în care te-ai transformat dintr-o crisalidă frumoasă într-un fluture minunat, dar o să mă mulţumesc să aflu ce s-a întâmplat imediat după... ce ne-am despărţit.

Tânăra femeie n-avea nici cea mai mică intenţie să-i spună ceva. Dar ultimele cuvinte alungară orice urmă de relaxare ar fi simţit, făcând-o să izbucnească:

- După ce ne-am despărţit? E un mod politicos de a spune că m-ai dat afară pe uşă, nu?

Izbucnirea de mânie trecu repede, rămânând doar supărarea pe propria persoană, deoarece nu fusese în stare să-şi păstreze calmul.

Cu toate acestea, Ellis nu răspundea cu aceeaşi monedă. Nici măcar nu făcea o încercare să se apere. Cu voce blândă, o întrebă:

- încă mai contează atât de mult pentru tine, Sorrel? Amintirea despărţirii noastre încă te deranjează?

Câteva clipe, se încăpăţână să nu răspundă. Dar, în timp ce el rămânea calm şi liniştit, fără s-o grăbească în vreun fel, începu să-şi dea seama că Ellis Galbraith se pricea foarte bine la psihologie. Era clar că, din clipa în care văzuse că încă suferea din pricina lui, se străduise s-o facă să se relaxeze, în timp ce încerca să-i citească în adâncul inimii. Era timpul să-şi revină şi să-l împiedice s-o mai facă să se simtă atât de fragilă.

- Nu, nu mă mai deranjează, clătină ea din cap, zâmbind ironic. Cred că eram destul de agitată în urmă cu opt ani, nu-i aşa? Nu mă comportam aşa cum ar trebui s-o facă o tânără de şaptesprezece ani care se respectă. N-ar fi trebuit să fiu atât de...

Se întrerupse brusc, incapabilă să continue.

- Inocentă? o completă el. încrezătoare?

Stăpână din nou pe sine, ea ridică din umeri.

- Dacă insişti...

Privirea lui era grăitoare, dându-i de înţeles că nu se va mulţumi doar cu aceste cuvinte.

- După ce mi-ai tras covorul de sub picioare, m-am dus acasă şi am plâns toată ziua, se străduí ea să zâmbească. Apoi, am hotărât că nu meritai să-mi irosesc lacrimile, aşa că mi-am văzut de viaţa mea.

Nu fusese în nici un caz atât de uşor cum voia să pară, iar amintirea acelor clipe îngrozitoare ameninţa să-i zdruncine stăpânirea de sine. Dar nu se terminase, pentru că Ellis întrebă:

- Şi ai venit imediat la Londra?

- Nu imediat, răspunse ea, înainte să gândească. Am fost...

Se opri, dorindu-şi să fi minţit în legătură cu sosirea la Londra. Insă era prea târziu, din moment ce recunoscuse deja că nu. Ar fi putut, desigur, să-i vorbească despre slujba primită la familia Armitage, dar asta însemna să ajungă prea aproape de un adevăr pe care nu voia să-l mărturisească. Putea să trăiască fără dragostea lui, dar gândul că a ajuns s-o dispreţuiască, aşa cum făcuse cu fosta lui logodnică, era de neîndurat.

Pierdută în gânduri, nu-şi dădu seama că se întrerupsese în mijlocul propoziţiei.

Dar Ellis interveni imediat:

- Continuă, Sorrel, o aduse el la realitate.

- De fapt.... se bâlbâi ea, neştiind cum să ascundă perioada în care fusese bonă şi-l întâlnise pe domnul Ollerenshaw. Am fost bolnavă o vreme...

Abia dacă îşi dădea seama ce spunsese, dar cuvintele ei îl izbiră. Surprins, bărbatul exclamă:

- Ai fost bolnavă!

- Nu era nimic prea grav, încercă ea să scape uşor, dorind să nu-i spună nimic despre cât de mult slăbise şi-şi pierduse pofta de mâncare, sau despre zilele petrecute privind în gol, doar cu imaginea lui în minte.

Nopţile nedormite o făcuseră să arate atât de rău, încât mama ei considerase necesar s-o ducă la doctor.

Fără să fie conştientă de durerea care se întipărise pe figura ei, îşi reveni din amintirile neplăcute, descoperind

îngrijorarea gazdei ei, care, cu o încruntare, întrebă:

- Care era problema?

Tânăra femeie oftă, mulţumită că scăpase cu bine de subiectul Cynthia Armitage, dar fără să-i placă direcţia în care se îndrepta conversaţia.

- O să mă asigur că vei primi un raport de la medic, îl ironiză ea.

Dar nu putea să scape atât de uşor. Deoarece Ellis ignoră
sarcasmul ei, clătinând din cap.

- N-ai avut niciodată nevoie să mergi la medic, în toată perioada în care ne-am cunoscut. Aşadar, trebuie să fi fost ceva serios.

- N-a fost, clătină ea din cap, sătulă de întrebările lui. Dacă vrei să ştii, ei bine, te anunţ că era...

Nu găsea curajul să spună adevărul, dar încercările de a evita ceea ce avea de spus erau inutile. In cele din urmă, şopti cu voce răguşită:

- A fost o problemă... emoţională.

O spusese... Acum, nu rămânea decât la latitudinea lui să găsească un mod de a primi aceste informaţii. Ea începu să-şi revină şi nu-i păsa de părerea lui.

După inspiraţia lui grăbită, îşi dădu seama că bărbatul nu se gândise nici o clipă că avusese asemenea probleme. Era evident în expresia de pe figura lui. După câteva secunde în care nu putu rosti nici un cuvânt, Ellis exclamă:

- Ai avut o cădere nervoasă?

Sorrel se înfurie, dându-şi seama că, după ce o dăduse afară fără să-i pese de ce simţea pentru el, se aşteptase ca

reacţia lui să n-o afecteze în nici un fel. Sări în picioare, strigând la el:

- La naiba, erai lumea mea! Te iubeam!

Inainte să încheie ce avea de spus, bărbatul era şi el în picioare. Faţada ei sofisticată căzuse de mult, iar corpul îi tremura de emoţie.

Făcând un pas spre ea, o cuprinse cu braţele.

- Oh, Doamne, n-am ştiut, gemu el, lipindu-şi obrazul de al ei. N-am ştiut că mă iubeai atât de mult!

Dar îi declarase iubirea ei, se gândi tânăra femeie.

- Ştiai care era adevărul, îl acuză ea, retrăgându-se şi privindu-l cu ostilitate. Dar ai hotărât că nu e decât o copilărie.

Acum îşi amintea cu claritate acea dimineaţă în care o concediase şi se îndepărtase de ea, lăsând-o singură.

- Ştiai, dar nu-ţi păsa ce se întâmplă cu mine, continuă ea. Tu...

Vocea i se stinse brusc şi neaşteptat.

Ellis o trase spre el, sprijinindu-i capul pe umărul lui.

- E în ordine, draga mea, şopti el cu o voce atât de blândă, încât Sorrel ridică privirea spre el, cu ochi mari.

Bărbatul o sărută cu tandreţe, ca în seara aceea în care încercase pentru prima oară să-i aline durerea.

Tânăra femeie oftă adânc în clipa în care buzele lui o atinseră cu efectul lor vindecător. Mânia îi dispăruse. încă în braţele lui, simţi că totul revine la normal, iar după ce respiră adânc, putu să murmure:

- N-am vrut să-ţi spun toate astea. Mi-aş dori să n-o fi

făcut.

- Să nu-ţi pară rău, replică el imediat. îmi pare bine că ştiu.

- De ce? întrebă ea, privindu-l lung.

Ochii lui scurtători o fixară cu gravitate.

-Abia de curând am început să văd ce trebuia să înţeleg de mult, răspunse el. Ochii tăi erau mereu plini de veselie — abia după ce ne-am întâlnit din nou şi toată veselia dispăruse, mi-am dat seama că ascunzi o suferinţă profundă.

Inima ei începu să bată mai tare, iar Sorrel plecă privirea. Nu voia ca în ochii ei să se poată citi ca într-o carte deschisă.

Oare voia să-i spună că o iubeşte?

Clătină din cap, încercând să reziste slăbiciunii.

- Dar ce legătură au ochii mei, veseli sau mai puţin veseli, cu ceea ce tocmai am spus?

- Sunt martorii unei sensibilităţi pe care încerci s-o ascunzi, răspunse el fără să ezite. O sensibilitate pe care n-am văzut-o până de curând.

Sorrel se linişti, dându-şi seama că nu văzuse ce sentimente ascunse avea pentru el.

- Ceea ce tocmai mi-ai spus, continuă el, m-a făcut să văd mai bine cât de sensibilă poţi fi, Sorrel.

Tânăra femeie simţi nevoia să dea o replică ucigătoare, dar nu-i venea nimic în minte. Fără să ştie ce să mai spună, ajunse la concluzia că n-o mai poate acuza de laşitate dacă încearcă să plece acum.

Incercă să scape din îmbrăţişarea lui, iar când o lăsă să plece fără să încerce s-o reţină, putu să-i spună:

- Nu mai sunt sensibilă, Ellis.

Nu-i făcu plăcere să-l vadă clătinând din cap, după cum nici cuvintele lui nu-i erau pe plac.

-Asta nu vrea să însemne decât că nu vrei ca eu sau un alt bărbat să descoperim sensibilitatea din tine. Dar este acolo, la fel de fragilă ca întotdeauna.

Din zâmbetul lui blând, îşi dădu seama că n-avea nevoie de nici un răspuns.

Era sigur de ceea ce spunea, şi nici o încercare de a nega din partea ei n-avea vreun rost.

Hotărî că e cazul să schimbe tactica.

- Dacă vrei să sugerezi că încă te mai iubesc, să ştii că te înşeli, minţi ea cu răceală.

Dar se întrebă cât de mult putea citi în ochii ei, când o cuprinse de umeri şi o întrebă:

- Dar nici nu mă urăşti, nu-i aşa?

Câteva secunde, se întrebă dacă n-ar fi mai bine să-i spună că nu simte nimic pentru el. Dar, amintindu-şi răspunsul fierbinte la atingerile lui, ca şi zâmbetul cu care o privise, îşi dădu seama că nu va crede aşa ceva.

încercă una dintre ridicările din umeri indiferente, în timp ce declară:

- Cum aş putea să te urăsc, Ellis? Fără tine, i-ar fi luat ani buni fetei de la ţară să se maturizeze.

în plus, îi zâmbi fals, adăugând cu toată răceala de care era în stare:

- Dacă nu-ţi place imaginea, mă pot gândi la cel puţin o jumătate de duzină de bărbaţi care s-ar potrivi.

Aceste replici ar trebui să fie de-ajuns pentru a ucide orice idee de-a lui privind sentimentele pe care le-ar mai putea avea pentru el. S-ar fi îndreptat spre uşă cu fruntea sus, dacă el n-ar fi reţinut-o.

- Inclusiv bărbatul care plăteşte pentru cheltuielile tale? o provocă el.

Dorind doar să plece cât mai repede, Sorrel se încrună, întrebându-se la ce se putea gândi el în această clipă. Dar zâmbetul fals încă i se putea citi pe buze:

- Desigur, dădu ea din cap.

Zâmbetul lui sardonic nu-i plăcu deloc. Nici cuvintele tăioase care urmară:

- Draga mea Sorrel, să sperăm că respectivul domn are toată răbdarea de care va avea nevoie, în timp ce aşteaptă să-i dai ceea ce vrea de la tine.

Era o remarcă referitoare la virginitatea ei, dar de care nu se simţea afectată. Ridică bărbia cu mândrie şi părăsi încăperea.

Capitolul 8

Când Rod Drury o conduse înapoi la Londra, Sorrel fu foarte bucuroasă să se întoarcă în apartamentul ei singuratic. Avea nevoie disperată de timp să se gândească.

Ellis insistase s-o conducă acasă la familia Drury, dar n-avusese nici cea mai mică intenţie să stea de vorbă cu el. Nici el nu fusese prea dornic de conversaţie. O dusese la destinaţie fără să-i adreseze mai mult de câteva cuvinte, iar ea alergase spre camera ei să se schimbe.

Abia terminase de reparat stricăciunile provocate de ploaie, când gazdele împreună cu invitaţii lor se întorseseră acasă. Rod venise direct în camera ei, s-o întrebe dacă nu avusese probleme din cauza ploii.

- Apa de ploaie este foarte bună pentru ten, remarcase ea zâmbind, păstrând secretul întâlnirii cu Ellis.

- Tenul tău n-are nevoie de alte îngrijiri, replicase el privind-o cu gravitate, destul de tulburat.

Sorrel se speriase, gândindu-se la cât de mult trebuie să-l doară respingerea ei. Dar bărbatul zâmbise, adăugând:

- Toată lumea s-a grăbit spre baie, pentru un duş fierbinte. Nu cred că mai este apă caldă. Vino să stăm de vorbă, până când se va reface rezerva.

După aceea, păruse că nu mai are nici un minut pentru ea, în care să stea şi să-şi pună gândurile în ordine. Cam la o jumătate de oră de când coborâseră în salon, li

se alăturase Moira Drury. Când Rod plecase să facă baie, i se păruse nepoliticos să se ridice şi să plece la rândul ei.

Apoi, o bună parte din invitaţi intraseră în salon, iar în clipa în care îşi spunea că se poate retrage, Rod apăruse şi el, proaspăt îmbăiat şi cu haine noi. Sensibilă la privirea lui tulburată, n-avusese inima să plece.

Foarte mulţumiţi de comportamentul angajaţilor lor din seara petrecerii, gazdele hotărâseră să le dea o seară liberă, invitând toţi musafirii în oraş. Cu şampania curgând în valuri, nu era nimeni prea grăbit să părăsească hotelul care fusese ales pentru restaurantul său renumit.

La acea oră târzie, copleşită de oboseală şi de emoţiile zilei, Sorrel fusese prea epuizată să se mai poată gândi la ceva.

Ziua de duminică fusese la fel de umedă ca precedenta, iar invitaţii rămăseseră în casă, chiar dacă Sybil şi-ar fi dorit din nou o partidă de călărie. Din nou, Sorrel crezuse că va fi nepoliticos să stea în camera ei.

Resemnată la gândul că va trebui să lase cugetările pentru clipa în care va ajunge acasă, răsuflase uşurată când Rod îşi anunţase părinţii că trebuie să plece.

Toată lumea ieşise să-şi ia rămas-bun de la ei, iar Moira îi spusese:

- Imi pare bine că ai putut să vii.

Vocea femeii fusese sinceră, iar Sorrel îi mulţumise şi ea pentru invitaţie şi pentru un week-end plăcut. Nu era o minciună, din moment ce erau o familie foarte plăcută.

Cu toate acestea, fu foarte mulţumită să ajungă în

apartamentul ei. Chiar dacă o lăsase singură cu gândurile ei, Rod insistă acum s-o conducă până la uşă.

- Chiar ţi-a plăcut atât de mult cum i-ai spus mamei? întrebă el în clipa în care ajunseră la uşă, privind-o cu seriozitate.

- Părinţii tăi sunt nişte oameni drăguţi, răspunse ea. Mi-a făcut plăcere să-i reîntâlnesc.

- Dacă vrei, poţi să-i mai întâlneşti, spuse el repede. Am putea...

Tristeţea apărută în privirile ei îl făcu să se oprească.

- Chiar ai fost sinceră când mi-ai spus că răspunsul la cererea în căsătorie ar fi fost negativ şi dacă aş mai fi avut răbdare?

- Da, am fost, dădu ea din cap aprobator, preferând sinceritatea.

Chiar dacă bărbatul nu părea foarte dispus să renunţe, simţea că
trebuie să-şi păstreze poziţia. Rod îi aminti cât de bine se înţeleseseră, adăugând:

- Sorrel, putem rămâne prieteni. Nu te-am deranjat în acest week-end. Nici n-aş...

- Nu, Rod, îl întrerupse tânăra femeie. N-ar merge...

Amintindu-şi cât de mult o duruse în urmă cu opt ani gândul că
nu-şi va mai revedea iubitul, aproape cedă impulsului de a spune că se vor mai vedea din când în când, dar instinctul o opri. Intr-un fel, era sigură că bărbatul din faţa ei nu simţea pentru ea acea dragoste copleşitoare pe care o

simţise ea pentru Ellis.

- E mai bine aşa, murmură ea cu blândeţe.

Sigură în mintea ei că nu-i dăduse niciodată ocazia să creadă că simte pentru el altceva decât prietenie, tot nu reuşi să se despartă de el cu inima uşoară.

Oftă uşor, amintindu-şi data trecută când Rod o condusese acasă. De această dată, Ellis n-o urmă în persoană, dar era mereu prezent în gândurile ei, fără să mai lase loc şi pentru nefericitul Rod Drury.

Până a doua zi dimineaţă, nu încetă să se certe pentru comportamentul prostesc de care dăduse dovadă din prima clipă în care Ellis Galbraith se întorsese în viaţa ei. Totul culminase cu intrarea în casa lui -- deşi ar fi putut ajunge în orice altă casă, a oricărui alt vecin.

Era sigură că trebuie să n-aibă nici un fel de milă şi de înţelegere. în condiţiile în care bărbatul acesta cunoştea la fel de bine adresa la care locuia, ca şi numărul de telefon, nu voia să fie din nou surprinsă de un torent de emoţii la vederea lui, sau la auzul vocii atât de cunoscute.

Pe la jumătatea nopţii, îşi dăduse seama că nu va realiza mare lucru schimbând numărul de telefon. Oricum, Ellis ştia unde locuia. Spre ora cinci, descoperi ceea ce putea fi ideea salvatoare.

La ora nouă şi jumătate, era în picioare, cu mâna pe receptor. Dădu telefon agenţilor care se ocupau de închirierea apartamentului ei, cerându-le să-l subînchirieze pentru o vreme. La ora zece şi jumătate, plecase deja de acasă, în căutarea agenţiilor imobiliare.

Abia acum îşi dădea seama cât e de util să ai bani. Acum căuta un apartament modest, pe care o tânără care se întreţine singură e capabilă să-l plătească.

Suma importantă de care dispunea îi permise să găsească destul de repede ceva potrivit. In mai puţin de un sfert de oră, avea în mână cheile unui apartament, pe care urma să-l viziteze pentru a decide dacă vrea să-l închirieze.

Era un apartament micuţ, aşa cum o avertizase agentul imobiliar, dar părea destul de prezentabil. Nu vedea nici un motiv pentru care nu s-ar muta imediat în el. Desigur, ar putea schimba tapetul şi o parte de mobilier, dar era foarte potrivit. Hotărî să închirieze apartamentul aproape imediat, fără să-i pese că era într-o zonă mai puţin curată decât cea din care plecase.

Din punctul ei de vedere, viteza era cea mai importantă. Găsi o firmă care se ocupa cu transportul mobilei, hotărând să ia o parte din mobilier pentru a se simţi mai confortabil în noua locuinţă.

Următoarele două zile fură ocupate cu împachetatul şi cu alegerea lucrurilor pe care urma să le ia cu ea. Nu-i păsa prea mult că o parte din mobila iniţială nu încăpea. Dacă noul chiriaş n-o dorea, putea s-o anunţe, având astfel ocazia s-o vândă.

Lucrătorii de la firma de transport nu se prezentară la ora două, cum promiseseră, ci după ora trei. Era prea bucuroasă să-i vadă, ca să le mai facă vreo observaţie în legătură cu întârzierea.

- Lasă lucrurile din dormitor pe mai târziu, îi spuse tânăra femeie bărbatului care supraveghea operaţiunile.

Alegerea aceasta se datora în primul rând dorinţei de a se odihni măcar câteva minute, după plecarea echipei. Se străduí să nu-i împiedice pe cei care se ocupau de mutatul mobilelor, urmărindu-i cu privirea. Doi dintre el plecaseră, purtând patul cu ei, iar când auzi paşi în apropiere, nu putea însemna decât că unul dintre ei se întorsese.

- Aţi fost foarte rapizi... începu ea, dar cuvintele îi muriră pe buze când întoarse capul.

Să-l vadă pe Ellis Galbraith în pragul uşii, privind în jurul lui nedumerit, o făcu să-şi dorească din toată inima ca angajaţii firmei de transport să fi venit la timp. Poate că ar fi ajuns deja în noul apartament, iar el n-ar fi ştiut unde s-o găsească.

Fără să spună un cuvânt, îl urmări cu privirea în timp ce intra în cameră, sigură pe ea că nu-i va spune în nici un caz noua adresă.

Spera că, din moment ce nu-i spusese nimic, bărbatul va fi nevoit să vorbească primul, anunţând motivul pentru care se găsea aici. Dar, amintindu-şi că nici dăţile trecute nu-i spusese mai multe, n-ar fi mirat-o să nu fie mai comunicativ nici de data asta.

- Te muţi? întrebă Ellis cu voce calmă, fără să pară afectat de ostilitatea din privirea ei.

- Sunt cu plata la zi, ridică ea din umeri, străduindu-se să fie evazivă.

Din modul în care se sprijinise de spătarul unui scaun, privind-o cu sprâncenele ridicate, îşi dădu seama că va avea curând parte de un comentariu acid.

- Dar îi datorezi ceva celui care plăteşte pentru tine, nu-i aşa, Sorrel?

Nu terminase cu întrebările insolente, şi, fără să aştepte răspuns, o provocă din nou:

- S-a săturat deja să te aştepte?

- Eşti un... începu tânăra femeie, dar auzi paşii

bărbaţilor care mutau mobila. Sunt ocupată, se răsti ea, întorcându-se cu spatele. Dacă ai ceva concret de spus, te ascult. Dacă nu...

Se întrerupse la vederea bărbaţilor care intrau în apartament.

Numai că lui Ellis nu-i păsa cine auzea ce avea de spus, ceea ce o punea într-o situaţie delicată.

- Am venit să te invit la cină, zâmbi el, iar zâmbetul nu-i părăsi figura nici la vederea expresiei ei nemulţumite.

-Adevărat...?

Privirile pline de interes ale bărbaţilor necunoscuţi o făcură să se oprească. Nu era stilul ei să dea o replică doar ca să-l facă să se simtă prost în faţa altora.

- Vino în dormitor, se hotărî ea în cele din urmă.

Ar fi vrut să-l ucidă cu mâinile goale, când îl auzi comentând:

- Aceasta este o invitaţie pe care nu pot s-o refuz!

Supărată pe el, fără să găsească nimic amuzant în această situaţie, Sorrel se îndreptă cu paşi mari spre dormitor, lăsându-l s-o urmeze dacă vrea.

Zgomotul uşii care se închise în urma lui îi spuse că o urmase. Se întoarse imediat pe călcâie, pregătită să-l înfrunte. Din punctul ei de vedere, nu va avea nevoie de mai mult de jumătate de minut.

- In cazul în care n-ai înţeles cum stau lucrurile, Ellis Galbraith, sunt mai mult decât dispusă să-ţi explic.

- Mi se pare că o să fie o conversaţie interesantă, observă el, întrerupând-o.

- O să fie, dădu ea din cap iritată, mai ales când o să reuşesc să te fac să înţelegi că aş fi foarte fericită să nu te mai văd vreodată!

Expresia lui era în continuare relaxată, dar tinerei femei nu-i scăpă îngustarea pleoapelor, înainte să-i audă

comentariul:

- Sorrel,ţi-e teamă?

Mânioasă că reuşise din nou să vadă prin ea, încercă să răspundă cu aceeaşi monedă.

- Ellis, îmi pare rău că trebuie să te dezamăgesc tocmai eu, dar nu eşti imaginea cavalerului pe cal alb pe care îl aşteaptă orice fată!

O deranja extrem de mult că, în loc să admită că nu voia să accepte invitaţia la cină, Ellis clătină din cap, privind-o gânditor. Ar fi dat orice să afle la ce se gândea. Nu-i plăcu următoarea declaraţie, la fel cum nu-i plăcuse nici prima:

- Continui s-o faci.

- Ce să fac? se răsti ea, dorindu-şi să nu fi răspuns provocării.

- încerci să fugi,

- Ba nu...

Incapabilă să nege, ridică din umeri cu indiferenţă.

- Dacă aşa vrei să înţelegi mutatul meu, n-ai decât.

Imediat, îi veni să-şi dea palme pentru prostia de care dăduse dovadă.

Uimirea de pe figura lui era dovadă că nu sugerase că fuge fizic, ci doar că evită conversaţia.

- Oh, Doamne, murmură el şocat, să nu-mi spui că te muţi doar pentru că ştiu unde locuieşti!

Singura ei apărare era sarcasmul. îl privi lung, străduindu-se să-şi recapete stăpânirea de sine.

- Ellis, cred că ţi-am mai spus şi cu altă ocazie cât de

mult te poţi înşela.

Din nou, descoperi că orice încercare de a-l prinde pe picior greşit era sortită eşecului. Bărbatul îşi revenise din şocul descoperirii, iar săgeata ei veninoasă părea să nu-şi fi atins ţinta. Zâmbetul rece de pe buzele lui era grăitor, în timp ce o provocă:

- Desigur, nu mai trebuie să te întreb dacă îmi vei lăsa noua ta adresă.

Sorrel zâmbi la fel de prefăcut.

- Desigur, zâmbi şi ea. Numele tău este în capul listei de preferinţe.

Amuzamentul de pe figura lui era cât se poate de vizibil.

- Deoarece sunt aici, o să te scutesc de palata taxelor poştale.

La naiba cu el! îşi spuse Sorrel. In nici un caz n-avea să-i dea noua
adresă. Oricum, era sigură ce bărbatul bănuia ce gânduri îi treceau prin cap.

Dându-i foarte puţin timp de gândit, el atacă din nou:

- Si iubitul tău ştie ce faci?

- Te referi la Rod Drury? întrebă ea, încercând să câştige timp de gândire.

- Te simţi mai sigură pe tine când sunt mai mulţi? o ironiză el, citind din răspunsul ei că are mai mulţi iubiţi.

Nu-i plăcea insinuarea lui, după cum nu-i plăcea nici conversaţia pe care o aveau.

- Nu mă voi mai vedea cu Rod Drury, răspunse ea cu

voce calmă, dorindu-şi din toată inima să-l vadă plecat.

Camera vecină era tăcută, iar tânăra femeie simţea nevoia să se ducă să verifice dacă totul este în regulă. Cu toate că nu era sigură că Ellis nu va pune mişcarea ei pe teama de a sta prea mult în aceeaşi cameră cu el, fu din nou luată prin surprindere de întrebarea lui:

- Ai crezut că e mai bine pentru el să te muţi, decât să-i dai un răspuns la cererea în căsătorie?

Sorrel ridică privirea spre el, sperând că figura ei era lipsită de orice urmă de emoţie. Apoi îl văzu zâmbind, în timp ce observa:

- Dacă procedezi aşa de fiecare dată, cred că ai o adevărată listă de vechi adrese.

Din cuvintele lui, reieşea că era de părere că fusese cerută în căsătorie de mulţi bărbaţi. Gândul era amuzant, iar Sorrel fu nevoită să-şi plece privirea ca să nu-i zărească sclipirea de veselie din priviri. Abia după ce reuşi să-şi controleze expresia, ridică privirea spre el, făcând o grimasă:

- Galbraith, văd că eşti foarte darnic la complimente, observă ea, îndreptându-se spre fereastră. Sunt foarte ocupată...

Refuză să-l mai privească, sperând că va înţelege aluzia.

- Aşadar, iei cina cu mine în această seară? întrebă el.

- Nu, mulţumesc, veni răspunsul.

în cameră se lăsă tăcerea. în curând, Ellis va pleca, fără să ştie noua ei adresă, şi fără măcar să-şi imagineze

cât de mult ar fi dorit să meargă oriunde o invita.

N-avea nici cea mai mică idee la ce se gândea, în timp ce stătea nemişcat. Dar vocea lui profundă rupse tăcerea:

- Să fii fericită!

Sorrel ştiu că acesta era modul lui de a-i spune că accepta refuzul de a-l mai vedea vreodată.

Nu se mişcă de lângă pervazul ferestrei, în timp ce uşa de la dormitor se deschise şi apoi se închise încet. în ochii ei se adunară lacrimi pe care nu putea să le verse, în timp ce ecoul paşilor lui se stingea încet. Oh, Doamne, cât de mult îl iubea!

Ellis nu ridică privirea spre fereastră, în clipa în care păşi în stradă. Pentru Sorrel, era clar că era ultima oară când îl mai vedea. în timp ce unul dintre bărbaţii care îi mutau mobila îi admiră maşina parcată în apropiere, Ellis se opri o clipă, schimbând câteva cuvinte cu ei. Chiar dacă nu putea auzi despre ce era vorba, tânăra femeie îşi imagină că discutau despre performanţele tehnice ale autovehiculului.

Când reuşi în cele din urmă să se despartă de bărbaţii care mutaseră mobila, se simţea deja epuizată. Ajunsese în noul apartement, iar mobila cunoscută îi dădea un aer de intimitate.

Până când termină de despachetat, reuşi să se calmeze. Chiar începu să i se facă foame, în timp ce scoatea hainele din valize. Cu toate acestea, descoperise că activitatea fizică o împiedica să se gândească prea mult

la Ellis, aşa că nu voia să se oprească pentru masă.

Hotărâtă să nu se gândească la el, se concentră asupra viitorului. Avea de gând să fie o femeie emancipată, departe de aparenţa sofisticată, care nu i se potrivise niciodată cu adevărat. Dacă voia să se simtă bine, trebuia să mizeze pe propriile forţe. Dragul domn Ollerenshaw dorise să-i facă viaţa mai uşoară, dar nu era fericită, fără nimic de făcut. Oricât de mult ar fi încercat, ultimele cuvinte pronunţate de Ellis ajunseseră aproape s-o obsedeze. Era mai pregătită decât fusese la şaptesprezece ani. Ar putea încerca să lucreze din nou în domeniul secretariatului; fusese foarte bună în urmă cu opt ani, n-avea de ce să nu fie la fel de bună şi acum.

Din senin, se gândi că era foarte bună în ceea ce făcea doar de dragul lui Ellis. Cel mai important pentru ea în acea perioadă fusese să-l mai elibereze de sarcini. Gonindu-l din nou din mintea ei, şi terminând de aşezat hainele pe rafturi, continuă să se întrebe ce putea să lucreze. Era sigură că bucuria de viaţă îi va reveni după o vreme, indiferent de şeful pentru care va lucra.

Insă, cu toate că se gândea cu încântare la femeia emancipată care va fi, fu pe punctul să rateze de la prima încercare. Descoperi că la raftul de la bucătărie, care fusese demontat şi montat din nou, şuruburile nu erau prea bine prinse.

Nu se pricepuse niciodată la activităţi manuale, iar acum era sigură că e incapabilă să-şi fixeze raftul.

Recunoscând că era prea femeie ca să se priceapă la aşa ceva, alese în cele din urmă să nu se lase bătută. După o jumătate de oră de muncă, trebui să recunoască: nu se pricepea deloc la gătit. Mormăia nemulţumită, când sunetul soneriei o făcu să tresară.

Cu părul prins la spate, îmbrăcată în blugi şi un tricou larg, se îndreptă spre uşă. Presupunea că e vorba despre unul dintre vecini care voia să-i ureze bun venit. Cu această ocazie, o să-l poată ruga să-i fixeze raftul de la bucătărie.

Dar şocul o lăsă mută, în clipa în care deschise uşa. Ochii lui Ellis Galbraith alunecară asupra corpului ei, studiindu-i îmbrăcămintea uzată. Cu o urmă de amuzament, Sorrel îşi spuse că nici măcar nu-l poate ruga să-i fixeze raftul, din moment ce era sigură că invitase pe altcineva la cină.

- Cum naiba... începu ea, când reuşi să-şi recapete vocea.

- Hei, zâmbi el bine dispus, ridicând la nivelul ochilor o pungă dinspre care veneau nişte arome îmbietoare, apoi arătându-i o sticlă de vin. Nu prea cred că ai avut timp să mănânci ceva, şi nici nu sunt sigur că-ţi poţi găsi farfuriile şi tacâmurile.

Sorrel simţea că leşină. Se străduise din greu să se mute, doar pentru a fi la adăpost de el. Dar Ellis zâmbi larg, cu zâmbetul lui fermecător:

- Renunţă, Sorrel -- ştii foarte bine că mori de foame!

Recunoscând că, cel puţin pentru moment, fusese mai

isteţ decât
ea, n-avu altceva de făcut decât să-i deschidă uşa. Cu o expresie războinică, îl întrebă:

- Ştii să foloseşti o şurubelniţă?

Capitolul 9

Repararea raftului din bucătărie trebui să mai aştepte. Ellis declară că şi el este mort de foame şi că nu voia să mănânce mâncarea rece.

Aşadar, tânăra femeie eliberă imediat masa şi făcu rost de două farfurii, în timp ce el căuta două pahare pentru vin.

Cu toate că le găsi, pe nicăieri nu putu da de un tirbuşon.

- O să-ţi arăt un vechi truc de cercetaş, declară el cu un zâmbet fermecător, deşi ea n-avea nici cea mai mică intenţie să se lase fermecată.

Scoase foarte repede dopul de la sticlă cu ajutorul unui cuţit, în timp ce Sorrel încerca să-şi imagineze cum arăta într-un costum de cercetaş. Avu nevoie de toată stăpânirea de sine de care putea da dovadă pentru a nu avea în faţa ochilor copilul pe care l-ar fi avut împreună.

Manierele lui Ellis fură ireproşabile pe parcursul mesei, iar când mâncarea fu consumată, tânăra femeie îşi spuse că era de vină vinul pentru starea de relaxare pe care o simţea.

Numai că trebuia să recunoască: şi dacă ar fi băut apă simplă, s-ar fi simţit la fel, deoarece starea ei n-avea nici o legătură cu mâncarea sau cu băutura.

In clipa în care farfuria lui fu goală, Sorrel se ridică în picioare.

- E târziu, observă ea, în timp ce aduna farfuriile şi

tacâmurile şi le ducea la chiuvetă.

Auzi zgomotul provocat de picioarele scaunului în clipa în care se ridică şi el, iar inima începu să-i bată mai tare doar pentru că se afla foarte aproape de ea şi-i murmură la ureche:

-Aş părăsi eu o doamnă care are nevoie de ajutor?

Imediat, Sorrel îşi aduse aminte ziua când o părăsise, fără să privească în urmă. Da, ai făcut-o, îşi spuse ea în gând, cu durere, dar se întoarse spre el cu o figură calmă şi liniştită. Numai că bărbatul n-o privea, ci fixa cu atenţie raftul care trebuia reparat.

- O să chem pe cineva să-l repare mâine, ridică ea din umeri, vrând să-i dea de înţeles că n-are nevoie de ajutor.

- Nu-mi place să las pe mâine ce pot face azi, murmură el, privind-o cu ochii lui adânci şi întunecaţi.

Privirea lui atentă o făcu pe tânăra femeie să se crispeze. Până în urmă cu câteva clipe, comportamentul lui relaxat o făcuse să se simtă în siguranţă, dar brusc, starea aceea dispăruse. O privea tăcut şi răbdător, ca şi cum i-ar fi cerut să aibă încredere în el. Până şi remarca lui se referea la relaţia lor, pe care şi-ar fi dorit-o consolidată şi relaxată.

Tensiunea urca în ea, în timp ce-şi dădea seama că, dacă ar fi avut încredere în el, aşa cum îi cerea, ar fi trebuit să-i spună şi cine plătea pentru cheltuielile ei.

Cu un efort conştient, privi în altă direcţie.

N-ar fi fost în stare să suporte transformarea privirii lui într-una plină de dispreţ, dacă i-ar fi spus adevărul

despre banii ei.

- Ei bine, spuse ea în cele din urmă, străduindu-se să controleze starea de rău care ameninţa s-o copleşească, din moment ce singurul motiv pentru care te-am lăsat să intri a fost să-mi repari raftul, nici n-aş visa să te opresc... dacă insişti.

Ignoră privirea lui atentă şi se întoarse spre chiuvetă, rugându-se să accepte lucrurile aşa cum erau. Incepuse să spele deja farfuriile, când îi auzi paşii care se îndepărtau de bucătărie.

Auzi uşa de la intrare, iar în timp ce se gândea că se săturase să încerce să se înţeleagă cu ea, dispăruse, fără măcar să-şi ia rămas-bun. Dar, în clipa în care era pe punctul să fie copleşită de disperare, îl auzi întorcându-se. Respiră adânc, străduindu-se să-şi mobilizeze şi ultimele resurse de hotărâre de care mai putea da dovadă.

Spre uşurarea ei, bărbatul părea să-şi fi regăsit starea de relaxare iniţială.

- In absenţa unei şurubelniţe, comentă el, ridicând o piesă de metal pe care se dusese s-o colecteze din maşină, nu rămâne decât să urmăm sfatul lui Confucius.

- Şi care era acesta? se interesă ea cu un zâmbet.

- Când n-ai şurubelniţă, foloseşti altceva, cită el cu un accent chinezesc îngrozitor.

Epuizată nervos din pricina stărilor contradictorii prin care trecuse, simţi nevoia să izbucnească în râs, dar îşi controlă amuzamentul cu un efort voluntar, declarând cu solemnitate:

- Nu prea cred că existau şurubelniţe pe vremea lui Confucius.

Zâmbetul lui îi încălzea privirea.

- Femeie neîncrezătoare, clătină el din cap, îndrăzneşti să te îndoieşti de autenticitatea citatului meu?

- Nu e ca şi cum aş fi spus că minţi! replică Sorrel, copleşită de un sentiment de satisfacţie provocat de schimbul de replici amuzante. Am nişte treburi de făcut în dormitor, declară ea, imediat ce terminase de spălat vasele.

Conştientă că nu mai era capabilă să se controleze, trecu în grabă pe lângă el şi se îndreptă spre dormitor. Din bucătărie nu veni nici un zgomot, în timp ce se străduia să-şi recapete stăpânirea de sine.

Dar numai când auzi zgomote din bucătărie care îi spuneau că, data viitoare când va intra acolo, va găsi raftul reparat, îşi spuse că ar vremea să se întoarcă, chiar dacă nu era prea sigură pe ea.

Deoarece nu voia să rişte să fie prea aproape de el, rămase pe loc, spunându-şi că Ellis o va anunţa când va termina de reparat raftul.

Nu va trebui decât să-i mulţumească pentru ajutor şi pentru cină, iar dacă el nu va da nici un semn că intenţionează să plece, o să-i dea de înţeles că este obosită şi o să-i spună noapte bună.

Dar lucrurile nu merseră aşa cum planificase. In primul rând, repararea raftului îi luă mult mai puţin decât crezuse ea. Iar Ellis n-o chemă în bucătărie să-i admire

rezultatul muncii, ci veni în dormitor, nu ca s-o cheme, ci să-i spună:

- Sorrel, vino să-mi arăţi unde vrei să agăţi tablourile. Le-am văzut pe o masă în hol.

- Eu...

Din câte se vedea, n-avea nici cea mai mică intenţie să plece. Dar trebuie să plece, repetă ea în gând, clătinând din cap. Nu mai poate suporta multă vreme să fie atât de aproape de el.

- Este prea târziu să începem să batem cuie în pereţi, reuşi tânăra femeie să spună, cu un mic zâmbet. Nu vreau să fiu urâtă de vecini înainte chiar de a mă fi prezentat!

Se aplecă să întindă mai bine cuvertura de pe pat, reuşind să se controleze. Numai că era doar temporar, deoarece şocul o lovi cu putere descoperind, în clipa în care se ridică brusc, că Ellis o privea drăgăstos.

Conştientă că imaginaţia îi făcea din nou probleme, incapabilă să se controleze, se bâlbâi:

- E târziu... cred că e mai bine să pleci.

în cele din urmă, îndrăzni să arunce o privire spre el, ştiind cât de prostesc ar fi să creadă că privirea lui exprima dragostea. Acum, pe figura lui nu se vedea decât amuzament, în timp ce remarcă încet, cu voce calmă:

- Dacă ai fi o adevărată doamnă, m-ai invita să stau peste noapte şi să dorm... pe acea canapea, încheie el, după ce aruncase o privire semnificativă spre pat. Zâmbetul lui larg o luă prin surprindere.

- Dacă aş putea fi sigură că un adevărat domn doarme

pe canapeaua mea... cine ştie. Poate că aş fi tentată.

Râsul îi îngheţă pe buze când Ellis se apropie, punându-i o mână pe umăr. Doar atingerea lui era suficientă s-o facă să se simtă slabă, dar, spre bucuria ei, cuvintele lui o liniştiră:

- Vino să mă conduci la uşă.

Incapabilă să spună ceva de teamă că vocea îi va suna ciudat, se îndreptă spre uşa de la intrare, cu umerii cuprinşi de braţul lui. Simţea o nevoie arzătoare să-şi lase capul pe umărul lui şi să se odihnească măcar câteva secunde. încă se lupta cu acest impuls, când cuvintele lui rupseră tăcerea care se instalase între ei.

- O să agăţ tablourile mâine, zâmbi el. O să fiu aici la prima oră.

Dar Sorrel clătină din cap. Din clipa în care-l văzuse la uşă, ştiuse
că se va ajunge aici. Trebuia să se termine aici, de dragul liniştii ei sufleteşti. Făcu un pas înapoi, îndepărtându-se de confortul braţelor lui. Nu voia ca atingerea pe care şi-o dorea atât de mult s-o împiedice.

- Ellis... nu vreau să te mai văd, spuse ea încet, sperând c-o va înţelege.

Chiar dacă o va acuza din nou că fuge, tot nu putea să-şi schimbe apartamentul la fiecare cinci minute, deşi aceasta ar fi soluţia, dacă ar refuza s-o asculte.

Tăcerea care se lăsă în încăpere când bărbatul nu răspunse nimic, părea să dureze la nesfârşit. In cele din urmă, fu nevoită să-l privească. Nu ştia nici ea prea bine

la ce se aştepta. Prima bănuială ar fi fost că se va interesa de persoana pentru care a luat această decizie, dar expresia lui nu dădea de înţeles aşa ceva. Desigur, buna lui dispoziţie dispăruse, dar privirea gravă cu care o fixă o făcu să se tensioneze brusc. Iar răspunsul la declaraţia ei fu o întrebare pusă printre dinţii strânşi, ceea ce însemna că voia un răspuns sincer la o întrebare clară:

- Pot să ştiu de ce nu vrei să mă vezi din nou? întrebă el, părând atât de concentrat în aşteptarea răspunsului, încât dădea impresia că a încetat să mai respire.

Sorrel îl fixă cu privirea, fără să spună nimic. Realizase că trebuie să fie important pentru el şi că ar fi mai bine să fie sinceră. In plus, simţea că nu vrea să-l mintă.

- Crezi cumva că vei fi tentată dacă ne vom vedea mai des? insistă el, dându-i de înţeles că aşteaptă în continuare răspunsul.

O secundă, se gândi să dea o replică ironică, sau un comentariu despre siguranţa de sine de care dădea dovadă, fiind mai degrabă un semn de aroganţă. Dar ideea muri imediat. Oricum ar fi încercat să întoarcă lucrurile, în ultimul timp nu dăduse dovadă de aroganţă. Ellis refuza să facă vreo mişcare, iar ochii lui întunecaţi o fixau cu hotărâre, părând să îndepărteze faţada sofisticată sub care se ascunsese de atâta vreme.

Ca şi cum ar fi fost obligată de o forţă mai puternică decât ea, mărturisi o parte de adevăr:

- Ellis, ai avut dreptate... când ai spus că m-ai rănit

foarte mult în trecut.

Gâtul i se uscase, iar cuvintele ieşeau cu greutate. Dar se strădui să continue, descoperindu-i adevăratul motiv pentru care nu voia să-l mai vadă:

- Nu te pot lăsa să-mi faci din nou rău.

Emoţia din vocea ei îi transformă cuvintele în şoapte. Dar, după câteva clipe agonizante, în care bărbatul părea să n-aibă nimic de spus, vocea lui răsună în încăpere, răguşită de emoţie:

- Vrei să spui că hotărârea pe care am luat-o în urmă cu opt ani m-a costat pierderea încrederii tale pentru totdeauna?

Lacrimile ameninţau să se adune în ochii ei, la auzul emoţiei din vocea lui. însă nu mai era nimic de făcut, iar Sorrel clătină din cap:

- Ellis, mi-ai urat să fiu fericită. Tot ce pot spune este că sunt mai fericită fără tine.

Degetele lui se strecurară sub bărbia tinerei femei, obligând-o să-l privească în ochi, în timp ce se străduia cu toate forţele ei să ascundă tristeţea copleşitoare din priviri. Fixând-o cu privirea, îi mângâie încet obrazul, atingerea lui fiind ca un balsam vindecător.

Dacă tânăra femeie nu s-ar fi simţit atât de tulburată, dacă n-ar fi fost conştientă că singurul lucru pe care l-ar regreta toată viaţa ar fi un moment de slăbiciune, s-ar fi prăbuşit la auzul vocii lui:

- Te iubesc, să ştii, murmură bărbatul, observând privirea ei neîncrezătoare şi şocată. Sorrel, te iubesc

foarte mult, aşa cum am făcut-o totdeauna.

O sărută cu tandreţe, iar inima ei aproape se rupse în două. Deoarece, în clipa în care ridică privirea, ochii lui exprimau acceptarea dorinţei ei de a nu-l mai vedea vreodată.

Nu se aplecă din nou s-o sărute. Deşi ştia foarte bine că o poate face să-i răspundă, declaraţia ei că va fi mai fericită fără el nu-l împinse s-o mai sărute o dată. Incet, bărbatul se întoarse şi ieşi din apartament.

Sorrel plânse în acea noapte cum nu mai plânsese de ani buni. Nu voia să fie din nou rănită de Ellis, dar era. Ii spusese că nu mai vrea să-l vadă, dar adevărul era că aproape înnebunea la gândul că nu-l va mai vedea. Oh, Doamne, de ce trebuise să spună că o iubeşte?

Când veni dimineaţa, era capabilă să gândească mai clar. Chiar dacă o privire în oglindă îi spuse că va trebui să rămână întreaga zi acasă, deoarece nimic n-ar fi putut să-i reducă pleoapele umflate la forma iniţială.

Mâncarea n-avea nici un gust, aşa că renunţă la micul dejun, luând o ceaşcă de cafea. Singura soluţie ar fi să-i mărturisească adevărul. Da, îi spusese că o iubeşte, dar era sigură că o iubise şi pe fosta lui logodnică, pe care ajunsese acum s-o deteste.

Amintindu-şi privirea dispreţuitoare cu care o fixase pe Wenda la teatru, se întrebă dacă ar fi capabilă de eroismul de a-i spune adevărul, ştiind că o va privi la fel.

Poate că spusese că o iubeşte, dar şi iubirea pentru Wenda murise, nu?

Conştientă de fragilitatea de care dădea dovadă în ceea ce-l privea, împărţită între dorinţa de a-i mărturisi adevărul şi teama de dispreţul lui, rămase multă vreme pe gânduri.

La ora prânzului, după ce revăzuse fiecare cuvânt pe care şi-l spuseseră de la revedere, reuşise să domine partea care refuza să mărturisească. Era sigură că s-ar fi făcut de râs dacă l-ar fi căutat să-i spună un astfel de lucru. Lacrimile începură să-i curgă din nou pe obraz, în clipa în care începu să agaţe pe pereţi picturile de care dorise să se ocupe Ellis.

Poate că folosi mai multă forţă decât era necesar când bătu cuiele, deoarece îşi aduse aminte de declaraţia lui că o iubise dintotdeauna, ceea ce nu putea fi decât o minciună sfruntată.

Dacă o iubise dintotdeauna, cum de se logodise cu altă femeie? se întrebă ea, ştergându-şi lacrimile cu dosul palmei.

După ce trecurădouă săptămâni fără ca Ellis să dea vreun semn de viaţă, Sorrel îşi dădu seama că avea dreptate când îşi spusese că totul a luat sfârşit. Bărbatul acceptase în cele din urmă că nu vrea să-l mai vadă... că e chiar mai fericită fără el. Oh, Doamne, ce minciună putea să fie aceasta!

La începutul celei de-a treia săptămâni de la ieşirea lui Ellis din viaţa ei, tânăra femeie îşi rezervă un loc la un curs de secretariat, urmând să înceapă orele din septembrie.

Dar septembrie părea foarte departe, iar ea avea nevoie de o ocupaţie. Deja viaţa ei sofisticată părea la ani lumină distanţă. N-avea nici o dorinţă să ia legătura cu vechile cunoştinţe, ţinând cont de faptul că acel stil de viaţă nu i se mai potrivea.

Cu gândul că va petrece o parte din timp redecorând noul apartament, hotărî să le facă o vizită părinţilor. Tatăl ei fusese cel care se ocupase de casă, aşa că putea avea nişte idei utile.

Mama ei era în grădina din faţa casei, când lui Sorrel opri maşina. Dar Helen Maitland nu-şi văzu sau auzi fiica până când nu împinse poarta care scârţâia şi se opri în faţa şirului de trandafiri.

- De ce nu ne-ai...?

- De ce n-am anunţat că vin? încheie Sorrel pentru ea, sărutând-o pe obraz şi explicând apoi: ştiam că dacă anunţ, o să laşi totul baltă şi o să petreci tot timpul în bucătărie, pregătind ceva bun de mâncare.

Helen Maitland avea degetele verzi de la plantele pe care le îngrijea cu dăruire, iar după ce o studie pe fiica ei cu atenţie, o conduse spre casă cu un singur comentariu:

- Ai slăbit. Ti-ar prinde bine nişte mâncare de casă.

Restul zile de sâmbătă trecu într-o atmosferă liniştită, iar tânăra femeie le povesti părinţilor despre noul apartament, cerându-le sfatul pentru redecorare. Duminică, tatăl ei îi sugeră să facă o plimbare ca să-şi recapete culoarea din obraji, dar Sorrel preferă să meargă cu maşina.

Işi dădu seama de ce făcuse această alegere când se apropie de Kinglingham. Intotdeauna evitase să se apropie de această localitate, unde se înţelesese atât de bine cu Ellis. Dar acum găsise curajul să se întoarcă.

Când descoperi că vechea clădire din cărămidă fusese

demolată şi înlocuită cu o clădire modernă, care adăpostea o firmă de spălătorie, îşi dădu seama că totul luase sfârşit. Intoarse maşina şi se îndreptă spre casă, cu ochii umezi şi sperând că durerea surdă care-i măcina inima va dispărea în cele din urmă.

Plecă de la părinţii ei duminică seara, chiar dacă mama ei încercase s-o convingă să plece a doua zi dimineaţă. Dar Sorrel clătină din cap.

-A fost foarte plăcut, spuse ea, dar mâine dimineaţă vreau să mă duc la prima oră să cumpăr tapet.

Urmând sfaturile tatălui ei, în două săptămâni reuşi să redecoreze apartamentul în întregime. Acum, avea nevoie de o altă activitate cu care să-şi ocupe timpul.

In curând, asta deveni o problemă, care o făcu să devină neliniştită şi agitată. Chiar dacă i-ar fi făcut plăcere să se ducă din nou la părinţii ei, era sigură că aceştia vor observa şi-şi vor face probleme. Până la urmă, luă ziarul şi căută un eveniment monden care putea s-o intereseze.

O expoziţie de păpuşi chinezeşti nu părea prea palpitantă, şi nici târgul filatelic. In domeniul artei, singura ofertă era o expoziţie de peisaje, la care n-avea să se ducă, orice ar fi.

După cinci minute de gândire, se revoltă. Si de ce să nu se ducă? E chiar atât de laşă încât să se teamă că, din pricină că Ellis avea pe perete câteva peisaje, o să dea peste el la expoziţie?

Si ce importanţă mai are, chiar dacă o va face? Ar

putea să-l întâlnească oriunde. Nu hotărâse că e o nouă persoană. Această nouă persoană nu va fi decât o replică a celei vechi, evitând mereu locurile în care ar putea să-l întâlnească pe Ellis? La urma urmei, de ce-i era teamă?

Supărată pe propria persoană şi dorind să nu fi citit niciodată acel anunţ, începu să se întrebe dacă exista sau nu riscul să-l vadă. Coincidenţele sunt nişte lucruri stranii.

Ce fusese altceva decât o coincidenţă reîntâlnirea lor acasă la familia Drury?

Oricum, îşi spuse ea în timp ce se îmbrăca într-una dintre cele mai elegante rochii, dacă Ellis Galbraith nu se bucură acum de liniştea şi pacea reşedinţei lui de la ţară, mai mult ca sigur e la plimbare cu una dintre blondele acelea superbe care păreau foarte atrase de el.

Galeria de artă era liniştită şi nu foarte aglomerată, dar după câteva momente începu să-şi dorească să nu fi venit. Imaginea lui Ellis o bântuia. în fiecare peisaj vedea figura lui. îl vedea în casa lui, unde o condusese ca s-o pună la adăpost de ploaie.

Oh, Ellis, exclamă ea în gând. Simţea o nevoie atât de acută să fie sprijinită, încât se apropie de un stâlp masiv şi se sprijini de el, până fu în stare să-şi revină. Când momentul de slăbiciune trecu, Sorrel hotărî că îşi demonstrase deja că nu e laşă venind la galeria de artă. Putea să se întoarcă acasă, cu conştiinţa împăcată.

Dar înainte să facă un pas ca să se îndepărteze de stâlpul care o ascundea parţial vederii, semnale de alarmă se declanşară în faţa ochilor ei. Deoarece în liniştea care

domnea în galerie răsună vocea proprietarului acesteia, care spunea:

- Bună seara, domnule Galbraith! în legătură cu tabloul despre care am vorbit...

încremenită locului, nu mai auzi restul. Cuprinsă de panică, aruncă o privire cercetătoare în jur, căutând o altă cale de ieşire.

în timp ce încerca disperată să se calmeze, vocea lui răsună din apropiere:

- O să mă uit acum la el, Charles.

I-ar fi recunoscut vocea oriunde!

încercă să raţioneze, spunându-şi că dacă Ellis voia să vadă o pictură din apropierea intrării principale, ar trebui să se îndrepte spre ieşirea din spate.

Sperând că era prea concentrat asupra picturii ca să observe prezenţa ei, şi rămânând în apropierea pereţilor încăperii şi în umbra stâlpilor de piatră, se îndreptă în grabă spre ieşirea din spate. Nu-i veni ideea că ar putea la fel de bine să se îndrepte spre intrarea principală, cu bărbia ridicată şi cu încredere în ea, iar dacă el ar fi zărit-o ridicând privirea de la ce avea de făcut, să-i facă doar un semn indiferent din cap. Panica o ţinea ferm în strânsoarea ei, în timp ce se îndrepta spre uşă.

Nesigură că aceasta era totuşi ieşirea, puse mâna pe clanţă şi apăsă. Grăbită, pătrunse într-o altă încăpere, care avea tablouri agăţate pe pereţi.

Dar n-avu timp să observe conţinutul acestora. La vederea cuplului care ocupa un fotoliu în încăpere,

respiraţia i se opri. Dacă tot vorbea de coincidenţe...

După privirea veninoasă din ochii femeii care se ridicase la vederea ei, era clar că ironia întâmplării o lovise din nou. Niciodată Cynthia Armitage nu arătase vreun interes pentru artă, dar acum se afla aici, împreună cu soţul ei! Expresia femeii era o indicaţie că, de această dată, nu voia s-o lase să plece înainte să-i spună ce părere avea despre ea.

- Tu din nou! strigă femeia, vocea ei stridentă răsunând în încăpere.

Alarmată, Sorrel întoarse capul spre uşa pe care o lăsase deschisă. Dar Cynthia îi văzuse privirea şi nu ezită să se plaseze între ea şi ieşire.

- Oh, nu! exclamă ea. De data asta nu te mai las să pleci cu nasul pe sus. Până când n-o să termin cu tine...

-Toată lumea te aude, interveni soţul ei, încercând s-o facă să tacă.

- Tu să taci şi să mă laşi în pace! se răsti ea. îi vorbesc lui Sorrel Maitland şi nu-mi pasă cine aude! E timpul ca toată lumea să ştie ce căţea trădătoare şi perfidă este!

- Te rog, spuse Sorrel, auzindu-şi numele strigat cu voce puternică şi ştiind că, dacă Ellis era în apropiere, auzise. Nu cred că este cazul să...

- Nu mă interesează ce crezi, se încruntă Cynthia, o să...

Apariţia unor bărbaţi în camera în care se aflau o obligă să se
oprească. Ellis Galbraith văzu dintr-o privire cum stăteau

lucrurile şi hotărî să preia controlul asupra acestei situaţii. Se întoarse spre Sorrel, încercând s-o liniştească din priviri. Tânăra femeie simţea însă că mai degrabă ar muri decât să fie de faţă la scena care urma.

- Charles, dacă vrei să te ocupi de ceilalţi clienţi, se întoarse Ellis spre bărbatul care-l urmase în încăpere, o să rezolv eu această problemă. Domnişoara Maitland este o bună prietenă de-a mea, îi spuse el Cynthiei. Că Ellis era unul dintre cei mai valoroşi clienţi se vedea după expresia lui Charles. Se întoarse pe călcâie, vizibil uşurat, închizând uşa după el. Fusese o idee bună, deoarece Cynthia îşi reveni repede din surprindere şi se întoarse spre el, plină de furie:

- Sorrel Maitland este o prietenă de-a ta, aşa e? comentă ea, văzându-i hainele scumpe. Dacă ştii să asculţi un sfat bun, ar trebui să renunţi la o astfel de prietenie!

- Din această declaraţie nu pot concluziona decât că domnişoara Maitland nu este prietena dumneavoastră, observă Ellis cu voce calmă. Chiar dacă abia v-am cunoscut, nu pot spune că o învinovăţesc.

- Câtă neruşinare! exclamă femeia, ultragiată, aruncând o privire spre soţul ei în căutare de sprijin. N-ai fi atât de mândru de tine dacă te-ar păcăli la fel cum l-a păcălit pe bietul meu tată!

Oh, Doamne, gemu Sorrel, dorindu-şi să intre în pământ. Cynthia îi va spune tot, iar ea n-avea nici o soluţie s-o oprească. Se simţea prea paralizată să se mişte, să vorbească sau să-l roage pe Ellis să n-o asculte. Din

privirea lui tăioasă, ştia oricum că nu-l mai poate opri până când nu va afla totul şi nu va rezolva această situaţie tensionată. Curând, expresia lui se va schimba în una de dezgust, aflând ce avea de spus femeia din faţa lui.

- Doamnă, cuvintele dumneavoastră sunt jignitoare. Vă avertizez să aveţi grijă ce spuneţi.

- Să am grijă? se răsti Cynthia. Nu eu sunt cea care trebuie să aibă grijă, ci tu, dacă nu vrei să fii păcălit de căţeaua cu ochi verzi şi plină de răutate! Sorrel văzu încleştarea maxilarului lui. In acelaşi timp, pumnii i se strânseră. Ridică bărbia cu agresivitate, declarând:

- Dacă vorbiţi cumva despre ochii frumoşi ai domnişoarei Maitland, ţin să vă informez că n-am văzut niciodată urmă de răutate sau de înşelăciune în ei!

- N-ai văzut? veni replica, plină de răutate. Poate să fie foarte ascunsă, când are un plan de urmărit. Ar trebui să fii atent şi să-mi urmezi sfatul: să n-o prezinţi niciodată tatălui tău, altfel o să-l uşureze de o sumă importantă de bani, cum a făcut cu tatăl meu!

Genunchii lui Sorrel se înmuiară la vederea expresiei de pe figura lui Ellis, pe măsură ce asculta cuvintele femeii. Devenise atent şi dornic de a afla mai multe, iar în curând acea privire va deveni una plină de dispreţ.

- Aha, nu ştiai, nu-i aşa? continuă Cynthia triumfătoare, descoperind că-l pusese pe gânduri. Nu ţi-a trecut niciodată prin minte să întrebi de unde are atâţia bani? Cu banii cui crezi că plăteşte apartamentul acela luxos în care trăieşte? Sau pentru zdrenţele scumpe cu care se împopoţonează?

în timp ce Sorrel se prindea de marginea fotoliului din apropiere ca să nu cadă, descoperind că se întâmplase lucrul de care se temea cel mai mult, Cynthia Armitage continuă, fără măcar să respire:

- De la tatăl meu, de acolo vin banii! Această femeie, se întoarse ea privind-o pe Sorrel cu ură, a minţit şi a înşelat pentru a primi cât mai mulţi bani. Tânăra femeie era pe punctul de a leşina înainte ca fosta ei angajatoare să fi terminat ce avea de spus. Dar ponegrirea caracterului ei în faţa bărbatului care conta cel mai mult pe lume, nu luase încă sfârşit, deoarece Cynthia, ignorând privirea lui rece şi periculoasă, continuă să-l tachineze:

- Ce crezi acum despre ea? Ce mai crezi despre frumoasa vrăjitoare cu ochi verzi care şi-a făcut loc cu de-a sila în inima unui bătrân, fără să-i pese de nimic? Un bătrân singur de multă vreme şi care nu putea rezista farmecelor unei femei de teapa ei; de fapt, cum crezi că poate cineva ca ea să-l facă pe un bărbat să-i lase o sumă importantă de bani moştenire? Văzându-şi în faţa ochilor sentinţa şi condamnarea, Sorrel nu era sigură că nu va leşina. Şuvoiul de ură aruncat în direcţia ei o lăsase aproape fără suflare. Până şi Cynthia părea mulţumită de ea însăşi şi nu mai avea nimic de adăugat.

Cu gura uscată, tânăra femeie nu avea curajul să privească în direcţia lui Ellis. Nici nu voia să audă ce avea de spus. Dacă picioarele ar fi ţinut-o, nu era sigură că n-ar fi ieşit în fugă, încercând să evite să mai dea ochii cu el. Cu toate că nu putea să se mişte, nu voia să vadă privirea

lui plină de dispreţ. Crezuse că nu poate suporta dispreţul lui, dar dacă nu putea pleca, va fi nevoită să-l înfrunte.

Capitolul 10

In agonia provocată de cuvintele nemiloase, Sorrel se simţi înfrântă şi degradată. Dar era mai mult ca sigur că nu era nimic acum, în comparaţie cu ceea ce va simţi după ce Ellis va termina de şters podeaua cu ea. Era sigură că va începe curând.

Dar, în timp ce se aşteptase s-o atace pe ea, s-o distrugă cu comentariile legate de asemănarea cu fosta lui logodnică, descoperi că persoana pe care o ataca nu era ea, ci Cynthia Armitage!

Uluită, Sorrel îl privi cu ochi mari, auzindu-l cum se adresează femeii cu o voce rece şi tăioasă:

- Dacă n-aţi încheiat încercarea de a distruge reputaţia domnişoarei Maitland, înainte de a mai adăuga altceva ţin să vă avertizez că, dacă mai spuneţi un cuvânt defăimător, o să vă dau în judecată pentru defăimare.

- Ce o să faci? exclamă Cynthia, uluită. N-ai înţeles ce ţi-am spus? Această fată l-a stors de bani pe tata până când...

- Am auzit fiecare minciună pe care aţi spus-o, o întrerupse Ellis, cu voce calmă. De fapt, în ciuda instinctului care mă avertiza, v-am permis chiar să arătaţi o urmă de omenie, dar n-am văzut nici una. Şi am auzit destul.

- La naiba, n-ai auzit destul! strigă femeia, aruncându-i soţului ei o privire veninoasă, pentru că nu sărea s-o apere. Tata i-a lăsat moştenire...

- Dacă tatăl dumneavoastră a lăsat ceva moştenire domnişoarei Maitland, o întrerupse din nou Ellis, sunt sigur că a făcut-o drept mulţumire pentru bunătatea de care a dat dovadă faţă de el.

Uluită de ceea ce se întâmpla în faţa ochilor ei, Sorrel îşi dădu seama că bărbatul înţelesese la cine se referea când spunea că ţine foarte mult la cel care îi plăteşte datoriile.

- Ştiu din surse sigure că domnişoara Maitland ţinea foarte mult la tatăl dumneavoastră, continuă el. Ceea ce este mai mult...

- Ba ţinea mai mult la portofelul lui, interveni Cynthia cu faţa schimonosită de ură şi de furie.

Dar Ellis suportase destul. Fără să mai piardă timp cu discuţiile, se îndreptă cu paşi mari spre uşă.

- O să-mi faceţi plăcerea să părăsiţi această galerie, luând şi pe el cu dumneavoastră, declară el arătând spre Leslie, înainte să-mi pierd calmul şi să vă dau pe amândoi afară.

Continuând să se ţină de spătarul fotoliului, Sorrel abia avu timp să-şi dea seama că Ellis era pe punctul să-şi piardă stăpânirea de sine, când văzu să Leslie înţelesese din privirea lui ostilă că era foarte serios şi o prinsese pe soţia lui de braţ.

- Aşteptam proprietarul acestei galerii, murmură el, dar o să venim în altă zi.

Cynthia recepţionase şi ea mesajul şi nu părea foarte încântată la ideea de a fi aruncată afară. Cu toate acestea,

în timp ce se retrăgea la braţul soţului ei, încercă să mai dea o ultimă lovitură:

- Această femeie... începu ea.

- Ne vedem în sala de judecată? o provocă Ellis, dând de înţeles că nu erau vorbe goale.

- La naiba cu tine! se răsti ea, dar se retrase învinsă.

Nerăbdarea se citea pe figura lui în clipa în care închise uşa după
ei. Sorrel îşi dădu seama de asta înainte să-l audă murmurând:

- Oh, Doamne!

Când se întoarse spre ea privind-o lung, îşi dădu seama că e timpul să pună lucrurile la punct. Incă nu ştia cum va primi dispreţul lui, dar era bucuroasă că măcar nu erau decât ei doi de faţă.

- Imi pare rău că ai ajuns implicat în aşa ceva, îşi ceru ea scuze.

Fusese o experienţă neplăcută pentru ea, iar după expresia lui,
nici el n-o găsise mai atrăgătoare.

- Imi pare bine că am fost de faţă, replică el scurt. Nu e genul tău să porţi o astfel de luptă.

- Spui asta pentru că nu m-am apărat? întrebă ea, ştiind că o astfel de replică o lăsa fără apărare în faţa lui.

Dar avu din nou o surpriză. Deoarece Ellis nu părea dispus să asculte ce avea de spus în apărarea ei. Părea să ştie, în ciuda a ceea ce aflase de la Cynthia, că lucrurile stăteau cu totul altfel. Singura lui replică fu liniştitoare:

- Scorpia aceea nu te-ar fi lăsat să scoţi un cuvânt, chiar dacă ai fi încercat.

Si, cu toate că se aştepta să fie certată, rămase surprinsă că singurul lucru pe care îl spuse Ellis când privi spre ea fu:

-Arăţi încă foarte palidă.

O să fii în ordine dacă te las singură? Te pot duce acasă cu maşina, dacă vrei.

- Mă simt bine, reuşi ea să spună, simţind că inima îi bătea mai tare la gândul că Ellis n-avea nici cea mai mică intenţie s-o judece sau s-o dispreţuiască. Am maşina parcată în apropiere.

Vocea i se opri în gât, în timp ce încerca din răsputeri să înţeleagă ce văzuse.

Mâna lui se îndreptă spre clanţa uşii, iar expresia de pe figura lui era aceeaşi cu cea din seara petrecută în noul ei apartament, când o sărutase de rămas-bun şi o lăsase convinsă că nu se vor mai vedea vreodată.

Abia acum începea să vadă clar cum stăteau lucrurile între ei, şi nu se simţea dispusă să-l lase să plece. Gândul că nu-l va mai vedea vreodată era prea greu de suportat.

- De ce? reuşi ea în cele din urmă să întrebe, cu o voce răguşită care îl opri exact în clipa în care mâna îi cobora pe clanţă.

Fără să se mişte, bărbatul o privi lung, ca şi cum aştepta să audă ce voia să spună.

- De ce ai făcut asta? continuă ea, încercând să depăşească starea de confuzie care o cuprinsese. De ce m-

ai apărat în faţa Cynthiei Armitage, asta vreau să ştiu...

Mâna lui se îndepărtă de clanţă, dar nu făcu nici o mişcare. Când se întoarse s-o privească cu gravitate, era foarte sigur pe el:

- în urmă cu opt ani, m-am îndrăgostit de o tânără cinstită şi bună şi mult mai sensibilă decât credeam.

Bătăile propriei inimi aproape o asurzeau.

- La douăzeci şi cinci de ani, continuă bărbatul, poate că aparent s-a schimbat, dar în realitate este în continuare acea persoană cinstită şi bună.

Încrederea oarbă în cinstea ei o făcu să se înfioare.

Ceva în interiorul ei se destinse, iar mâinile i se încleştară mai tare pe spătarul fotoliului, în timp ce de pe buzele ei ieşiră cu greu cuvintele pe care şi-ar fi dorit să le poată rosti de multă vreme:

- Spune-mi, ezită ea, oprindu-se o clipă să-şi recapete vocea, încă o mai iubeşti pe acea tânără? O mai iubeşti şi acum, când ai descoperit că nu este mai bună decât fosta ta logodnică?

Privirea lui severă nu trăda nici un semn dacă are sau nu intenţia să răspundă. Dar răspunsul lui era foarte important pentru ea -- era singurul lucru care mai conta acum pe lume.

- Mai trebuie să întrebi? replică el.

Numai că nu era suficient. Avea nevoie de mai mult decât atât. Dacă trebuia să treacă de bariera pe care o ridicase împotriva propriilor sentimente în urmă cu opt ani, avea nevoie de mai mult.

- Aceste sentimente pentru mine te-au determinat să-mi iei apărarea, fără să ştii ce am de spus? insistă ea. Toate răspunsurile de care avea nevoie se concentrară într-unul singur.

- Deoarece nu eram îndrăgostit de Wenda Sykes, n-am considerat niciodată necesar să privesc dincolo de ceea ce era evident. Cu tine, spuse Ellis, dragostea este atât de mare, încât n-am nevoie de nici un fel de informaţie care să-mi spună că eşti nevinovată şi că acuzaţiile sunt false.

- Continui să ai încredere în mine şi în cinstea mea după cele auzite de la Cynthia Armitage? nu se putu ea abţine să nu întrebe, incapabilă să creadă că o iubea atât de mult.

-Te iubesc şi am încredere în tine, declară Ellis cu voce răguşită, privind-o ca şi cum nu mai suporta să vorbească din nou despre aceste lucruri.

Mâna lui se îndreptă din nou spre clanţa uşii.

-La revedere, Sorrel, murmură el, sper că vei găsi tot ce cauţi în viaţă.

- Ellis!

Bărbatul se întorsese deja cu spatele, dar Sorrel nu putea să-l lase să plece.

La auzul numelui lui, încremeni, dar nu se întoarse, aşteptând răbdător. Abia acum tânăra femeie vedea câtă încredere avusese în ea, iar înţelegerea acestui lucru îi dădu curaj. Vedea, pentru prima oară, cât de complet putea să aibă încredere în el. Poate că o rănise foarte mult la un moment dat, dar ştia că acum n-ar mai răni-o

niciodată cu bună ştiinţă.

- Ellis, repetă ea, hotărâtă să-l ţină pe loc, înspăimântată că va dispărea din viaţa ei înainte să poată rezolva toate neînţelegerile.

Aveau multe lucruri de spus şi de împărtăşit, dar dacă spera să-şi poată găsi la un moment dat fericirea, singura soluţie era să aibă încredere în el, la fel de mult cum el avusese în ea.

- Oh, Ellis, şopti ea cu voce tremurată, cred că tocmai am descoperit ceea ce căutam.

Bărbatul era în continuare cu spatele la ea, iar Sorrel, cu lacrimi de speranţă pe obraji, simţind că poate în sfârşit avea încredere oarbă în el, se încredinţă lui, întrebând cu voce tremurată:

- Ellis, vrei să te căsătoreşti cu mine?

Prin perdeaua de lacrimi, văzu că şocul îl făcuse să se crispeze. Ceea ce tocmai spusese era ultimul lucru pe care se aştepta să-l audă, ştia foarte bine. Dar când se întoarse încet spre ea, cu o expresie foarte gravă pe figură, Sorrel îşi dădu seama că trebuie să-şi păstreze încrederea în el.

Fără să facă un pas, el o întrebă direct:

- De ce?

Tânăra femeie îşi dorea să-l vadă zâmbind. Ar fi vrut din toată inima să-i vadă colţul gurii ridicându-se în zâmbetul acela poznaş pe care-l adora. Numai că pe figura lui nu era nici urmă de zâmbet, nimic să-i vină în ajutor, dar încrederea recăpătată atât de curând îi spunea că n-o va mai respinge a doua oară. Tinându-se cu fermitate de

acea încredere, Sorrel clipi des, încercând să vadă printre lacrimi.

- La şaptesprezece ani, eram foarte îndrăgostită de tine, mărturisi ea.

Expresia lui era tensionată, iar vocea răguşită, când o întrebă:

- Si acum? Ce simţi pentru mine în acest moment?

-Acum... începu ea, dorind să nu-l mai vadă stând lângă uşă, cu expresia aceea îngheţată.

Ar fi vrut să fie în braţele lui. De fapt, avea o nevoie disperată de atingerea şi de mângâierile lui.

- Te iubesc din toată inima, declară ea.

O venă pulsa vizibil pe fruntea lui, dar tânăra femeie, simţind că toate barierele din jurul inimii ei cădeau, începu să-i spună:

- In ziua în care te-am reîntâlnit în casa familiei Drury, am ştiut că n-am încetat niciodată să te iubesc. Chiar dacă am încercat să-mi spun că mă vindecasem pentru vecie...

Se opri din nou, văzând că el nu face nici un pas spre ea, s-o cuprindă şi s-o aline. Vocea îi ceda din nou, când îşi aduse aminte ceva.

- Dacă nu vrei să te căsătoreşti, ezită ea, amintindu-şi cât de neplăcut fusese acest gând pentru el în urmă cu opt ani, ei bine, este în ordine pentru mine.

- Vrei să spui că ai fi a mea fără căsătorie? se încruntă el.

- Dacă asta vrei, murmură ea cu solemnitate.

Fu cuprinsă din nou de panică la auzul cuvintelor lui:

- Nu te vreau nici pe tine şi nici căsătoria propusă, dacă toate izvorăsc din recunoştinţă pentru atitudinea luată în faţa acelei femei.

Respirând din nou uşurată la auzul explicaţiei, Sorrel sesiză din nou severitatea din vocea lui, când o întrebă:

- Aşadar, despre ce este vorba?

Sorrel clătină din cap, o reacţie sinceră pe care era sigură că va şti s-o aprecieze.

- Am fost îngrozită în clipa în care ai intrat pe uşă, mărturisi tânăra femeie. Ştiam că Cynthia Armitage ar fi încântată să aibă o audienţă largă, în faţa căreia să mă vorbească de rău. Declaraţia ta că-mi eşti prieten mi-a dat de înţeles că va profita cât de mult posibil de această ocazie. N-a suportat niciodată gândul că tatăl ei mi-a lăsat o sumă de bani moştenire. Era un bătrân adorabil, dar imaginea zugrăvită de ea era de-a dreptul îngrozitoare. îmi era teamă că o să văd în ochii tăi doar dispreţ şi dezamăgire. Dar, continuă ea, din moment ce Ellis nu dădea nici un semn c-ar vrea s-o întrerupă, dornic să afle care erau adevăratele ei sentimente, în clipa în care am văzut că nu m-ai atacat ci, dimpotrivă, mi-ai luat apărarea împotriva ei cu o încredere oarbă care te onorează, am simţit deodată că pot avea încredere în tine. Că pot să-ţi vorbesc despre dragostea mea, deoarece...

- Vino la mine.

Păstrându-şi în continuare o expresie îngheţată, Ellis o întrerupse. Dar cuvintele lui erau un ordin, pe care nu putu decât să-l asculte. Fără ezitare, părăsi locul în care

părea să fi prins rădăcini, se desprinse de spătarul fotoliului şi se îndreptă spre uşă.

Se opri la mai puţin de un metru de el, privindu-l cu calm, fără să clipească sub privirea lui scrutătoare. Dacă o iubeşte cu adevărat, îşi spuse ea, o s-o ia în braţe. La auzul unor paşi în camera alăturată, el o prinse repede de braţ.

- O să fim întrerupţi, observă Ellis cu enervare. Am aşteptat prea mult ca să risc să dea cineva buzna...

Se întrerupse când văzu mişcându-se clanţa uşii. Figura lui era serioasă când se întoarse spre ea şi o întrebă:

- Vrei să vii cu mine?

Cu inima bătându-i cu putere, chiar dacă Ellis nu răspunsese cererii ei în căsătorie, Sorrel n-avea nici cea mai mică intenţie să revină la tânăra femeie sofisticată care îşi ascundea sentimentele sub o faţadă rece şi calmă.

- Oriunde, replică ea, simţind că degetele lui se încleştează pe braţul ei. Odată cu acest simplu cuvânt, exprimase toată încrederea de care era în stare.

Ellis nu pierdu timpul.

- O să-ţi dau telefon curând, îl anunţă el pe Charles, care tocmai intrase în încăpere fără ca tânăra femeie să fi observat.

Ca într-o bătaie de inimă, era afară din galerie, apoi în maşina lui Ellis. Nu se întreba nici unde o duce, nici ce se va întâmpla cu maşina ei, parcată la intrarea în galeria de artă.

Când bărbatul opri în faţa unui bloc impresionant, trăgând-o după el, îşi dădu seama că o adusese în apartamentul lui din Londra.

Cu toate acestea, el nu rosti nici un cuvânt în timp ce descuia uşa şi o conducea în interior. Cu mâna pe braţul ei, o ghidă până în sufragerie. Apoi se opri în faţa unei canapele confortabile.

Timp de câteva minute lungi, rămase privind-o lung. Apoi, cu aceeaşi gravitate care se citise pe figura lui tot timpul, ridică mâinile spre părul ei, scoţându-i agrafele una după alta.

Aproape fără să respire, cu inima bătând să-i spargă pieptul, Sorrel rămase în picioare în timp ce el îndepărta cu grijă şi ultima agrafă. Abia când părul îi căzu în cascadă pe umeri, Ellis putu să vorbească.

- Acum, declară el cu satisfacţie, semeni mult mai mult cu mica mea Sorrella.

- Obişnuiai să-mi spui aşa, îi aminti Sorrel cu vocea ca un murmur.

- N-am uitat nimic despre tine şi nici despre vremurile acelea, replică bărbatul.

Dar apoi, spre uşurarea ei, vocea lui deveni răguşită, în timp ce exclama:

- Pentru numele lui Dumnezeu, vino aici!

Ellis o cuprinse brusc în braţe, strângând-o cu putere, apoi privind-o lung în ochi:

- Ai idee ce adevărat coşmar au fost ultimele zile pentru mine?

- Dacă au fost la fel ca ale mele, dădu ea din cap, simţind că toată durerea şi suferinţa dispar, atunci au fost mai rele decât chinurile iadului.

Nu încercase în nici un fel să se prefacă. Ochii verzi ridicaţi spre el erau limpezi şi încrezători, iar dragostea din ei era reală. Timpul părea să stea în loc în timp ce se devorau din priviri, ca nişte flămânzi în faţa unui festin. Sorrel era mulţumită să se afle în braţele lui, iar Ellis părea să dorească doar s-o ţină în braţe.

Fără să se mişte, rămaseră o vreme în picioare, iar el, ca şi cum n-ar fi crezut că este cu adevărat în faţa lui, ridică o mână şi-i atinse uşor obrazul. Degetele coborâră apoi mângâietor din ce în ce mai jos.

Un geamăt scăpă de pe buzele lui, în timp ce se apleca spre ea. Nu se mai putea abţine, iar gura lui îi luă în stăpânire buzele. Sărutul dură parcă la nesfârşit, purtându-i într-o lume doar a lor. Sorrel cuprinse cu braţele bărbatul visurilor sale, al cărui sărut o lăsa fără respiraţie.

Când în cele din urmă se aşezară pe canapea, bucuria îi cuprinse inima la auzul geamătului lui:

- Dragostea mea...

Apoi Ellis se apropie din nou, mai flămând şi mai dornic de atingerea ei decât fusese înainte. Minute nenumărate trecură, deoarece Sorrel flămânzise şi ea după el, iar foamea care o stăpânea era la fel de mare. Foarte aproape de trupul lui puternic, îi simţi palmele mângâindu-i faţa, apoi gâtul, umerii şi sânii.

- Oh, Ellis! gemu ea în extaz, ridicându-se să-l mângâie la rândul ei fără reţinere.

Ridică mâna spre faţa lui, mângâindu-i conturul viril al maxilarului, neputând să-şi desprindă privirea din a lui. Abia în acea clipă revăzu zâmbetul pe care îl adora apărând în colţul buzelor lui, în timp ce-i spunea cu voce răguşită:

- Domnişoară Maitland, dacă intenţionezi să continui astfel, cred că va trebui să răspund cât mai repede la cererea în căsătorie pe care mi-ai făcut-o!

După opt ani de suferinţă, Ellis putea s-o facă atât de uşor să zâmbească şi să uite tot. Sorrel îşi dădu brusc seama că, deşi păruse să primească foarte bine reacţia la săruturile lui, nu se lăsase totuşi purtat de pasiune.

Imbujorată, respirând adânc, trebui să întrebe:

- Vrei să te căsătoreşti cu mine, Ellis?

Dar neliniştea o cuprinse brusc, făcând-o să adauge repede, înainte ca el să poată răspunde:

- Nu trebuie s-o faci dacă...

Buzele lui îi opriră cuvintele.

în cele din urmă, primi şi răspunsul dorit, după câteva minute în care nu putu decât să răspundă cât mai fierbinte la atingerea lui. Deodată, Ellis o ridică, lăsând un pic de spaţiu între ei.

- Dorinţa de a te ţine în braţe şi a face dragoste cu tine trebuie să mai aştepte, declară el. Ti-am făcut prea mult rău în trecut ca să te mai las să trăieşti măcar o zi cu îndoieli.

- Dar eu nu...

Voia să-i vorbească despre noua încredere în el, şi despre faptul că nu se mai îndoia că merită să-i acorde tot ce-i cerea. Dar Ellis o făcu să tacă, continuând s-o ţină în braţe în timp ce-i spunea:

- Femeie, vreau să fiu soţul tău, desigur! Am dorit-o întotdeauna.

Ea îl asculta cu ochi mari, nevenindu-i să creadă ce auzea.

-Am avut întotdeauna intenţia să te iau de soţie, chiar când erai doar o adolescentă. Nici nu-ţi dai seama prin ce agonie am trecut, spunându-mi că e prea târziu.

Abia acum Sorrel îşi aminti că spusese la un moment dat că o iubise dintotdeauna. Sigură pe sentimentele lui şi încrezătoare, se simţea liniştită. Noua încredere dobândită era atât de completă, încât, chiar dacă nu înţelegea de ce spunea că o iubise dintotdeauna, îl credea doar pentru că susţinea acest lucru.

Deoarece sinceritatea era acolo, în ochii lui. Şi nu avea nevoie de alte dovezi, din moment ce-şi stăpânise dorinţa arzătoare de a o poseda doar pentru că era important pentru ea să ştie ce simte cu adevărat.

Chiar dacă în urmă cu opt ani se despărţiseră atât de neaşteptat şi de dureros pentru ea, iar acum susţinea că dorise mereu să fie soţia lui, Sorrel avea încredere în cuvântul lui. Avea încredere în dragostea lui. Sigură pe ceea ce simţea, mai degrabă amintindu-şi că auzise fiecare cuvânt din cererea în căsătorie a lui Rod decât din

neîncredere în ceea se tocmai susţinuse, ridică privirea spre el şi, zâmbind larg, îl întrebă:

- In seara în care ai auzit cererea în căsătorie a lui Rod Drury, ai crezut că voi răspunde "da"?

- Nu-mi aduce aminte, clătină el din cap, cred că am fost pe punctul să fac un atac de cord în acea seară. Degetele lui păreau să aibă voinţă proprie, plimbându-se pe obrazul ei.

- Nici acum nu-mi dau seama cum am reuşit să stau ascuns, continuă Ellis. In clipele de tăcere, eram sigur că te sărută. Nu aveam decât o gelozie vecină cu crima în faţa ochilor, aşa că am avut nevoie de toată stăpânirea de sine pentru a nu apărea în faţa ta să te anunţ că, dacă te vei căsători vreodată, atunci eu voi fi soţul tău, nimeni altul.

- Oh, Ellis, oftă ea, adorând fiecare cuvânt pe care-l pronunţa. Seamănă foarte mult cu gelozia care era să mă facă să-i scot ochii blondei cu care dansai la petrecerea familiei Drury.

- Aşadar, a mers, spuse el cu un zâmbet larg.

Copleşită de fericire, tânăra femeie îl acuză:

- Diavole, voiai să mă faci geloasă?

- In acea clipă, eram gata să fac orice, recunoscu el. Eram foarte supărat pe tine, dar când mi-am revenit mi-am dat seama că, în ciuda a ceea ce spuneai, în seara aceea în care aproape te-am făcut a mea, n-a existat nici o clipă de prefăcătorie în răspunsul rău, Dar ştiam, între timp analizasem totul cu grijă, că data viitoare când te voi

vedea, bariera pe care insistai să o ridici în faţa mea, va fi deja mai sus.

- Oh, dragul meu, exclamă Sorrel, ţi-am făcut probleme chiar atât de mari?

- Nu, dragostea mea, răspunse el repede. Când mă gândesc la suferinţa îngrozitoare pe care ţi-am provocat-o...

Se întrerupse singur, incapabil să continue, deoarece o cuprinsese cu tandreţe în braţe şi o legăna ca pe un copil supărat.

O vreme, domni tăcerea. După un timp, Ellis îşi reveni din supărarea produsă de amintirea suferinţei ei şi, după ce o sărută şi-şi drese vocea, continuă:

- Să mă întorc la seara aceea. N-aveam nici cea mai mică intenţie să mă duc la petrecerea familiei Drury.

- Nu?

El clătină din cap.

- După ce te-am auzit respingându-l pe Rod, am fost sigur că nici tu nu te vei duce. Iar după despărţirea noastră, îmi spuneam că nu mă mai interesa, chiar dacă voiai să te duci.

- Bietul de tine, erai bosumflat?

- Nesuferito, nu era decât vina ta!

- Sunt îngrozitoare, nu-i aşa? întrebă Sorrel, copleşită de dragostea pe care o simţea pentru acest bărbat.

- Teribil de îngrozitoare, fu el de acord, sărutând-o din nou, pentru că nu putea rezista buzelor ei ispititoare.

- Cu toate acestea, ai venit la petrecere.

- Mă aveai la picioarele tale, mărturisi el, spre marea ei satisfacţie. N-aveam nici o intenţie să mă duc, după cum spuneam, dar pe măsură ce trecea timpul, mă plimbam neliniştit prin casă, căutând spre uimirea mea tot felul de modalităţi ingenioase de a depăşi bariera ridicată de tine, astfel încât să pot ajunge la adevărata persoană de dincolo de ea. Continuam să mă gândesc la modul în care ajunsesei atât de diferită de Sorrel pe care o cunoşteam.

- Era doar o aparenţă, se gândi ea să menţioneze.

Zâmbetul lui îi arătă că nu era nevoie să facă această menţiune şi
că văzuse prin ea.

- Stiu că era doar o impresie. Te purtai exact pe dos de cum mă aşteptam, iar cum timpul trecea repede, mă forţa să mă gândesc. Din moment ce reacţiile tale mi se păreau inversate, era firesc să fi venit la petrecerea familiei Drury chiar dacă ai refuzat cererea în căsătorie. Până la urmă, am ajuns la concluzia că te aflai la doar câteva minute de mine.

- Am acceptat să merg la petrecere doar pentru că Rod a spus că fericirea părinţilor lui ar fi micşorată dacă ar fi bănuit că este trist din cauza despărţirii noastre...

Sorrel se întrerupse, ridicând ochii zâmbitori spre partenerul ei.

- Ai venit la petrecere doar pentru că îţi imaginai că pot fi acolo?

El dădu din cap aprobator.

- Apoi mi-am dorit să n-o fi făcut, ţinând cont de faptul că-mi spuneai cu seninătate cât de mult ţineai la bărbatul care îţi plătea datoriile.

- Oh, zâmbi ea, dar încă nu ţi-am spus totul despre domnul Ollerenshaw.

- Nu trebuie s-o faci, o întrerupse el brusc. Dacă bătrânul te-a menţionat în testamentul lui, nu trebuie să-mi spui că ai fost bună cu el, indiferent de condiţiile în care trăia sau de banii de care dispunea. Sunt sigur că bunătatea ta n-a fost condiţionată de nimic.

Lacrimile apărură în ochii ei, la vederea încrederii de care dădea dovadă.

- Oh, Ellis, murmură ea. Domnul Ollerenshaw a lăsat cea mai mare parte a averii lui Cynthiei. Numai că...

Privirea lui spunea că n-are nevoie de alte amănunte, dar pentru Sorrel era important să-i spună tot adevărul, s-o lase să continue.

- Cynthia n-are nici cea mai mică idee cum să utilizeze banii cu cap.

Chiar dacă cea mai mare parte a averii a ajuns la ea şi la copiii ei, în cele din urmă avocaţii care se ocupă de ei i-au limitat accesul.

- Presupun că tu ai avut acces imediat la banii tăi, dădu el din cap, conştient cât de mult trebuie s-o fi afectat acest lucru pe Cynthia Armitage.

- Domnul Ollerenshaw ştia că dacă nu limitează în vreun fel accesul la fonduri, în câţiva ani totul va dispărea fără urmă. Bietul de el, continuă ea cu tristeţe, a muncit

atât de mult să adune o avere, dar la bătrâneţe n-a avut parte de nici o alinare. Dacă n-ar fi lăsat o notă împreună cu testamentul în care spunea că, dacă nu accept banii, nu se va odihni în pace...

- Când scorpia aceea te-ar fi atacat, ai fi cedat, declară Ellis, părând s-o cunoască foarte bine.

Ea dădu din cap aprobator.

- Deşi nu le-ar fi fost de prea mare folos Cynthiei şi copiilor. Dacă n-aş fi acceptat, banii ar fi intrat într-un fond de cercetări.

- Mi se pare că se descurcă foarte bine şi cu bani mai puţini, comentă Ellis.

Descoperind că Sorrel îi împărtăşise ceea ce avea de spus, bărbatul spuse încet:

- Pentru mine este foarte clar că bătrânul ţinea la tine... poate chiar mai mult decât la propria lui fiică.

- N-am văzut-o niciodată să-i arate vreun pic de afecţiune, fu ea de acord. Si am locuit cu ei vreme de...

- Ai locuit cu ei? In aceeaşi casă cu femeia aceea îngrozitoare? întrebă el uimit, ca şi cun ideea i se părea de neconceput.

- N-a fost chiar atât de rău, ridică ea din umeri. Sau cel puţin... Oh, dragul meu, nu pot să te mint. Majoritatea timpului era îngrozitor, dar...

- De ce naiba ai rămas acolo? o întrerupse el ultragiat, dar motivul supărării era doar starea ei. Erai angajată ca secretară sau ceva asemănător? Sau ce făceai acolo?

Se opri brusc, iar tânăra femeie interpretă corect

privirea lui.

- Sunt atât de multe lucruri pe care nu le ştim unul despre altul, nu-i aşa?

Mâna lui îi mângâie din nou obrazul.

- Prea multe, draga mea, fu el de acord. In ceea ce mă priveşte, n-a fost nimic foarte interesant în acei ani goi, în care ai fost departe de mine. Ai încredere în mine, draga mea?

- Completă, afirmă ea fără să ezite, fiind imediat răsplătită cu un sărut.

- Draga mea Sorrel, oftă el satisfăcut, sărutând-o cu tandreţe pe obraz. Avem atât de multe de recuperat, dar sunt plin de o asemenea dorinţă de a te atinge tot timpul, ca să mă asigur că nu eşti doar rezultatul unui vis produs de un zeu care te va răpi din nou. De aceea, îmi este foarte greu să stau departe de tine.

- N-am nici o obiecţie de ridicat împotriva îmbrăţişărilor tale, replică Sorrel cu solemnitate, cu o sclipire amuzată în ochi.

- Eşti din nou foarte îndrăzneaţă, observă el, ceea ce mi se pare adorabil.

Zâmbetul fermecător dispăru când se aplecă din nou s-o sărute, mângâindu-i corpul ademenitor cu mişcări lungi, cuprins de o pasiune de nestins. Când privi lung în ochii ei, Sorrel fu copleşită de emoţie.

- Când mă săruţi aşa, murmură ea cu voce răguşită, nu cred că vreau să mai spun vreun cuvânt.

Aceeaşi dorinţă copleşitoare se citea şi în ochii lui. Dar

se abţinu s-o sărute din nou, spunându-i la ureche:

- N-ai încetat să mă doreşti, aşa cum nici eu n-am încetat s-o fac timp de opt ani, draga mea Sorrella.

Dându-şi seama că retragerea lui era o încercare de a mai răcori atmosfera, tânăra femeie îşi odihni capul pe umărul lui.

- Ai fi continuat să mă vrei, fără să faci nimic în această privinţă, dacă n-am fi dat accidental unul peste altul acasă la familia Drury? întrebă ea.

- Probabil, replică el, ceea ce o făcu să-l privească nedumerită.

Din ceea ce ştia, Ellis era un bărbat care urmărea întotdeauna
scopurile pe care şi le propunea.

- Dar, adăugă el, ca răspuns la întrebarea care arde în ochii tăi, eram sigur că te-am pierdut pentru totdeauna. Credeam că eşti căsătorită deja şi că ai o căsnicie fericită.

- Ai crezut... murmură ea, privindu-l lung.

- Eram sigur, o corectă el. Atât de sigur, încât în clipa în care am descoperit acea creatură rece şi uluitor de frumoasă din sufrageria lui Neville Drury, am fost distrus. Când l-am urmat pe stăpânul casei în birou, nici n-am putut să mă concentrez la afaceri. Nu mă puteam gândi decât că frumoasa mea Sorrel se transformase dintr-o adolescentă frumoasă într-o femeie fermecătoare. Nu puteam trece peste faptul că păreai implicată într-o relaţie serioasă cu Rod Drury. Dar mai mult decât orice, nu înţelegeam de ce nu purtai un inel de logodnă.

- Dar ce te-a făcut să crezi că sunt căsătorită? exclamă Sorrel.

- Nu te-ai gândit niciodată s-o faci? întrebă el.

Ea clătină din cap.

- Niciodată. După ce m-ai dat afară, când am reuşit să-mi revin...

Se întrerupse la vederea încruntării lui Ellis, care părea să nu fie
prea fericit să i se amintească de trecut. Trecu peste acest moment, continuând:

- Am încercat să lucrez în satul vecin, pentru Cynthia Armitage. Avea nevoie de o bonă pentru...

- Bonă? Ai lucrat ca bonă? exclamă el.

Un geamăt îi scăpă de pe buze, şi o mângâie cu tandreţe.

- Oh, Doamne, tot timpul ăsta... clătină el din cap. Până de curând, când mi-ai spus că n-ai avut niciodată copii, am crezut că băiatul şi fata cu care te-am văzut erau ai tăi...

- Ai mei? fu rândul ei să exclame. Dar spuneai că doar ţi s-a părut că sunt eu, în ziua în care ai trecut prin Kinglingham.

- Cu sau fără sclipirile naturale ale părului tău care pare aur topit, te-aş recunoaşte oriunde, draga mea. Dar nu în Kinglingham te-am zărit, adăugă el, făcând-o să-l privească nedumerită, ci în Salford Foley.

- Ai fost în Salford Foley?

Ellis dădu din cap, zâmbind cu ironie.

- Si nu era o călătorie de afaceri.

- Ai venit să mă vezi?

Copleşită de ceea ce aflase, nu se putuse abţine să nu facă această presupunere.

El dădu din nou din cap, chiar dacă zâmbetul îi dispăruse.

- Nu eram încă un nume în afaceri în acea clipă, dar eram pe drumul cel bun şi nu mai puteam aştepta să vin după tine.

- Adică... se bâlbâi ea, vrei să spui că ai venit după mine?

- Speram din toată inima că nu era prea târziu, confirmă el.

- Oh, Ellis, exclamă ea, de ce n-ai venit să stai de vorbă cu mine?

- N-am putut, replică el. Condusesem tot drumul spre satul părinţilor tăi, cu gândul că sunt un prost dacă îmi imaginez că mai am o speranţă după cinci ani de la despărţire, bazându-mă doar pe declaraţia ta că mă vei iubi toată viaţa. în clipa în care te-am văzut în curtea părinţilor tăi, cu un copil la picioare şi unul în braţe, am ajuns imediat la concluzia că eşti mamă. Eram convins că atitudinea mea ucisese toată dragostea pe care o simţisei pentru mine, iar curând după despărţire te-ai căsătorit.

Luată prin surprindere de ceea ce aflase, Sorrel nu era în stare decât să-l privească lung. îşi aducea aminte cum Cynthia Armitage îi ceruse "să ia plozii din picioarele ei". Pentru că vremea era plăcută, mersese pe jos până în

satul vecin, unde locuiau părinţii ei. Nu-şi aducea aminte dacă Arabella o trăsese de fustă în curtea părinţilor ei, dar gândul că Ellis fusese atât de aproape era şocant. Mai ales că venise acolo s-o ia la el.

- Dar... încercă ea să-şi revină. Oh, Doamne, Ellis, dacă măcar m-ai fi salutat, adevărul ar fi ieşit imediat la iveală!

- Eram într-o stare foarte proastă, mărturisi el. Nu voiam să-mi cred ochilor... Să cred că eşti căsătorită şi fericită şi că venisei doar în vizită la părinţii tăi. Când am auzit-o pe fetiţă care încerca să-ţi atragă atenţia spunându-ţi "mami", a trebuit să cred. Am pus piciorul pe accelerator şi nici nu mi-am dat seama când am ajuns la Londra.

Sorrel rămase o vreme tăcută, apoi gemu, cu o expresie la fel de suferindă ca a lui.

- Arabella a fost o copilă dificilă, îşi aminti ea. Insistenţa ei de a-mi spune "mami" a durat o veşnicie. Nu s-a oprit decât în ziua în care Cynthia a ameninţat-o că o închide în cameră dacă nu încetează să-mi spună astfel.

- Ce copil nesuferit, clătină el din cap, apoi se întoarse spre ea s-o sărute cu tandreţe.

Imbujorată şi fericită, Sorrel se desprinse cu greu din îmbrăţişare, dorind să-i pună o întrebare:

- Vrei să spui că ai vrut să fiu soţia ta, chiar dacă m-ai dat afară din apartamentul tău?

- Oh, Doamne, nu-mi mai aminti, gemu el. Am ştiut de la primul sărut că sunt îndrăgostit de tine.

- Da? îl privi ea cu ochi mari, amintindu-şi primul

sărut.

- Dar am ştiut şi că trebuie să mă calmez, murmură el, sărutând-o din nou înainte să-i explice ce se întâmplase.

- Pentru că nu voiai să mă iei de soţie?

- Doream cu disperare să fii soţia mea, o contrazise Ellis, dar eram foarte ambiţios. Soţia şi copiii ar fi trebuit să fie pe primul plan; nu voiam să risc o căsătorie ratată, care să se termine cu un divorţ.

Brusc, Sorrel îşi dădu seama că avusese dreptate în presupunerile ei din lungile nopţi care urmaseră refuzului lui.

- Adică la fel cum s-a terminat căsnicia părinţilor tăi? întrebă ea, simţind că braţul lui o cuprinde după umeri.

- Ti-ai amintit ce ţi-am spus despre tatăl meu, care era dominat de aceeaşi ambiţie, dar nu s-a gândit nici o clipă la asta când s-a căsătorit.

Sorrel dădu din cap aprobator.

- Din această cauză n-ai vrut...?

- Am crescut văzând cum dragostea părinţilor mei s-a transformat încet încet în ură, dădu el din cap. Viaţa în casa aceea era o ceartă permanentă... nu puteam să las să ni se întâmple aşa ceva. Dar ce puteam face? Aveai şaptesprezece ani, iar eu eram vârât până peste cap în afaceri şi în încercarea de a face ceva cu viaţa mea. Ai fi vrut să mă pot angaja atunci, iar eu te iubeam prea mult ca să permit ca dragostea noastră să se transforme în ură, să risc să ne căsătorim şi să descopăr într-o zi că veselia din ochii tăi a murit.

Când termină de povestit, tânăra femeie n-avea nici cea mai mică intenţie să-i facă vreun reproş. Nu se putea gândi decât că, dacă ar fi ştiut, i-ar fi fost mai uşor să îndure respingerea.

- Oh, Ellis, cum mi-aş fi dorit să ştiu toate astea atunci!

- Draga mea, n-ar fi avut nici un sens să afli atunci, ridică el din umeri. Mersesei deja prea departe.

O sărută cu tandreţe pe frunte, apoi continuă:

- Câtă vreme m-am simţi în stare să mă despart de tine cu câteva săruturi caste, am crezut că voi putea suporta până când voi putea să te iau de soţie. Dar, după ce am trecut de stadiul acelor săruturi caste...

- In acea dimineaţă, am venit la tine pentru că mi-am uitat cheile acasă, îşi aminti Sorrel.

- Exact, zâmbi el. Erai acolo, vorbind despre copii şi despre căsătorie, despre viaţa noastră comună. Trebuia să

te scot cât mai repede din apartamentul meu, deoarece mă temeam că nu mă mai pot abţine. Te doream atât de mult încât, dacă nu te-aş fi scos cât mai repede din casă, nu mai răspundeam de reacţiile mele.

- Credeam că încetasei să mă mai vrei!

Cu un zâmbet amuzat, el clătină din cap.

- Cât de puţine ştii, mica mea inocentă, murmură el. Câtă suferinţă mi-ai provocat, femeie!

- N-am ştiut niciodată... şopti ea.

Figura lui Ellis deveni din nou gravă, în încercarea de a explica:

- Cât timp ignorai pasiunea fizică, eram capabil să-mi ţin dorinţele în frâu. Dar în acea zi, după plecarea ta, mi-am dat seama că mi-ai arătat că mă doreşti la fel de mult cum te doream. Era imposibil să ne întoarcem la săruturile caste. Pentru binele amândurora, trebuia să fiu dur.

- Aşadar, m-ai concediat, spuse Sorrel, ştiind că, indiferent cât îi costase, alegerea fusese una bună.

Deoarece, aşa cum observase şi el, odată ce ar fi gustat din fructul pasiunii comune, n-aveau şanse să se întoarcă la săruturi caste şi nevinovate. Ellis, care ştia mai multe decât ea, fusese capabil să vadă aceste lucruri cu claritate.

Mâna lui îi mângâie obrazul, iar privirea cu care o fixă era plină de afecţiune.

- A trebuit să te las să crezi că nu-mi pasă, murmură el.

- De aceea ai început să te întâlneşti aproape imediat

cu Jenny Pearson?

- E vorba despre fata care locuia în acelaşi sat cu tine? întrebă el, părând să-i fi uitat numele. într-adevăr...

- Te-ai logodit cu Wenda, îşi aminti ea brusc.

- Fără dragoste, o asigură el. S-a întâmplat la un an după ce fusesem nevoit să accept că te-am pierdut pentru totdeauna. Nici nu m-a durut când am descoperit care era sursa ei de venit.

- Si nu crezi...

- Dacă vrei să vorbeşti despre banii tăi, se încruntă el, să ştii că este vorba despre cu totul altceva. Recunosc, nu mi-a făcut plăcere să aflu că un bărbat plăteşte pentru tine. Numai că, imediat ce mi-am dat seama că nu este vorba despre plata unui anume serviciu, am sperat din toată inima că o să poţi găsi o urmă de încredere în mine.

- Voiai încrederea mea?

- Cu disperare, dădu Ellis din cap. Am încercat toate modalităţile să trec dincolo de bariera ridicată de tine, să te conving să descui uşa, dar nu găseam nici o soluţie. Eram pe punctul să te implor să-mi acorzi încrederea, recunoscu el fără ruşine.

- Oh, dragul meu, exclamă tânăra femeie, aveai atâta nevoie de ea?

- Speram că, dacă te voi face din nou să ai încredere în mine, poate am o şansă să te fac să ţii din nou la mine, mărturisi el. De aceea, când aş fi putut foarte bine să mă duc acasă la părinţii tăi şi să aflu tot ce era de aflat despre tine, am preferat să aştept să-mi spui. Voiam să-mi spui

tu... era foarte important pentru mine.

- Aşadar, dacă ţi-aş fi spus eu, ai fi ajuns la concluzia că am încredere în tine, şopti Sorrel, dându-şi seama că ar fi fost capabil să afle de la părinţii lui orice ar fi dorit.

Ellis zâmbi larg.

- Credeam că inima mi se va opri în loc în această seară, când m-ai cerut în căsătorie, murmură el. Timp ce câteva secunde, nu mi-a venit să cred. Oh, Doamne, mi-am spus, asta înseamnă că are încredere în mine, asta este clar. Aşadar, să însemne cumva că mă iubeşte?

- Toate acestea ţi-au trecut prin minte când...

- Da, draga mea, zâmbi el, strângând-o mai aproape.

Dar nu cred că a durat mai mult de câteva secunde.

-Aşadar, a trebuit să mă întrebi de ce.

- Mulţumesc cerului că ai avut destulă încredere în mine să-mi spui. Ultima oară când ne-am văzut mi-ai spus că ai fi mai fericită fără mine... N-a fost tocmai plăcut...

Obrazul lui era aproape de al ei, iar Sorrel depuse un sărut tandru pe pielea fermă.

Dornici de a se simţi mai aproape unul de altul, se strânseră în braţe, uitâmd din nou de lume.

Ellis ridică privirea spre ochii ei plini de dragoste.

- Din fericire, oftă el uşurat, chiar dacă mai avem multe de spus, cel puţin ne-am împărtăşit informaţia cea mai importantă.

Din punctul ei de vedere, Sorrel se văzuse ca fiind foarte îndrăzneaţă.

-Ai vorbit serios când a fost vorba despre căsătorie?

hotărî ea să meargă până la capăt. îşi dădu seama că înţelesese bine când Ellis o sărută pe vârful nasului şi o tachină:

- Domnişoară Maitland, nu ezita tocmai acum, dacă nu vrei să te fac să aştepţi o săptămână până primeşti răspunsul la cererea în căsătorie, în loc să fii doamna Galbraith în trei zile.

- Sper că nu mi-ai face una ca asta...

- Nu, râse el. Am aşteptat prea mult ca s-o fac, gemu el.

Izbucniră amândoi în râs, privindu-se lung. îşi regăsiseră
dragostea, în sfârşit.

Sfârşit